Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustreret af V. Rottembourg, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	Værelse Nr. 11 og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Hermann Petersens Folrag [i.e. Forlag], 1911
Fysiske størrelse | Physical extent:	301 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Nr. 11.

58,-309.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12152 8

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

265. HEFTE

30 ØRE

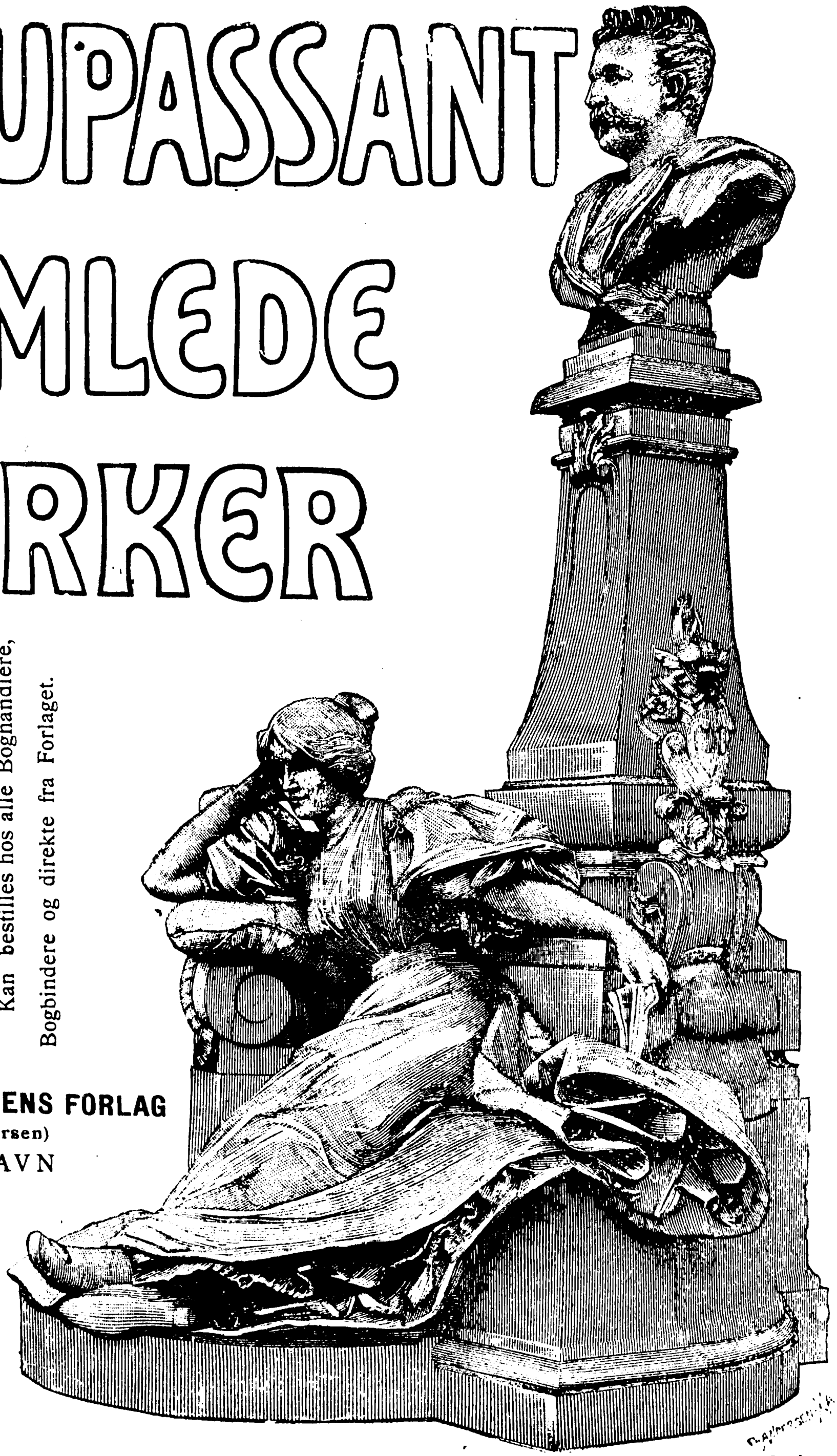

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,
Holbergsgade 4
igefor Studenterforeningen)
anbefales:
Emall.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse- kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Puddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
sforme,
Farsrande,
Eggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Franchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- Inventar

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 135

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

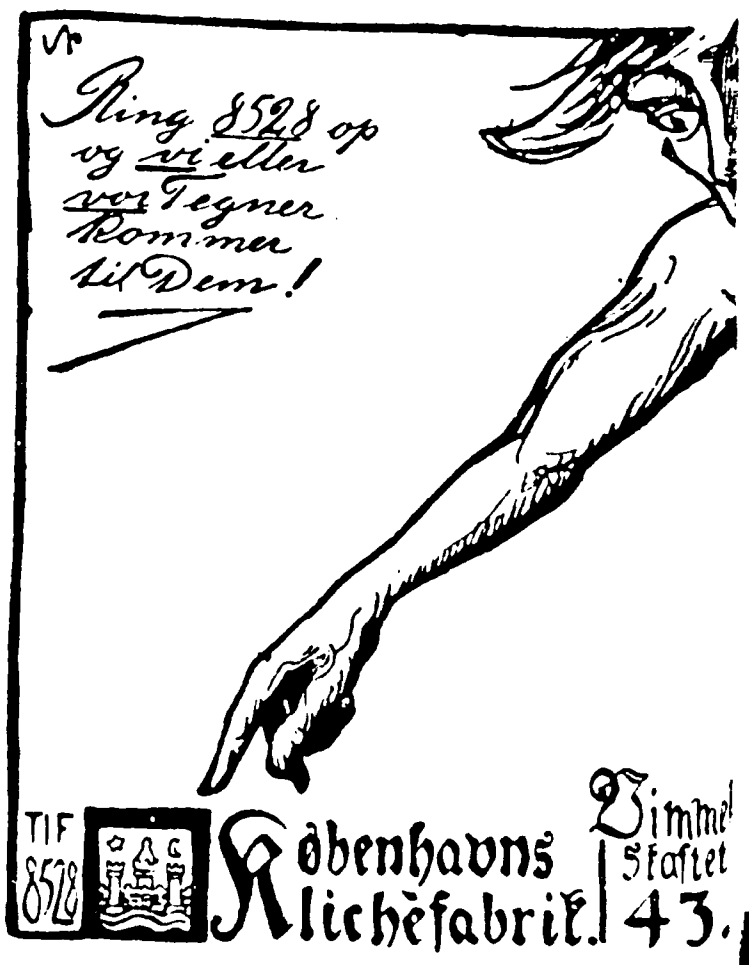

GUY DE MAUPASSANT

VÆRELSE NR. 11

OG ANDRE FORTÆLLINGER

SAMLEDE VÆRKER

AF

GUY DE MAUPASSANT

VÆRELSE NR. 11

OG ANDRE FORTÆLLINGER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

ILLUSTRERET AF V. ROTTEMBOURG

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

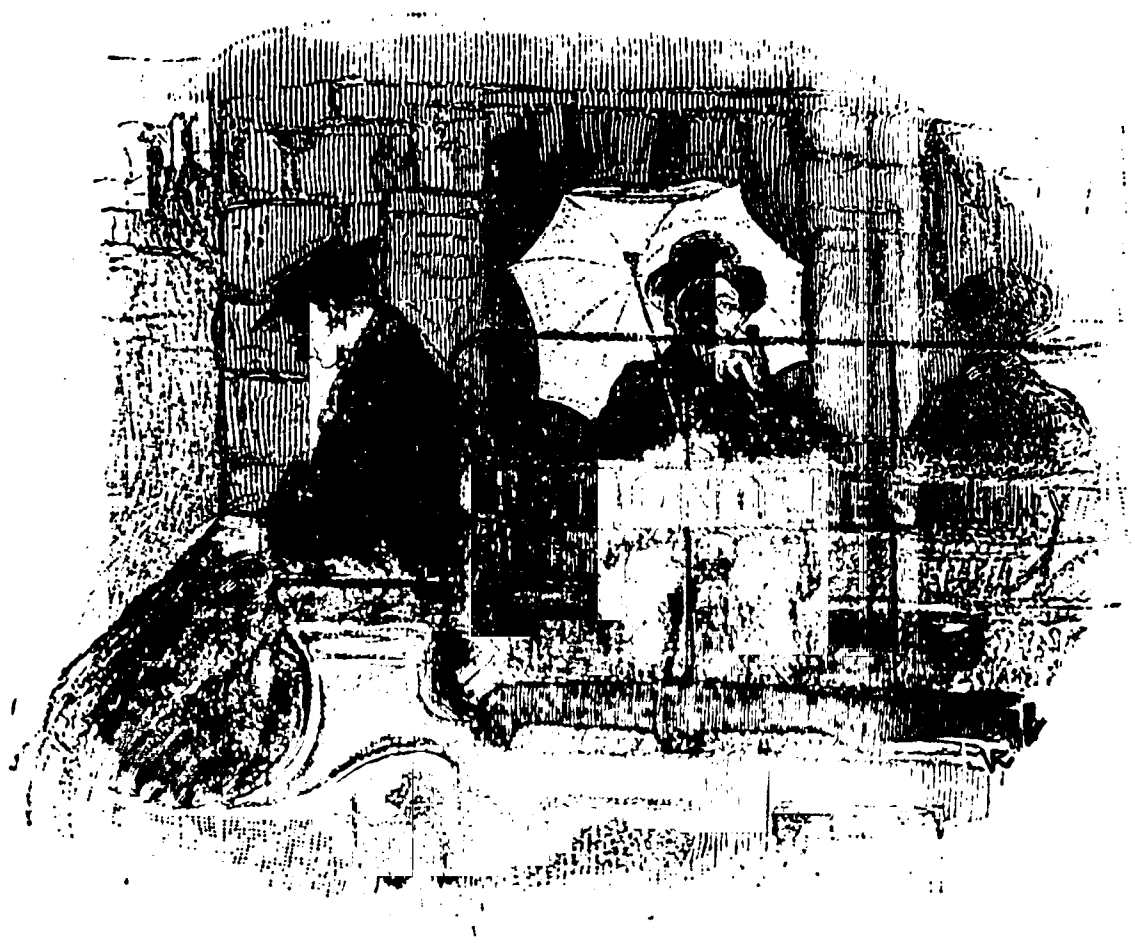

KØBENHAVN MCMXI

HERMANN PETERSENS FOLRAG

(FORHEN A. CHRISTIANSEN)

PARIS BERLIN LEIPZIG

SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES

Librairie PAUL OLLENDORFF

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET HOFFENSBERGSKE ETABL. KØBENHAVN

VÆRELSE NR. 11

VÆRELSE NR. 11

„Hvad for noget? Ved De ikke, hvorfor Overpræsident Amandon blev forflyttet?“

„Nej, jeg aner det ikke.“

„Det gør han forresten heller ikke, han har aldrig faaet Grunden at vide . . . men det er en højst mærkelig Historie.“

„Fortæl mig den.“

„Ja, gerne. De kan vel nok huske Fru Amandon, den lille spinkle, fine og elegante, nydelige Brunette, som hele Perthuis-le-Long aldrig kaldte for andet end Fru Marguerite?“

„Ja, vist saa.“

„Saa husker De ogsaa, at hun mere end nogen anden i hele Byen var agtet og afholdt. Hun forstod at tage imod, at arrangere en Fest, at staa i Spidsen for et velgørende Foretagende, at skaffe Penge til de Fattige og Fornøjelser til de unge Mennesker.

Hun var som sagt meget elegant og ligeledes meget koket, men hendes Koketteri var af en fuldkommen platonisk Art og holdt sig tilsyneladende indenfor det provinsielt korrekte, thi Provinsdame var hun, Provinsdame lige til Fingerspidserne og ganske bedaarende!

De Herrer Forfattere, som alle er Parisere, besynger i alle Tonearter Pariserinden, fordi de kun kender hende, men jeg kan forsikre Dem, at Provinsdamen er hundrede Gange mere værd.

Den elegante Provinsdame har en ganske særegen Maade at være paa, hun er mere diskret end Pariserinden, mere beskeden, hun lover intet og giver meget, medens Pariserinden for Størstedelen lover meget og intet giver, saasnart hendes Klæder falder.

Pariserinden triumferer i sin forlorne Kunstlethed, Provinsdamen er beskeden i sin ægte Naturlighed.

Provinsdamen med sin uskyldige Skolepigemine, sin tilsyneladende ubestikkelige Borgerlighed, sit intetsigende Smil og sine smaa fiffige, men haardnakkede Lidenskaber maa anvende tusinde Gange større Listighed, Smidighed og kvindelig Opfindsomhed end Pariserinderne for at kunne tilfredsstille sine Lyster eller sine Laster uden at vække nogen Mistanke, uden at give Anledning til Sladder og uden at fremkalde en

Skandale i den lille By, der forfølger hende med alle sine Øjne og alle sine Vinduer.

Fru Amandon var Typen paa denne sjældne, men indtagende Race. Aldrig havde nogen vovet at mistænke hende, aldrig havde nogen tænkt sig Muligheden af, at hendes Liv ikke var klart og gennemsigtigt som et Blik fra hendes straalende, varme, men hæderlige kastaniebrune Øjne — jo, pyt!

Hun brugte et beundringsværdigt Trick, et ligefrem genialt udtænkt og dog ufattelig simpelt Trick.

Hun tog alle sine Elskere fra Hæren og beholdt dem i tre Aar — den Tid, hvori de laa i Garnison i Byen — og saa ikke mere Snak om den Ting. Hun elskede ikke, hun havde kun Sanser.

Saasnart der kom et nyt Regiment til Perthuis-le-Long, skaffede hun sig Oplysninger om alle de Officerer, der var mellem tredive eller fyrretyve Aar. Mænd under tredive Aar har endnu ikke lært at være diskrete og paa den anden Side af de Fyrre svigter man let sine Principper.

Hun kendte snart alle de Underordnede ligesaa vel som Obersten. Hun vidste Besked med alt, alt, deres intimeste Vaner, deres Dannelse, deres Opdragelse, deres fysiske Egenskaber, deres Udholdenhed, deres Modstandsdygtighed, deres Karakter, deres Formuesom-

stændigheder og deres Anlæg for Ødselhed eller Sparsommelighed. Derpaa traf hun sit Valg. Hun foretrak som oftest dem, der havde et roligt og behersket Ydre ligesom hun selv, men hun vilde have, at de skulde være smukke. Hun passede ogsaa paa, at de, saavidt man vidste, ikke var indviklede i noget Elskovsforhold eller havde haft en eller anden Lidenskab, som havde efterladt sig Spor, eller som havde givet Stof til Omtale, thi den Mand, hvis Elskovsæventyr er kendte, er aldrig rigtig diskret.

Efter at hun havde bestemt, hvem hun vilde elske i de reglementerede tre Garnisonsaar, havde hun endnu tilbage at kaste sit Lommetørklæde.

Hvor mange Kvinder vilde ikke have følt sig forlegne, brugt de almindelig kendte Midler, være gaaet de Veje, alle er gaaede, og have ladet sig gøre Kur til, nøje understregende deres Modstand og Erobringens langsomme Fremskridt ved én Dag at lade sig kysse paa Fingerspidserne, en anden Dag paa Haanden, den næste paa Kinden, saa paa Munden og saa det øvrige.

Nej, hun havde en meget hurtigere Metode, der tillige var betydelig sikrere og betydelig mere diskret. Hun gav et Bal.

Den udvalgte Officer inklinerede naturligvis for Hu-

sets Frue, og medens de valsede lod hun, som om hun blev revet med af den hurtige Bevægelse, bedøvet af Rusen ved Dansen, og hun trykkede sig tæt ind til ham som for at overgive sig til ham samtidig med, at hendes Finger nervøst pressede sig sammen om hans.

Forstod han det ikke, var han en Dumrian, og hun gik videre til den næste, der stod opført som Nummer to paa hendes Liste.

Forstod han hende derimod, var Tingen dermed i Orden, og det uden at vække Opsigt, uden noget kompromitterende Kurmageri, uden talrige foregaaende Visitter.

Kan man tænke sig noget mere ligefremt og praktisk?

Gid alle Kvinder vilde benytte sig af en lignende Fremgangsmaade for at tilkendegive os, at de synes om os! Hvor vilde man saa ikke slippe for alle Vanskeligheder, Betænkeligheder, Forsikringer, Bevægelser, Ængstelser og Misforstaaelser! Hvor ofte gaar vi ikke lige forbi en Lykkemulighed uden at ane det, thi hvem kan trænge til Bunds i Tankernes Mysterier og vide Besked med Viljens hemmelige Overgivelse, med Sansernes stumme Kalden, med alt det ukendte, som gemmer sig i en Kvindesjæl, hvis Mund forbliver tavs og hvis Øjne er klare og uigennemtrængelige.

Saasnart han havde forstaaet hende, bad han om et Stævnemøde, men hun lod ham altid vente en Maaned eller seks Uger for at udspejde ham, lære ham grundig at kende og kunne tage sig i Agt, hvis han havde en eller anden skjult Fejl.

I Mellemtiden brød han sit Hoved med at finde et Sted, hvor de uden Fare kunde mødes, og udtænkte den vanskeligste og mindst sikre Udvej.

Men ved en eller anden officiel Festlighed sagde hun pludselig ganske sagte til ham:

„Kom paa Tirsdag Aften Klokken ni hen i „*Den gyldne Hest*“ lige ved Voldene paa Landevejen til Vouziers og spørg efter Jomfru Clara. Jeg er der og venter paa Dem, men vær for Guds Skyld civil.“

I de sidste otte Aar havde hun i dette ukendte fjerde Rangs Hotel, haft et Værelse, som hun lejede for hele Aaret. Det var hendes første Elsker, som havde hittet paa det, hun havde fundet det praktisk, og da Fuglen var fløjet bort, havde hun beholdt Reden.

Det var ganske vist en tarvelig Rede, tapetseret med lysegraat Papir med himmelblaa Blomster, en Fyrretræs-Seng med Musselinsgardiner, en Lænestol, som hun havde ladet Hotelværten anskaffe, to Stole, en Sengeforligger og de allernødvendigste Toiletrekvisiter. Men hvad behøvedes der egentlig mere?

Paa Væggene hang tre store Fotografier. Tre Oberster til Hest, hendes Elskeres Oberster? Hvorfor? Da hun ikke kunde beholde deres eget Billede, vilde hun maaske paa denne Maade ved et Slags Tilbageslag bevare dem i sin Erindring.

Og hun var aldrig under alle sine Besøg i „*Den gyldne Hest*“ bleven genkendt? spørger De.

Aldrig! Ikke af en eneste Sjæl!

Det Middel, hun brugte for at undgaa enhver Genkendelse, var ligesaa beundringsværdigt ligetil som alt det andet. Hun havde oprettet og organiseret en Række Velgørenheds- og Andagtsmøder, som hun selv ofte gik til, men hvor hun dog af og til svigtede. Hendes Mand, som kendte disse fromme Foretagender, der kostede ham adskilligt, fattede aldrig Mistanke.

Naar der til Aften var aftalt et Stævnemøde, sagde hun ved Middagsbordet, medens Tjenerne hørte paa det:

„I Aften skal jeg til Møde i Foreningen, der strikker Mavebælter til paralytiske Oldinge.“

Henimod Klokken otte tog hun ogsaa sit Tøj paa og gik hen i Foreningen. Men hun blev der kun et Øjeblik, saa gik hun derfra, spadserede igennem forskellige Gader, og naar hun saa var ganske alene i en lille Gyde eller i en eller anden mørk Krog uden Lygte, tog hun hastigt sin Hat af og erstattede den med en

Tjenestepigekappe, som hun havde med skjult under sit Overstykke, og trak et hvidt Forklæde frem, der var gemt paa samme Maade, og bandt det om Livet paa sig. Hatten og Overstykket blev lagt ind i et medbragt Haandklæde og med denne Byldt paa Armen trippede hun dristigt videre som en pæn lille Tjenestepige, der er sendt i Byen. Sommetider løb hun endogsaa, som om hun skulde skynde sig forfærdeligt.

Hvem skulde vel i dette lille travle Pigebarn have genkendt Overpræsident Amandons elegante Frue?

Saasnart hun var naaet til „*Den gyldne Hest*“, skyndte hun sig op paa sit Værelse, som hun havde Nøglen

til, og den tykke Vært, Fatter Trouveau, der saa' hende liste forbi hans Kontor, mumlede:

„*Det* er nok Jomfru Clara, der skal møde Kæresten."

Trods sin Tykkelse var han ikke dummere, end at han jo nok havde en Anelse om, at der stak noget under, men han søgte ikke at faa mere at vide, og han vilde sikkert være bleven i allerhøjeste Grad overrasket, hvis man havde sagt ham, at den lille Tjenestepige var Fru Amandon, Fru Marguerite, som man sagde i Perthuis-le-Long.

* * *

Jomfru Clara kom aldrig til Stævnemøde to Aftener i Træk, dertil var hun altfor klog og forsigtig. Det vidste Fatter Trouveau godt, thi ikke en eneste Gang i de otte Aar var det hændet, at han havde set Jomfru Clara to Aftener efter hinanden. Derfor havde han heller ikke betænkt sig paa Dagen efter et af hendes Besøg flere Gange at disponere over Værelset for en Nat.

Ifjor Sommer rejste imidlertid Overpræsidenten bort en Uge. Det var i Juli Maaned, Fruen var smittet af Sommerens Varme, og da hun ikke behøvede at være bange for at blive overrasket, spurgte hun sin Elsker, den smukke Kommandant Varangelles, da han

en Tirsdag Aften skiltes fra hende, om han vilde træffe hende igen den næste Dag.

„Om jeg vil!“ svarede han.

Og det blev aftalt, at de næste Aften skulde mødes til sædvanlig Tid.

Ganske sagte hviskede hun til ham:

„Hvis Du kommer først, min Elskede, kan Du godt lægge Dig paa Sengen og vente paa mig.“

De kyssede hinanden og skiltes.

Den næste Dag, da Fatter Trouveau sad og læste i „*Perthuis' Tidende*“, Byens republikanske Organ, raabte han af fuld Kraft til sin Kone, der sad ude i Gaarden og plukkede Høns:

„Der er Kolera i Nærheden. En Mand er død af den igaar i Vauvigny.“

Saa tænkte han ikke mere paa det, Hotellet var overfyldt og Forretningen gik storartet.

Henimod Klokken tolv kom en Rejsende til Fods, en Turist, der først drak to Glas Absinth og derpaa lod sig servere en god Frokost. Da det var meget varmt, drak han en Liter Vin og i det mindste to Liter Vand til sin Mad.

Ovenpaa Frokosten fik han Kaffe med en tre, fire smaa Likører til, og da han følte sig lidt tung, forlangte han et Værelse, hvor han kunde hvile sig en

Time eller to. Der var imidlertid ikke et eneste ledigt, hvorfor Værten efter at have raadført sig med sin Kone viste ham op paa Jomfru Claras Værelse.

Da Klokken var bleven fem, og den Fremmede

endnu ikke var kommet ned igen, gik Værten op for at vække ham.

Hvilken Forbløffelse! Manden var død!

Værten skyndte sig ned til sin Kone:

„Tænk Dig, Manden, som jeg viste ind paa Værelse Nr. 11, er død!“

Hun løftede Armene mod Himlen:

„Det er da ikke muligt! Gud Fader bevare os vel! Det *er* da ikke Kolera?“

Fatter Trouveau rystede paa Hovedet:

„Nej, vist ikke nej, jeg tror snarere, at det er et Poppelsislag, for han er kulsort i Ansigtet.“

Men Konen var rent fra det:

„Sig det ikke til nogen! Sig det ikke til nogen! — De vil allesammen tro, at det er Kolera. Gaa hen og meld det paa Borgmesterkontoret og tal ikke om det. Naar det bliver mørkt og ingen ser det, kan vi faa bragt ham bort. Paa den Maade er der ingen, som faar Nys om Sagen.“

Manden mumlede:

„Ja, Jomfru Clara var her igaar, saa der er jo ingen, som kommer op paa Værelset i Aften.“

Han hentede Lægen, der konstaterede, at Døden var indtraadt som Følge af en Blodstigning til Hovedet ovenpaa det altfor rigelige Maaltid. Derefter blev det aftalt med Politikommissæren, at Liget skulde bringes bort ved Midnat, for at ingen i Hotellet skulde mærke noget.

* * *

Klokken var endnu ikke slaaet ni, da Jomfru Clara, tilfældigvis uden at blive set af nogen, sneg sig op ad Trappen i „*Den gyldne Hest*“. Hun listede sig hen til Værelse Nr. 11, lukkede Døren op og gik ind. Et Lys stod og brændte paa Kaminhylden. Hun kastede et Blik hen paa Sengen, Kommandanten havde allerede lagt sig paa den.

„Et Øjeblik, min Elskede, saa kommer jeg,“ sagde hun.

Med febrilsk Hast begyndte hun at klæde sig af; sine Støvler smed hun paa Gulvet og sit Korset kylede hun hen i Lænestolen. Hendes sorte Kjole og hendes Skørter faldt ned omkring hende og pludselig stod hun i sin lyserøde Chemise som en Blomst, der lige har udfoldet sig.

Da Kommandanten endnu ikke havde sagt et Ord, spurgte hun:

„Sover Du, min Skat?“

Han svarede ikke, og hun gav sig til at le, idet hun mumlede:

„Tænk, han er faldet i Søvn, det er virkelig grinagtigt!“

Hun havde beholdt sine sorte gennembrudte Silkestrømper paa og hun løb hen til Sengen og lod sig hastigt glide ned i den, idet hun samtidig for at vække sin Elskede slog begge Armene om det iskolde Lig og kyssede det lige paa Munden.

Et Øjeblik blev hun liggende uden at røre sig, altfor lamslaaet til at kunne forstaa noget. Saa fyldte Kulden, der fra det livløse Legeme trængte ind i hendes eget, hende med en saa vanvittig Rædsel, at hendes Hjerne ikke var i Stand til at arbejde.

Med et Spring var hun ude af Sengen og skælvende fra Hovede til Fod vendte hun hen til Kaminen, snappede Lyset og løb tilbage til Sengen, hvor hun fik Øje paa et frygteligt Ansigt, som hun ikke kendte, sort og opsvulmet, med lukkede Øjne og en hæslig fortrukket Mund.

Hun udstødte et Skrig, et skarpt, gennemtrængende og endeløst Kvindeskrig, lod Lyset falde og fo'r hen

til Døren. Med et Ryk rev hun den op og flygtede nøgen og stadig hvinende af fuld Hals hen ad Gangen.

En Handelsrejsende, der boede paa Værelse Nr. 4, kom ilende ud paa Strømpefødder og opfangede hende i sine Arme.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte han forfjamsket.

Hun stammede ude af sig selv:

„Der er . . . der er én . . . som er bleven myrdet i mit Værelse . . .“

Andre Rejsende kom til og Værten kom farende, hidlokket af Støjen.

I dette Øjeblik dukkede Kommandantens høje Skikkelse frem nede i den anden Ende af Korridoren.

Saa snart hun fik Øje paa ham, styrtede hun ham i Møde og kastede sig ind til ham, idet hun raabte:

„Frels mig, frels mig, Gontran . . . der er én, som er myrdet i vort Værelse.“

* * *

Forklaringerne var vanskelige. Fatter Trouveau maatte selvfølgelig fortælle Sandheden og forlangte, at man straks slap Jomfru Clara, for hvem han vilde staa inde med sit Hovede. Men den Handelsrejsende paa Strømpefødderne havde været inde og set paa Liget og hævdede bestemt, at der forelaa en Forbrydelse.

Han fik de andre Rejsende til at forhindre, at Jomfru Clara og hendes Elsker fik Lov at gaa.

De maatte vente, indtil Politikommissæren indfandt sig. Han satte dem selvfølgelig straks i Frihed — men han var ikke diskret.

Næste Maaned fik Overpræsident Amandon et uventet Avancement og blev forflyttet.

FORBI

FORBI

Grev de Lormerin var lige bleven færdig med at klæde sig paa. Han kastede et sidste Blik i det store Spejl, som optog hele det ene Panelfelt i hans Toilletteværelse, og smilede.

Han var virkelig endnu en smuk Mand, til Trods for at han var helt graahaaret. Han var høj, slank og elegant, uden Mave og med et magert Ansigt med et fint lille Overskæg af en ubestemmelig Nuance, der kunde gaa for at være blond. Hans Holdning var ulastelig og der var over hans hele Fremtræden noget fornemt, noget af dette uforklarlige, der skaber en større Forskel mellem to Mænd end nok saa mange Millioner.

Han nikkede tilfreds og mumlede:

„Lormerin lever endnu."

Og han gik ind i Dagligstuen, hvor hans Post laa og ventede paa ham.

Paa Bordet — et typisk Arbejdsbord for en Herre, som aldrig arbejder — hvor hver Ting havde sin bestemte Plads, laa en halv Snes Breve ved Siden af tre Aviser af forskellig politisk Farve. Med en eneste Haandbevægelse spredte han Brevene ud i en Vifte ligesom en Kortspiller, der lader sin Medspiller trække et Kort, og saa' paa Udskrifterne, saaledes som han gjorde hver Morgen, førend han brød Konvolutterne.

Dette Øjeblik var for ham fuld af Spænding, Forventning og en ubestemt Ængstelse. Hvad bragte disse hemmelighedsfulde, tillukkede Papirer ham? Hvad indeholdt de af Glæde, Lykke eller Sorg? Han lod sit Blik glide hastigt hen over dem, genkendte enkelte af Udskrifterne og lagde dem sammen i to eller tre Bunker, eftersom hvad han haabede af dem. Her Vennerne, dèr de ligegyldige og længere borte de ubekendte. De ubekendte forvirrede ham ofte en lille Smule. Hvad vilde de? Hvilken Haand havde skrevet disse Bogstaver, som forekom ham fulde af Tanker, Løfter og Trudsler?

Den Dag var der især et Brev, der fangede hans Øjne. Det var dog ganske enkelt og tilsyneladende uden nogetsomhelst mystisk ved sig, men han kunde ikke lade være med at betragte det uroligt og med en Slags Gysen i Hjertet.

Han tænkte: „Fra hvem kan det være? Jeg kender ganske bestemt den Skrift, og dog er det mig umuligt at afgøre, hvem det kan være fra.“

Han tog det op foran Ansigtet, idet han forsigtigt holdt det mellem to Fingre, og prøvede paa at læse gennem Konvoluten uden at kunne bestemme sig til at lukke den op.

Derpaa snusede han til Brevet og tog et lille Forstørrelsesglas, som laa og flød paa Bordet, for derigennem at studere alle Enkelthederne i Bogstaverne. Han blev efterhaanden fuldstændig nervøs.

„Hvem er det dog fra?“ spurgte han sig selv, „jeg kender den Haand, jeg kender den ovenikøbet godt. Jeg har før faaet Breve med den Skrift, mange Breve, men hvornaar? Det maa være længe, meget længe siden. Hvem Pokker kan det dog være fra? Naa . . .

det er formodentlig en eller anden Anmodning om Penge."

Han skar Konvoluten op, tog Brevet ud og læste:

„Kære Ven,

„De har formodentlig glemt mig, thi vi har ikke set hinanden i de sidste fem og tyve Aar. Jeg var ung og nu er jeg gammel. Da jeg sagde Farvel til Dem, forlod jeg Paris for at følge min Mand, min gamle Mand, som De kaldte for mit „vandrende Hospital", til Provinsen. Kan De huske det? For fem Aar siden døde han, og nu er jeg kommen tilbage til Paris for at finde en Mand til min Datter, thi jeg har en Datter, en nydelig Datter paa atten Aar. De har aldrig set hende; jeg lod Dem vide, da hun gjorde sin Entré i denne Verden, men De har sikkert ikke skænket en saa ubetydelig Begivenhed videre Opmærksomhed.

„De er nok bestandig „den smukke Lormerin", er det bleven mig fortalt. Hvis De endnu husker den lille Lise, som De kaldte Lison, saa kom og spis til Middag med hende i Aften, med den gamle Baronesse de Vance, som stadig er Deres trofaste Veninde og som lidt bevæget, men dog meget tilfreds, rækker Dem sin Haand, ikke til Kys, men til et venskabeligt Haandtryk. Ikke sandt, kære Jaquelet?

Lise de Vance."

Lormerins Hjerte havde givet sig til at banke. Han blev siddende i sin Lænestol med Brevet paa sine Knæ og Blikket hæftet stift hen for sig, betaget af en voldsom Bevægelse, som fik Taarerne til at stige op i hans Øjne.

Hvis der var nogen Kvinde, som han havde elsket i sit Liv, saa var det hende, hans lille Lise, Lise de Vance, som han kaldte for sin lille Askeblomst paa Grund af hendes ejendommelige Haarfarve og hendes bleggraa Øjne. Hvilken fin og bedaarende Skabning var hun ikke, den lille spinkle Baronesse, som var gift med den gamle, gnavne og gigtsvage Baron, der havde trukket hende ud i Provinsen og spærret hende inde, bare fordi han var skinsyg, skinsyg paa den smukke Lormerin.

Ja, han havde elsket hende, og han troede ogsaa, at hun havde elsket ham. Hun kaldte ham i en fortrolig Tone for Jaquelet, og hun sagde dette Navn paa en henrivende Maade.

Tusinde udviskede Erindringer steg op i ham, fjerne, blide og nu helt vemodige. En Aften var hun kommet op til ham fra et Bal, og de var taget sammen ud i Boulogneskoven, hun nedringet og han i Hjemmefrakke. Det var om Foraaret, og det var meget mildt. Duften fra hendes Liv flød ud i den lune Luft, Duften fra hendes Liv og ogsaa en lille Smule af Duften fra hen-

des Hud. Hvilken guddommelig Aften! Da de kom til Søen og Maanelyset faldt gennem Grenene ned over Vandet, havde hun givet sig til at græde. Han blev lidt overrasket og spurgte hende, hvorfor hun græd.

Hun svarede:

„Jeg ved det ikke; det er Maanen og Vandet, som faar mig til det. Hver Gang jeg ser den Slags poetiske Ting, er det, som om mit Hjerte snørede sig sammen, og jeg kan ikke lade være med at græde.“

Han havde smilet. Han var selv bleven rørt og fandt den paa én Gang indtagende og dum, denne troskyldige Rørelse, der var saa betegnende for en stakkels lille Kvinde, som den mindste Stemning bringer i Affekt. Han havde draget

hende helt ind til sig og kysset hende lidenskabeligt, idet han stammede:

„Lise, lille Lise, Du er vidunderlig!“

Hvilket skønt, fint og kort Elskovsæventyr havde det ikke været! Det var endt saa hurtigt og saa brat, brudt af midt i sin Skønhed af det gamle Asen af en Baron, som havde bortført sin Kone og siden efter ikke havde ladet en eneste Sjæl faa Lov til at se hende.

Da der var gaaet et Par Uger, havde Lormerin glemt hende — selvfølgelig! Naar man er ugift og lever i Paris, jager den ene Kvinde hurtig Tanken om den anden paa Flugt. Alligevel havde han dog inderst i sit Hjerte rejst et lille Tempel til hendes Minde, thi han havde aldrig elsket andre. Det stod ham nu fuldstændig klart.

Han rejste sig og sagde næsten højt:

„Ja, vist vil jeg spise til Middag hos hende.“

Instinktmæssig drejede han sig foran Spejlet for at betragte sig selv fra Hoved til Fod.

„Hun maa være bleven gammel nu,“ tænkte han, „ældre end jeg.“

Og han var i Grunden ret tilfreds med at skulle vise sig for hende, lige smuk og lige spænstig, hun vilde blive forbavset og bevæget og maaske længes tilbage til de svundne Dage.

Han gennemgik sine andre Breve. De var betydningsløse.

Hele Dagen igennem tænkte han paa denne Kvinde, der saaledes steg frem fra Fortiden. Hvorledes var hun nu? Hvor det vilde blive underligt at gense hinanden efter fem og tyve Aars Forløb! Vilde han overhovedet kunne kende hende igen?

Han klædte sig paa med en Kvindes Koketteri, tog en hvid Vest paa, fordi han vidste, at den klædte ham bedre til Kjole end en sort, lod Frisøren hente for at give Haaret Fald, thi han havde bevaret alt sit Haar, og gik tidlig hjemmefra for at vise, at han længtes efter at komme.

Det første han saa', da han traadte ind i den lyst møblerede Dagligstue, var hans eget Portræt, et gammelt falmet Portræt, som stammede fra hans Sejersperiode, og som hang paa Væggen i en koket Ramme af gammeldags Silketøj.

Han satte sig ned og ventede. Endelig gik en Dør bagved ham. Han sprang op, vendte sig om og fik Øje paa en gammel, hvidhaaret Dame, der rakte Hænderne ud mod ham.

Han greb dem og kyssede dem længe, den ene efter den anden, saa løftede han Hovedet og saa' paa hende.

Ja, det var en gammel Dame, en ubekendt, gammel

Dame, som havde Lyst til at græde, men som alligevel smilede.

Han kunde ikke bare sig for at mumle:

„Er det Dem, Lise?“

Hun svarede:

„Ja, det er mig, det er virkelig mig . . . De vilde ikke have kunnet kende mig igen, vel? . . . Jeg har haft saa megen Sorg . . . saa megen Sorg . . . Sorgen har fortæret mit Liv . . . saaledes ser jeg ud nu . . . Se kun paa mig . . . eller rettere, nej . . . se ikke paa mig . . . Men hvor De ser godt ud endnu . . . og ungdommelig; hvis jeg tilfældigvis havde mødt Dem paa Gaden, vilde jeg straks have raabt: „Jaquelet!“ Men sæt Dem nu ned og lad os først faa snakket lidt sammen, saa kalder jeg bagefter paa min Datter, min store Datter. De skal se, hvor hun ligner mig . . . eller snarere hvor jeg ligner hende . . . nej, det er heller ikke rigtigt . . . jeg mener, hun ser ud, ligesom jeg saa' ud den Gang! . . . Jeg vilde have, at vi først skulde være lidt alene. Jeg var bange for, at jeg ikke straks kunde beherske mig . . . Men nu er det godt, nu er det forbi . . . sæt Dem, min Ven.“

Han satte sig ved Siden af hende og tog hendes Haand, men han vidste ikke, hvad han skulde sige. Han kendte slet ikke den Kvinde, der sad ved Siden

af ham, det forekom ham, at han aldrig havde set hende. Hvad havde han i det hele taget at gøre i dette Hus? Hvad skulde han finde paa at tale om? Om gamle Dage? Havde han og hun noget fælles? Ligeoverfor dette Bedstemoderansigt huskede han intet mere, ikke en eneste af alle de smukke, ømme og rørende Ting, der var stormede ind paa ham, da han havde tænkt paa den lille Lise, den yndefulde lille Askeblomst. Hvad var der vel blevet af hende? Hvor var hun fra den Gang, den elskede? Hende, han havde drømt om, hende med det lyse Haar, de graa Øjne og den unge Stemme, der saa kærligt sagde: „Jaquelet"?

Ubevægelige, forlegne, forvirrede og ilde til Mode sad de ved Siden af hinanden.

Da det var dem umuligt at finde paa andet end banale, langsomme og fremhakkede Sætninger, rejste hun sig og trykkede paa Klokken.

„Jeg kalder paa Renée," sagde hun.

Der hørtes Lyden af en Dør, som blev lukket op, og en Kjoles Raslen.

„Her er jeg, Mo'r," raabte en ung Stemme.

Lormerin havde rejst sig og stirrede paa den unge Pige, som om han saa' et Syn.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab, Frøken," stammede han.

Saa vendte han sig om imod Moderen og sagde:

„Det er jo Dem lyslevende!“

Det var virkelig hende, hende fra gamle Dage, den forsvundne og genfundne Lise. Det var hende, saaledes som hun var bleven taget fra ham for fem og tyve Aar siden, maaske blot endnu yngre, endnu friskere og endnu barnligere.

Han havde en vanvittig Lyst til at aabne sin Favn og trykke hende ind til sig og hviske:

„Goddag, Lison!“

En Tjener meldte:

„Der er serveret.“

De gik ind i Spisestuen.

Hvad skete der under Middagen? Hvad blev der sagt til ham, og hvad svarede han? Han befandt sig i den Art Drømmetilstand, der grænser til Vanvid. Han betragtede de to Damer, pint af en fiks Idè, en ligefrem sygelig Idé:

„Hvem af dem er den rigtige?“

Moderen smilte og sagde hele Tiden:

„Kan De huske?“

Men det var paa Bunden af den unge Piges blaa Øjne, at han genfandt sine Minder. Snese af Gange aabnede han Munden for at sige til hende: „Husker De, Lison?“ . . . og var lige ved at glemme den hvid-

haarede Dame, der iagttog ham med et ømt, bevæget Blik.

Der var dog Øjeblikke, hvor det hele løb rundt for ham, hvor han mærkede, at den nye Lison alligevel ikke var ganske den samme som den anden fra Fortiden. Hun, den første, havde i sin Stemme, i sit Blik, i sit hele Væsen haft noget, som han ikke kunde genfinde. Han anspændte alle sine Tanker for at huske hende, for at gribe det, han ikke kunde faa fat paa, og som hendes Gengangerske ikke havde.

Baronessen sagde:

„De har mistet Deres gode Humør, stakkels Ven."

Han svarede:

„Der er noget andet, som jeg har mistet."

Men i sit Hjerte følte han som et vildt Dyr, der pludselig vaagner og bider, den gamle Kærlighed blusse op paany.

Den unge Pige snakkede løs, og af og til var der et Tonefald, et Ord, hendes Moder plejede at bruge, en Lighed i hele Maaden at tænke og tale paa, en ret naturlig Overensstemmelse mellem to Væsener, der lever sammen, som fik Lormerin til at skælve fra Hovede til Fod. Alt dette slog ned i ham og forvandlede hans genopstandne Lidenskab til et blødende Saar.

Han tog meget tidlig Afsked og gik sig en Tur

paa Boulevarden. Men Billedet af den unge Pige forfulgte og pinte ham, fik hans Hjerte til at hamre og satte Ild i hans Blod. Nu, da han ikke længere var sammen med de to Damer, saa' han kun én for sig, den unge, der alligevel var den gamle, som var kommet tilbage, og som han elskede ligesom han den Gang havde elsket hende, kun endnu mere glødende efter disse fem og tyve Aars Afbrydelse.

Han gik hjem for at gruble over dette mærkelige og forfærdelige, der var hændt ham, og for at tænke over, hvad han skulde gøre.

Men da han med Lyset i Haanden gik forbi Spejlet,

det store Spejl, hvori han, førend han gik ud, havde set og beundret sig selv, fik han derinde Øje paa en moden, graahaaret Herre, og paa én Gang huskede han sig selv, saaledes som han havde været tidligere, den Gang han elskede den lille Lise, han saa' sig selv, ung og indtagende, saaledes som hun havde elsket ham. Han gik helt hen til Spejlet, hævede Lyset og undersøgte sit Ansigt, saaledes som man gennem et Forstørrelsesglas undersøger en eller anden kuriøs Genstand, og opdagede Rynker og andre Mærker af Tidens Tand, noget han aldrig før havde haft Øje for.

Overvældet lod han sig falde ned paa en Stol foran sit triste Spejlbillede, og mumlede:

„Det er forbi, Lormerin!"

ET SKRIFTEMAAL

ET SKRIFTEMAAL

Hele Véziers-le-Rethel havde været til Stede ved Badon-Leremincés Jordefærd og de sidste Ord af Mindetalen, der holdtes af Præfekturets Repræsentant, prægede sig i alles Erindring: „Vi er bleven en hæderlig Mand fattigere!“

Det var den rette Karakteristik, han havde været en hæderlig Mand i alle Livets Handlinger, i sine Ord, i sit Eksempel, i sin Holdning, i sin Paaklædning, i sin Gang, i Farven af sit Skæg og i Façonen paa sine Hatte. Han havde aldrig sagt noget, som ikke indeholdt et Eksempel for andre, aldrig givet en Almisse uden at ledsage den med et godt Raad og aldrig rakt Haanden frem, uden at det saa' ud, som om han uddelte en Slags Velsignelse.

Han efterlod sig to Børn, en Søn og en Datter, Sønnen var Assesor og Datteren havde giftet sig med

en Notar, Poirel de la Voulte, der hørte til Véziers Honoratiores.

De var utrøstelige over deres Faders Død, thi de havde elsket ham oprigtigt.

Saasnart Begravelsen var forbi, vendte de tilbage til den Dødes Hus og lukkede sig alle tre, Sønnen, Datteren og Svigersønnen, inde sammen for at aabne hans Testamente, hvis Segl ifølge en Paategning paa Konvoluten skulde brydes af dem alene og først, efter at hans Kiste var kommen i Jorden.

Det var Poirel de la Voulte, der i Kraft af, at han vant til at have med den Slags Sager at gøre, aabnede Konvolutten. Han satte sine Briller til Rette paa Næsen og begyndte med den enstonige Stemme, som han brugte til Oplæsning af Kontrakter:

„Mine Børn, mine kære Børn!

Jeg vilde ikke kunne sove den evige Søvn i Ro, hvis jeg ikke fra den anden Side af Graven aflagde Eder et Skriftemaal, et Skriftemaal om en Forbrydelse, en frygtelig, en hæslig Forbrydelse.

Jeg var den Gang seks og tyve Aar og havde lige nedsat mig som Sagfører i Paris, hvor jeg levede det Liv, unge Mennesker fra Provinsen lever i Hovedstaden, naar de ingen kender og hverken har Slægt eller Venner.

Jeg havde faaet en Elskerinde. Mange Mennesker føler sig forargede alene ved dette Ord „Elskerinde“, de tænker ikke paa, at der er Væsener, som ikke kan udholde at leve alene. Jeg er et af dem, Ensomheden fylder mig med en skrækkelig Angst, især Ensomheden

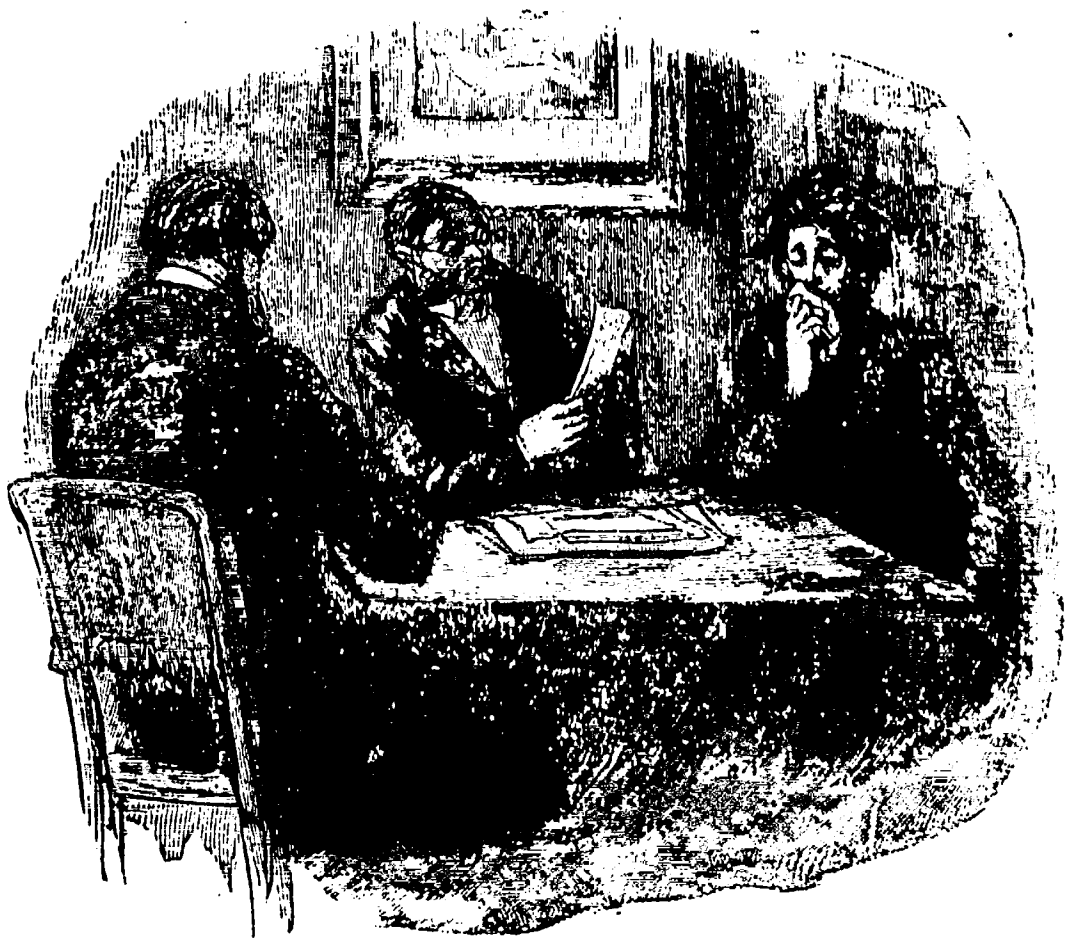

hjemme om Aftenen, foran Kaminilden. Jeg faar da gerne en Fornemmelse af, at jeg er ene paa Jorden, frygtelig alene, men omgivet af ubestemmelige Farer og ukendte og forfærdelige Ting. Væggen, der skiller mig fra min Nabo, min Nabo, som jeg ikke kender, gør ham ligesaa fjern for mig som Stjernerne, jeg kan skimte fra mit Vindue. Jeg bliver angrebet af en

Slags Feber, en Feber af Utaalmodighed og Frygt, og Murenes Tavshed fylder mig med Rædsel. Intet er saa gennemtrængende og saa uhyggeligt som Stilheden i en Stue, hvor man er ene. Det er, som om éns Sjæl var stængt inde i Stilheden, og naar et Møbel knager, farer man sammen i Skræk, fordi hver Lyd kommer uventet i det triste Rum.

Hvor mange Gange har jeg ikke, skræmt og overnervøs af den tavse Ubevægelighed omkring mig, givet mig til at tale højt, til at raabe Ord og Sætninger uden Indhold og uden Mening bare for at høre Støj. Min Stemme forekom mig da i Reglen saa fremmed, at ogsaa den gjorde mig bange. Gives der noget skrækkeligere end at tale alene i en tom Stue? Stemmen lyder, som om det var en andens, en ukendt Røst, der uden Grund taler ud i den hule Luft, uden noget Øre til at lytte til den, thi man kender jo selv, endnu inden de slipper ud i Rummets Ensomhed, de Ord, der vil udgaa fra éns Mund. Og naar de saa lyder, uhyggeligt i Stilheden, klinger de kun som et Ekko, et besynderligt Ekko af de Ord, som Tanken ganske sagte har udtalt.

Jeg tog altsaa en Elskerinde, en ung Pige, der var som alle de unge Piger, der i Paris skal leve af et Arbejde, som ikke er i Stand til at ernære dem. Hun

var blid, god og usammensat. Hendes Forældre boede i Poissy, og af og til tog hun derned for at tilbringe nogle Dage hos dem.

Et Aarstid levede jeg uden Skrupler sammen med hende, fast besluttet paa at forlade hende, saasnart jeg traf en ung Dame af min egen Kreds, som jeg syntes nok om til at gifte mig med hende. Jeg vilde saa for den anden fastsætte en lille aarlig Indtægt, eftersom det nu en Gang er Skik og Brug i vort Samfund, at en Kvindes Kærlighed betales, naar hun er fattig, med Penge, og naar hun er rig, med Gaver.

En skøn Dag meddelte hun mig imidlertid, at hun var frugtsommelig. Jeg blev som lamslaaet og i et Sekund saa' jeg hele min fremtidige Tilværelse for mig. Jeg havde smeddet mig en Lænke, som jeg lige til min Død maatte slæbe paa overalt, i mit fremtidige Hjem, i min Alderdom, bestandig. Intet kunde befri mig for denne Kvinde, der gennem Barnet var knyttet til mit Liv, eller for Barnet selv, som jeg maatte opdrage, vaage over og beskytte, skjult for det og skjulende det for hele Verden. Denne Efterretning vendte op og ned paa hele min Sjæl, og inderst i mit Hjerte følte jeg et taaget Ønske, som jeg ikke vovede at give bestemt Form, et Ønske, der var parat til at vise sig, ligesom et Menneske, der staar gemt bag en Dør og

kun venter paa, at der skal blive sagt, at det skal komme frem, et forbryderisk Ønske: „Gid der kunde indtræffe et Uheld! Der er saa mange smaa Væsener, som dør, inden de fødes!“

Jeg ønskede dog ikke min Elskerindes Død. Stakkels Pige, jeg holdt virkelig meget af hende, men jeg ønskede Barnets Død, inden jeg endnu havde set det.

Det kom til Verden. Min lille Ungkarlelejlighed blev et Hjem, et illegitimt Hjem med et Barn — det værste af alt.

Drengen lignede alle andre Børn; jeg brød mig ikke videre om ham. Fædre kommer først paa et senere Tidspunkt til at elske deres Børn, de kender ikke til Mødrenes instinktmæssige opofrende Ømhed, deres Kærlighed maa vaagne lidt efter lidt, og deres Sjæl fæster sig først ved Barnet gennem de mange smaa Baand, der daglig knyttes mellem Væsener, som lever sammen.

Endnu et Aar gik hen. Nu greb jeg enhver Lejlighed til at flygte hjemmefra. Stuerne var blevne altfor smaa, det flød med Linned og Svøb, med Strømper af Størrelse som en Hanske og med tusende Ting af alle Slags, der var bleven efterladt paa et Møbel, over Armen paa en Lænestol, alle Vegne. Men jeg flygtede især for ikke at høre Barnet skrige; det skreg altid — naar der blev skiftet paa det, naar det blev vasket,

naar der blev rørt ved det, naar det blev taget op, evig og altid skreg det.

Jeg havde gjort en Del Bekendtskaber og en Aften i et Selskab mødte jeg den Kvinde, der skulde blive Eders Moder. Jeg blev forelsket i hende, og Tanken om at gøre hende til min Hustru dukkede op i mig. Jeg gjorde Kur til hende, friede og fik Ja.

Jeg var fanget i Snaren. Et af to: enten maatte jeg ægte den unge Pige, som jeg tilbad, skønt jeg havde et Barn med en anden Kvinde, eller ogsaa maatte jeg sige Sandheden og give Afkald paa hende, paa Lykken, paa Fremtiden, paa alt, thi hendes Forældre var meget strænge og nøjeregnende og vilde aldrig have givet deres Samtykke til min Forbindelse med deres Datter, hvis de havde vidst Besked med dette Forhold.

Jeg tilbragte en Maaned i Angst og Samvittighedskval, en Maaned, hvor jeg pintes af frygtelige Tanker, hvor jeg mere og mere kom til at hade min Søn, denne lille Klump levende og vrælende Kød, der spærrede Vejen for mig, klippede mit Liv over og fordømte mig til en Tilværelse uden Udsigter og uden et eneste af alle de ubestemmelige Fremtidshaab, der udgør Ungdommens daarende Trylleri.

Saa skete det, at min Elskerindes Moder blev syg, og at jeg blev alene med Barnet.

Vi var i December. Det var skrækkeligt koldt. Hvilken Nat! Min Elskerinde var lige taget afsted, jeg havde spist til Middag alene i den trange Spisestue og listede mig ind i Sovekammeret, hvor den Lille laa.

Jeg satte mig i en Lænestol foran Kaminilden. Vinden hylede udenfor og fik Ruderne til at klirre, en bidende Frostvind, og gennem Vinduet saa' jeg Stjernerne

glimte med det skarpe Lys, som de kun har i Frostnætter.

Den fikse Idé, der nu i den sidste Maaned havde forfulgt mig, dukkede atter frem i min Hjerne. Saasnart jeg sad lidt stille, listede den sig over mig, borede sig ind i mig og gnavede sig fast som en Kræftlidelse kan gnave sig fast i éns Kød. Den sad i mit Hovede, i mit Hjerte, i hele min Krop syntes jeg, og fortærede mig, som om den var et levende Dyr. Jeg vilde jage den bort, støde den fra mig, aabne mine Tanker for noget andet, ligesom man lukker et Vindue op, for at den friske Luft kan komme ind og fortrænge Nattens lumre Dunster, men jeg kunde ikke, ikke en Gang et Sekund faa den ud af min Hjerne. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal skildre denne Tortur. Tanken ligefrem bed sig fast i min Sjæl og hvert af dens Bid voldte mig en rædselsfuld, fysisk og moralsk Lidelse.

Mit Liv var ødelagt! Hvorledes skulde jeg slippe ud af dette Bur? Hvorledes skulde jeg kunne resignere og hvorledes skulde jeg faa Sandheden over mine Læber?

Og jeg elskede hende, der skulde blive Eders Moder, jeg elskede hende med en vanvittig Lidenskab, som den uoverstigelige Hindring hidsede endnu mere.

Et forfærdeligt Raseri skød op i mig og snørede min

Strube sammen, et Raseri, der grænsede til Vanvid . . . til Vanvid! Ja, jeg var virkelig vanvittig den Aften!

Drengen sov. Jeg rejste mig og betragtede hans Søvn. Det var denne Skabning, denne Menneskelarve, denne Skifting, der fordømte mig til et Liv i Ulykke.

Han sov med aaben Mund, godt gemt under sine Dyner i Vuggen ved Siden af min Seng, hvor det vilde være mig umuligt at sove.

Hvorledes fik jeg mig selv til at gøre, hvad jeg gjorde? Hvilken Kraft drev mig? Hvilken ondsindet Magt havde opkastet sig til Herre over mig? Fristelsen sneg sig over mig, uden at jeg mærkede dens Komme. Jeg husker blot, at mit Hjerte bankede stærkt. Det bankede saa stærkt, at jeg kunde høre det, ligesom man kan høre Hammerslag bag en Væg. Det er det eneste, jeg kan huske, at mit Hjerte bankede. I mit Hovede var der en underlig Forvirring, et Stormvejr, hvori al Fornuft og al Koldblodighed gik under. Jeg befandt mig i et af de Øjeblikke, hvor alt er Opløsning og Hallucinationer, hvor et Menneske ikke længere har nogen Bevidsthed om sine Gerninger eller noget Herredømme over sin Vilje.

Jeg løftede forsigtigt Tæpperne, der dækkede mit Barns Legeme, og kastede dem tilbage over Vuggens

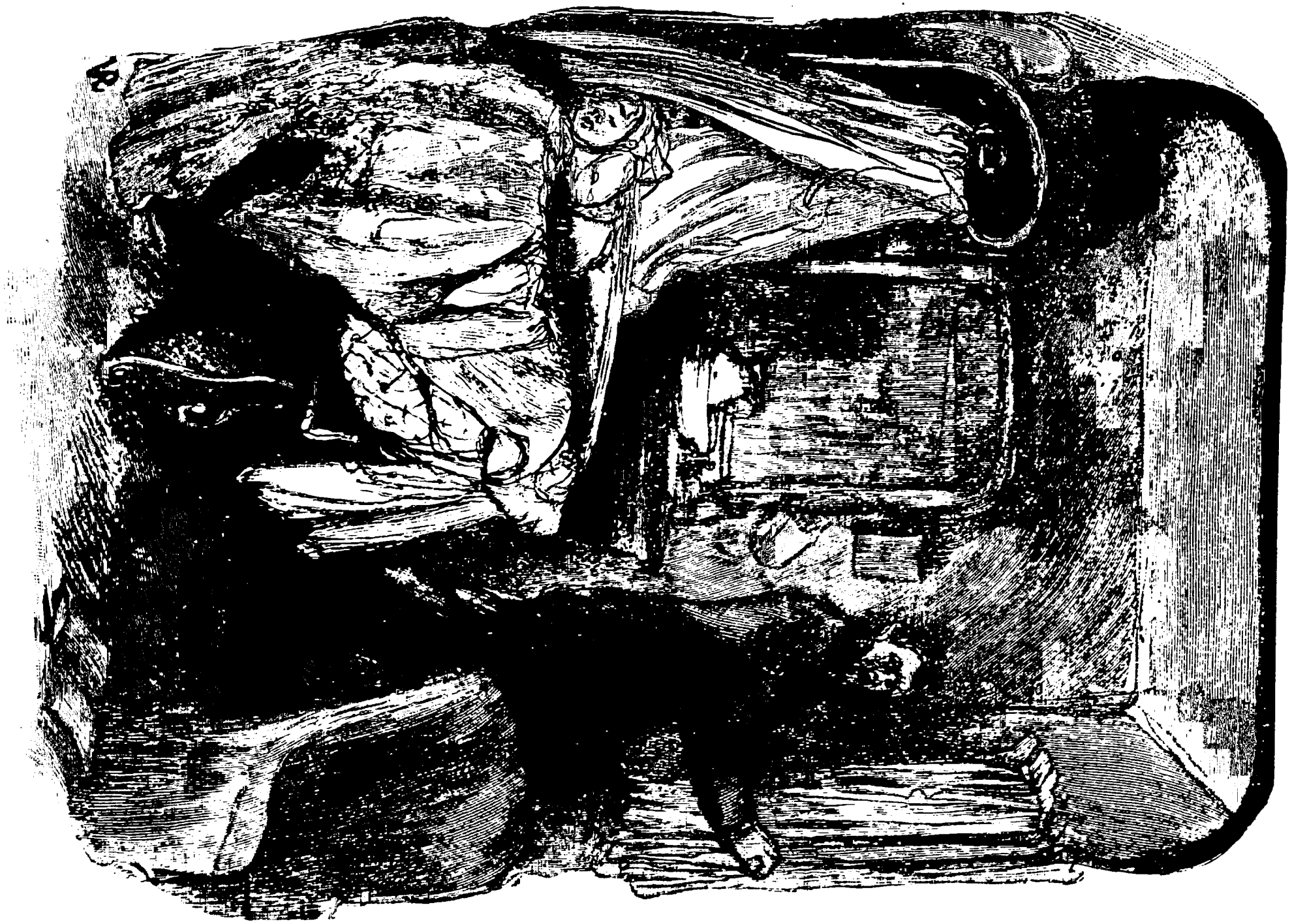

Fodende. Saa listede jeg mig sagte, ganske, ganske sagte hen til Vinduet og lukkede det op.

Som en Snigmorder fo'r et koldt Vindpust forbi mig, saa isnende, at jeg uvilkaarlig veg tilbage for det. Flammen paa de to Lys viftede frem og tilbage, og jeg blev staaende henne ved Vinduet uden at turde vende mig om som for at slippe for at se, hvad der gik for sig bagved mig, medens den dræbende Vind blev ved med at puste hen over min Pande, mine Kinder og mine Hænder. Det varede længe, meget længe. Min Hjerne var tom for Tanker.

Pludselig fik en lille skarp Hoste en frygtelig Skælven til at fare gennem mig fra Hovede til Fod, en Skælven, som endnu i dette Øjeblik rejser Haarene paa mit Hoved. Med en forskræmt Bevægelse slog jeg Vinduet i, vendte mig og løb hen til Vuggen.

Drengen sov stadig med aaben Mund og helt nøgen. Jeg rørte ved hans Ben, de var iskolde, og jeg dækkede dem til igen.

Mit Hjerte rørtes pludselig, det fyldtes med Medlidenhed, Omsorg og Kærlighed for det stakkels uskyldige lille Væsen, som jeg havde villet dræbe. Jeg kyssede længe paa hans silkebløde Haar, saa gik jeg atter hen og satte mig foran Ilden.

Med Forbløffelse, med Rædsel tænkte jeg paa, hvad

jeg havde gjort. Jeg spurgte mig selv, hvorledes det kan gaa til, at et Menneske saaledes kan miste Forstanden og enhver Myndighed over sig selv og handle som i en Slags uhyggelig Rus uden at vide, hvad han gør, og uden at vide, hvor han glider hen, som en Baad, der er kommen ud i en Brænding.

Barnet hostede endnu en Gang, og det gjorde ondt helt ind i Hjertet paa mig. Hvis han nu døde? Aa, Gud, aa Gud, hvad skulde der dog saa blive af mig!

Jeg rejste mig for at gaa hen og se paa ham, og med Lyset i Haanden bøjede jeg mig ned over ham. Han trak Vejret fuldstændig rolig og jeg aandede lettere, da han i det samme hostede for tredie Gang. Det gav et saadant Sæt i mig, at jeg fo'r tilbage, som naar man forfærdes ved Synet af noget frygteligt, og lod Lyset falde.

Da jeg atter rettede mig i Vejret efter at have taget det op, opdagede jeg, at mine Tindinger var fulde af Sved, af den paa én Gang kolde og varme Sved, der brister frem, naar Sjælen krymper sig i Angst, som om noget af den forfærdelige moralske Lidelse, den navnløse Kval, der virkelig er brændende som Ild og kold som Is, trængte igennem Knoglerne og Pandehuden.

Lige til det blev Dag, blev jeg staaende, bøjet over

min Søn. Naar han i nogen Tid havde ligget rolig, følte jeg mig lettere, men naar han blot hostede en lille Smule, gennemgik jeg de skrækkeligste Pinsler.

Da han vaagnede, var hans Øjne røde, hans Hals var ophovnet og han saa daarlig ud.

Saasnart Konen, der gik os tilhaande, kom, lod jeg hende gaa hen og hente en Læge. Han kom en Time senere og efter at have undersøgt Barnet, spurgte han:

„Det har vel ikke frosset?“

Jeg kom til at ryste, saaledes som kun gamle Folk ryster, og stammede:

„Nej, det . . . det tror jeg ikke.“

Saa samlede jeg alt mit Mod og spurgte:

„Hvad fejler han? Er det noget alvorligt?“

Han svarede:

„Det kan jeg ikke sige endnu. Jeg kommer igen i Aften.“

Han kom igen om Aftenen. Drengen havde tilbragt næsten hele Dagen i en Døs, nu og da afbrudt af Hosten.

I Løbet af Natten gik det over til en Lungebetændelse.

Det varede i ti Dage. Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg led i de endeløse Timer, der skiller Morgen fra Aften og Aften fra Morgen.

Han døde . . . . . .

Og siden . . . siden det Øjeblik har jeg hverken haft Rist eller Ro, jeg har ikke kunnet tilbringe en Time, ja, ikke en Time, uden at Mindet, det skærende,

nagende, sviende Minde, der sønderrev mit Hjerte, sprang frem i mig som et vildt Dyr, jeg havde stængt inde paa Bunden af min Sjæl.

Gud give, jeg var bleven vanvittig! . . .

. . . . . .

Notaren skød sine Briller i Vejret med en Bevægelse, der var blevet ham en Vane, naar han havde

sluttet en Oplæsning, og blege og ubevægelige saa' de tre Arvinger paa hverandre uden at sige et Ord.

Efter et Øjebliks Forløb sagde Notaren:

„Vi maa tilintetgøre dette her."

De to andre bøjede Hovedet som et Tegn paa Samtykke. Han tændte et Lys, skilte omhyggeligt de Sider, der indeholdt det farlige Skriftemaal, fra de andre, som kun omhandlede den Afdødes Pengebestemmelser, holdt dem ind i Flammen, indtil de blussede op, og kastede dem saa ind i Kaminen.

De blev alle tre staaende og saa' paa de hvide Blade, der fortæredes af Ilden. Snart var der kun en lille sort Bunke tilbage, men da man endnu kunde skimte enkelte Bogstaver, der aftegnede sig som hvide mod den sorte Bund, spredte Datteren med Spidsen af sin Sko den lille forkullede Hob og blandede den med den gamle Aske.

Men endnu i nogen Tid blev de siddende og stirrede ind i Kaminen, som om de var bange for at den brændte Hemmelighed skulde bane sig Vej op igennem Skorstenen.

TO MØDRE

TO MØDRE

Forleden Dag kom jeg i Tanker om den uhyggelige Historie og den uhyggelige Kvinde ved at se paa en anden Kvinde, en ung, kendt, indtagende og elegant Pariserinde, tilbedt og respekteret af alle. Det var ved et af de mondæne Badesteder, som de Rige har forbeholdt sig.

Historien gaar iøvrigt langt tilbage, men det er den Slags Ting, som man ikke glemmer.

En Ven af mig havde indbudt mig til at tilbringe nogen Tid hos ham i en lille Provinsby. For at vise mig Egnen slæbte han mig rundt overalt og lod mig beundre berømte Udsigter, Slotte, Fabrikker og Ruiner. Jeg saa' gamle Bygninger og Kirker, udskaarne Porte og Træer af den forunderligste Størrelse og Former.

Da jeg med velvillige Begejstringsudbrud havde un-

dersøgt alle Stedets Kuriositeter, erklærede min Ven med et ulykkeligt Ansigt, at nu var der ikke mere at se. Jeg trak Vejret lettere; nu kunde jeg altsaa faa Lov til at hvile mig i Skyggen af nogle Træer.

Men paa én Gang udstødte han et Raab:

„Jo, det er sandt, vi har jo *Konen med Uhyrerne* . . . hende maa Du gøre Bekendtskab med.“

„Hvem er det — „Konen med Uhyrerne?“ spurgte jeg.

„Det er et modbydeligt Fruentimmer,“ svarede han, „en sand Djævel, en Skabning, der hvert Aar frivilligt sætter et hæsligt, vanskabt og forkrøblet Barn, et helt Uhyre med andre Ord, i Verden, og sælger det til Folk, der lever af at vise den Slags Fænomener frem.

Disse uhyggelige Spekulanter indfinder sig fra Tid til anden hos hende for at høre, om hun har faaet sig

et nyt Misfoster, og hvis de synes om det, tager de det med sig mod en aarlig Afstaaelsessum til Moderen.

Hun har elleve Vanskabninger af den Art og hun er velhavende.

Du tror, at det er Spøg, at det er noget, jeg op-

finder, at jeg overdriver. Nej, min Ven, jeg fortæller Dig kun den nøgne og skære Sandhed.

Vi kan gaa hen til Konen, saa skal jeg bag efter forklare Dig, hvorledes hun er bleven en saadan Fænomen-Fabrik."

***

Vi gik ud i Byens Udkant.

Hun boede i et nydeligt lille Hus, der vendte ud til Landevejen. Det var pænt og velholdt. Haven var fuld af Blomster, der udsendte en herlig Duft. Man fik Indtrykket af, at Huset maatte være beboet af en Notar, som havde trukket sig tilbage fra sin Forretning.

En Pige viste os ind i en lille landlig Dagligstue, og Kvindemennesket kom ind til os.

Hun kunde vel være henved en fyrretyve Aar, var høj og velskabt med haarde Træk, men kraftig og sund, den rigtige Type paa en robust Bondekone, der halvt er et Menneske og halv et Tillægsdyr.

Hun vidste Besked med den Misbilligelse, hun var Genstand for, og var aabenbart vant til at modtage Folk med en vis hadsk Ydmyghed.

„Hvad ønsker De?" spurgte hun.

Min Ven svarede:

„Det er bleven mig fortalt, at det sidste Barn er

skabte som alle andre og aldeles ikke lignede sine Søskende. Det var blot det, jeg gerne vilde forvisse mig om. Er det sandt?"

„Ak, nej, ak, nej, han er saamænd næstendels grimmere end de andre. Jeg er rigtignok forfulgt af Skæbnen, det ved Gud, jeg er . . . Tænk, de er allesammen saadan, allesammen, er det ikke en Fortvivlelse? Hvor kan Vorherre være saa stræng mod en stakkels Kvinde, der staar ganske alene i Verden? Det er ikke til at begribe for en anden én!"

Hun talte hurtigt med nedslagne Øjne og et hyklerisk Blik; hun lignede et Rovdyr, der er bange. Hun mildnede den ru Klang i sin Stemme, og man blev forbavset over at høre disse klynkende og sødladne Ord komme fra denne store, knoglede og altfor

brutale Krop, der syntes skabt til voldsomme Gestus og til at hyle paa samme Maade som Ulvene.

Min Ven svarede hende ikke, men sagde:

„Vi vilde gerne se Barnet.“

Jeg syntes, at hun blev rød i Hovedet, men maaske tog jeg fejl. Efter nogle Øjeblikkes Tavshed svarede hun i en lidt højere Tone:

„Hvad skulde det gøre godt for?“

Hun havde løftet Hovedet og saa' paa os med skulende Blikke, hvori der lurede en Flamme.

Min Ledsager fortsatte:

„Hvorfor vil De ikke vise os det? Der er jo da nok, som faar det at se. De ved vist, hvem jeg mener!“

Det gav et Sæt i hende, og hun slap sin Stemme og sin Vrede løs. Hun næsten skreg:

„Naa, saa det er *det*, De er kommet for. De vil haane mig, vil De, fordi mine Børn er ligesom Dyr. Men De skal ikke faa Barnet at se, nej, nej, De skal ikke faa det se! . . . Gaa Deres Vej! Gaa Deres Vej! Jeg ved ikke, hvorfor Folk altid skal være saadan efter mig?“

Hun gik hen imod os med Hænderne i Siden. Den brutale Klang i hendes Stemme fremkaldte en Slags Klynken eller snarere en Mjaven, saaledes som en stakkels Idiot græder, inde i den anden Stue. Det gik

mig til Marv og Ben. Uvilkaarlig veg vi tilbage for hende.

Min Ven sagde i en stræng Tone:

„Tag Dem i Agt, Mutter Satan, (hun blev overalt paa Egnen kaldet „Mutter Satan") tag Dem i Agt! Der kommer den Dag, da det vil bringe Dem i Ulykke."

Hun kom bogstavelig til at ryste af Raseri, hun fægtede med de knyttede Næver i Luften og hylede, fuldkommen ude af sig selv:

„Skrub af! Skrub af, siger jeg! Hvad er det, der skulde bringe mig i Ulykke? Skrub af, siger jeg!"

Hun var lige ved at flyve paa os og kradse os i Ansigtet. Vi tog skyndsomst Flugten.

Da vi var kommet vel udenfor Døren, spurgte min Ven:

„Naa? Nu har Du set hende. Hvad synes Du saa om hende?"

Jeg svarede:

„Fortæl mig hendes Historie."

Og medens vi med langsomme Skridt vandrede hen ad den brede, hvide Landevej, hvor det tidlige Korn som et roligt Hav bølgede for Vinden, fortalte han mig følgende:

* * *

Hun havde i sin Tid været Tjenestepige paa en Bondegaard. Hun var flink, ordentlig og sparsommelig, hun havde aldrig haft nogen Kæreste, og ingen ansaa hende for at være svag paa dette Omraade.

Alligevel begik hun et Fejltrin. Det gik til paa samme Maade som med alle de andre. Det skete en Aften i Høsten midt mellem det mejede Korn under en tordensvanger Himmel og i en tung, kvælende Luft, der var hed som en Bagerovn og fik Knøsenes og Pigernes Legemer til at svede.

Hun mærkede snart, at hun var bleven frugtsommelig og blev ulykkelig af Skam og Frygt. For enhver Pris vilde hun skjule sin Tilststand, og med et System, hun selv havde opfundet, et Tvangskorset af Træstykker og Snore, snørede hun sit Underliv sammen. Jo mere hendes Skød svulmede under det voksende Barns Livskrav, des stærkere strammede hun Torturinstrumentet. Hun gennemgik de frygteligste Lidelser, men hun var tapper overfor Smerterne og stadig lige smilende og væver. Ingen saa' eller anede det mindste.

Hun lemlæstede sine Indvolde og det lille Væsen, der blev hæmmet af den frygtelige Maskine, hun trykkede det sammen, misdannede det, gjorde det til et Uhyre. Det sammenpressede Hoved var bleven aflangt, og Panden sprang frem i en Spids med to store, udstaaende

og udtryksløse Øjne. Lemmerne, der var trykkede ind mod Kroppen, var blevne krogede som Vinstokke og endte med nogle uforholdsmæssig lange Fødder og Hænder, hvis Fingre lignede Edderkoppeben. Selve Kroppen var ganske lille og rund som en Nød.

Hun fødte sit Barn en Foraarsmorgen midt ude paa Marken.

Da Lugekonerne, der kom løbende til for at hjælpe hende, saa' det Uhyre, hun bragte til Verden, flygtede de skrigende bort, og Rygtet gik over hele Egnen, at hun havde født en Djævleunge. Siden den Tid var det, at hun gik under Øgenavnet: „Mutter Satan".

***

Hun blev jaget bort fra sin Plads. Hun levede af Folks Godgørenhed og maaske af lidt Elskov i det skjulte, thi hun saa godt ud, og det er ikke alle Mandfolk, der er bange for Helvede.

Hun opdrog sit Uhyre, som hun iøvrigt hadede med et saa vildt Had, at hun maaske kunde have kvalt det, hvis ikke Præsten, der forudsaa Muligheden af en Forbrydelse, havde skræmmet hende ved at true hende med Øvrigheden.

Men en Dag hørte nogle forbifarende Gøglere om det rædselsvækkende Misfoster og bad om at faa det

at se for at tage det med, hvis de syntes om det. De fandt, at det var tilstrækkeligt hæsligt, og tilbød Moderen femhundrede Francs kontant. Til at begynde med skammede hun sig og vilde ikke lade dem se den uhyggelige Skabning, der var hendes Barn, men da han opdagede, at det havde en pekuniær Værdi, og at Mændene for Alvor havde Lyst til det, slog hun om og gav sig til at tinge med dem. Sous for Sous søgte hun at drive Prisen i Vejret, opremsede alle sit Barns Hæsligheder og holdt bondestædigt paa sin Ret.

For ikke at blive narret oprettede hun en Kontrakt med dem. De forpligtede sig til foruden de femhundrede at afstaa hende fire hundrede om Aaret, som om de havde taget den stakkels Vanskabning i deres Tjeneste.

Denne uventede Vinding steg hende til Hovedet, og fra nu af nærede hun kun det ene Ønske at faa et Barn til, et nyt Fænomen, der kunde sikre hende en ny aarlig Indtægt.

Da hun var meget frugtbar, lykkedes det hende hurtigt; hun fik ikke ét, men mange og efter hvad der siges, blev hun meget dygtig til at variere sine Fænomeners Misdannelse gennem den Maade, hvorpaa hun under sit Svangerskab sammenpressede Underlivet.

Nogle blev lange, andre korte, nogle lignede Krab-

ber og andre Firben. Flere af dem døde, hvad der gjorde hende meget fortvivlet.

Øvrigheden forsøgte at lægge sig imellem, men det var umuligt at bevise noget. Det endte med, at man lod hende have Fred til at fabrikere sine Misfostre.

Hun har nu elleve levende Vanskabninger, der regelmæssig hvert Aar indbringer hende mellem fem og seks Tusinde Francs. Der er kun én, som hun endnu ikke har faaet anbragt, den, som hun ikke vilde vise os. Men hun beholder den sikkert ikke længe, hendes Ry har bredt sig, og hun faar jævnlig Besøg af sine Forretningsforbindelser, der vil se, om hun har noget nyt.

Hun holder endogsaa Auktioner, naar hun har en særlig fin Vare.

* * *

Min Ven tav. En dyb Væmmelse steg op i mig, mit Blod kogte, og jeg fortrød, at jeg ikke havde kvalt dette Uhyre af et Kvindemenneske, da jeg havde hende ved Haanden.

Jeg spurgte:

„Hvem er Faderen til hendes Børn?“

Han svarede:

„Det er der ingen, som ved. Han eller de er

aabenbart i Besiddelse af en vis Blufærdighed og derfor skjuler de sig. Maaske faa de deres Andel af Udbyttet."

* * *

Jeg tænkte ikke længere paa denne fjerntliggende Oglevelse, da jeg forleden Dag paa en mondæn Strandbred saa' en henrivende, elegant, koket og forkælet Kvinde, omgivet af Mænd, som viste hende den største Ærbødighed.

Jeg gik videre sammen med en Ven, Badestedets Læge. En halv Snes Minutter senere fik jeg Øje paa en Pige, der sad og passede paa tre Børn, som legede i Sandet.

Et Par smaa Krykker, som laa paa Jorden, fangede mit Blik. Jeg følte et Stik i Hjertet og opdagede, at de tre smaa Væsener var vanskabte, pukkelryggede og forvredne, uhyggelige at se paa.

„Ja," sagde Doktoren til mig, „der ser Du Afkommet af den indtagende Kvinde, som Du før beundrede."

Min Sjæl fyldtes af den inderligste Medlidenhed med Børnene og med hende, og jeg udbrød:

„Den stakkels Moder! Hvorledes er det muligt, at hun kan tvinge sig til at le!"

„Du skal ikke beklage hende," svarede min Ven.

„Det er kun Børnene, som er til at beklage. Det er Resultatet af en Figur, som vil bevare sin Slankhed lige til den sidste Dag. Det er Korsetbørn alle tre. Moderen ved godt, at hun vover Livet ved den Sport, men hvad bryder hun sig om det, hvis hun bare kan blive ved med at være smuk og blive gjort Kur til!“

Og jeg kom til at tænke paa den anden, Bondekonen, Mutter Satan, der solgte sine Fænomener.

MINE 25 DAGE

MINE 25 DAGE

Jeg havde lige taget mit Hotelværelse i Besiddelse, et snævert Rum med to tapetserede Skillerum, som lod den mindste Lyd fra Naboværelserne gaa lige gennem. Jeg begyndte paa at lægge mit Linned og mine Klæder ned i det tomme Klædeskab med Spejlruden og trak den nederste Skuffe ud. I et Hjørne laa et sammenrullet Hæfte. Jeg tog det op, aabnede det og læste følgende Titel:

Mine 25 Dage.

Det var en Badegæsts Dagbog. Det var rimeligvis den sidste Gæst, som havde boet i Værelset og som i Afrejsens Øjeblik havde glemt den.

Disse Optegnelser kan have nogen Interesse for raske og kloge Folk, som aldrig forlader deres Hjem.

Det er for dem, at jeg her skriver dem af uden at forandre et Bogstav.

* * *

Châtel-Guyon, 15. Juli.

Ved første Øjekast gør Egnen ikke noget videre muntert Indtryk. Ikke desto mindre skal jeg tilbringe femogtyve Dage her for at pleje min Lever og blive en Smule magrere. En Badegæsts 25 Dage minder meget om en Indkaldts 25 Dage; de er sammensatte af lutter Besværligheder.

Idag er der dog ikke hændt mig noget afskrækkende; jeg har gjort Bekendtskab med Stedet og med Lægen. Châtel-Guyon bestaar af en Bæk, hvori der flyder noget gulligt Vand mellem flere Bakker, hvorpaa der er plantet et Kasino, nogle Huse og nogle Stenkors.

Ved Bækkens Bred, nede i Dalbunden, ses en firkantet Bygning, omgivet af en lille Have. Det er Brøndanstalten. Nogle trist udseende Mennesker flakker rundt omkring Bygningen, det er de Syge. Overalt i de skyggefulde Alléer hersker der dyb Tavshed, thi det er ikke et Sted, hvor man kommer for sin Fornøjelses Skyld, men et Sted, hvor man søger Sund-

hed, hvor man passer sin Kur med Overbevisning, og hvor man kommer sig, siges der.

De Sagkyndige forsikrer endogsaa, at Stedets mineralske Kilder skal være i Stand til at gøre Mirakler. Dog ser man ingen Vokslys eller andre Takkegaver omkring Indgangen til Kontoret.

Med regelmæssige Mellemrum kommer en Herre eller en Dame hen til den lille skiferklædte Udskænkningsbod, som skærmer over en sagtmodig smilende Kvinde og en Kilde, der perler i en Cementkumme. Ikke et eneste Ord veksles mellem Patienten og Uddelersken af det helbredende Vand. Hun rækker blot den Syge et lille Glas, hvor nogle Luftblærer bobler op gennem en klar Vædske. Den Syge drikker og fjerner sig derpaa igen med højtidsfulde Skridt for at genoptage sin afbrudte Tur under Træerne.

Ingen Lyd høres i den lille Park, intet Luftpust faar Løvet til at skælve, og ingen Stemme bryder Stilheden. Der burde skrives over Indgangen til Parken: „Her morer man sig ikke, her plejer man sig!“

De faa, som drister sig til at tale sammen, ligner Døvstumme, der blot aabner Munden for at simulere Ordene, til den Grad er de ængstelige for at komme til at sige noget højt.

I Hotellet er der samme Stilhed. Det er et stort Ho-

tel, hvor man i den største Højtidelighed spiser til Middag sammen med fine Mennesker, der ikke har noget at sige til hinanden. Deres Manerer røber Velopdragenhed, og deres Ansigter udtrykker Overbevisning om en Overlegenhed, som det maaske vilde være enkelte af dem meget vanskeligt ogsaa at udtrykke paa anden Maade.

Klokken to foretog jeg Opstigningen til Kasinoet, en lille Træhytte, beliggende oppe paa Toppen af en Bakke, hvor man klatrer op ad rene Gedestier. Men Udsigten deroppe fra er henrivende. Châtel-Guyon ligger i en meget snæver Dal, lige imellem Sletten og Bjærget. Tilvenstre ser jeg altsaa ud over de store auvergneske Bjærgbølger, som er bedækkede med Skov, og som hist og her som store graa Pletter fremviser deres haarde Lavaknogler, der fortæller om gamle Vulkaner. Til højre har jeg gennem et smalt Udsnit i Dalen Udsigt over en uendelig Slette, der ligesom Havet svømmer ud i en blaalig Taage, der lader ane Byer og Landsbyer, Marker med gult, modent Korn og firkantede grønne Græsmarker, overskyggede af Æbletræer. Det er det uhyre, flade Limagne, som bestandig er indhyllet et let Dis af Taage.

Det er bleven Aften. Efter at have spist min ensomme Middag sidder jeg og skriver disse Linier ved

mit aabne Vindue. Nedefra hører jeg Kasinoets lille Orkester, der spiller, det lyder som en sindssvag Fugl, der ganske alene giver sig til at synge i en Ørken.

Fra Tid til anden er der en Hund, som gør. Denne store Stilhed gør én godt. Godnat.

16. Juli. — Intet nyt. Jeg har taget et Bad og ovenpaa Badet en Douche. Jeg har drukket tre Glas Vand og jeg har spadseret i Parken, et Kvarter mellem hvert Glas og en halv Time efter det sidste. Jeg er begyndt paa mine fem og tyve Dage.

17. Juli. — Har lagt Mærke til to smukke og hemmelighedsfulde Damer, der først badede og spiste, efter at alle de andre var færdige.

18. Juli. — Intet.

19. Juli. — Har atter set de to Damer. De er meget chike, og der er noget ved dem, noget, jeg ved ikke hvad, som jeg synes overordentlig godt om.

20. Juli. — Har gaaet en lang Spadseretur gennem et henrivende, skovbevokset Dalstrøg til Sans-Souci-Eremitagen. Egnen er bedaarende, lidt trist ganske vist, men saa rolig, saa stille og saa grøn. Omkring paa Bjærgvejene møder man smalle Vogne, belæssede med Hø, som to Stude langsomt trækker afsted eller med de største Anstrængelser holder tilbage, naar det gaar nedad. En Mand med en stor sort Hat paa Ho-

vedet leder dem, blot ved at røre med en tynd Stok ved deres Sider eller deres Pande; hyppigt standser han dem pludselig med en alvorlig og energisk Bevægelse, naar den altfor tunge Ladning sætter Farten for meget op ned ad den stejle Skraaning.

Luften i disse Dale er liflig at indaande. Hvis det er meget varmt, faar Støvet en ubestemmelig Duft af Vanille og Stald, thi der kommer saa mange Køer paa disse Veje, at de overalt efterlader lidt af dem selv. Og denne Duft er en Parfume, medens den, om den kom fra alle andre Dyr, vilde være en Stank.

21. Juli. — Udflugt tll Enval-Dalen. Det er en snæver Kløft, omsluttet af pragtfulde Klipper lige ved Foden af selve Bjærget. En Bæk risler gennem opdyngede Klippestykker.

Da jeg kom helt ned i Bunden af Kløften, hørte jeg Damestemmer og lidt efter fik jeg Øje paa de to hemmelighedsfulde Damer fra Hotellet. De sad paa en stor Sten og talte sammen.

Lejligheden forekom mig at være heldig, og uden at betænke mig forestillede jeg mig selv. Min Tilnærmelse blev modtaget uden Forlegenhed. Vi fulgtes ad tilbage og vi talte meget sammen om Paris. Jeg fik Indtrykket af, at de kendte mange Mennesker, som jeg ogsaa kendte. Hvem er de?

Jeg faar dem at se igen i Morgen. Der kan ikke tænkes noget fornøjeligere end den Slags Møder.

22. Juli. — Jeg har tilbragt næsten hele Dagen sammen med mine to Ubekendte. De er virkelig nydelige, den ene er mørk og den anden lys. De siger, at de er Enker . . . hm? . . .

Jeg indbød dem til en Køretur i Morgen til Royat, og de modtog min Indbydelse.

Châtel-Guyon er mindre kedelig, end jeg troede til at begynde med.

25. Juli. Vi har tilbragt hele Dagen i Royat. Royat er en Klat Hoteller i Bunden af en Dal, lige udenfor Clermont-Ferrand. Der er mange Mennesker og en stor Park med et broget Folkeliv. Der er ogsaa en pragtfuld Udsigt til Puy-de-Dôme, som man ser ved Enden af en Række Dalsænkninger.

Folk er meget optagne af mine Ledsagerinder, og det smigrer mig. Enhver Mand, der viser sig sammen med en smuk Kvinde, bilder sig altid ind, at han er omgiven af en Slags Glorie. Intet kildrer éns Forfængelighed saa meget som at spise til Middag paa en stærk besøgt Restaurant sammen med en lille Veninde, som alle ser paa, og heller intet faar i Virkeligheden en Mand til at stige i sine Omgivelsers Agtelse som dette.

At køre i Boulogneskoven med en ussel Krikke for Vognen og at spadsere ned ad Boulevarden med en grim Kvinde er det mest ydmygende for et fintfølende Sind, der tager Hensyn til andres Mening. Af alle Slags Luksus er Kvinden den sjældneste og den fineste. den er tillige den dyreste, og den, der bliver én stærkest misundt. Derfor er det ogsaa den, som vi holder mest af at skilte med og udstille for andres ærgerlige Blikke.

At vise sig med en smuk Kvinde under Armen er det samme som med et Slag at opvække enhver Art af Misundelse. Det betyder: — se, jeg er rig, eftersom jeg er i Besiddelse af en saa sjælden og kostbar Genstand, — jeg har en god Smag, siden jeg har forstaaet at opsnuse en saadan Perle, — maaske vil det endogsaa sige, at jeg er elsket, hvis hun da ikke bedrager

mig, hvad der dog kun er et yderligere Bevis paa, at ogsaa andre finder hende henrivende.

Men hvilken Skam er det ikke at gaa sammen med en grim Kvinde!

Og hvor mange Ydmygelser følger ikke deraf!

Som Regel formoder man, at det er éns retsmæssige Hustru, thi hvem tænker sig, at man kan have en Elskerinde, som er styg? Ens legitime Kone kan derimod godt være grim, men hendes Grimhed giver Anledning til tusinde Udlægninger, som er i høj Grad ubehagelige for én. For det første tror Folk, at man er Notar eller Øvrighedsperson, thi disse to Stillinger har Monopol paa groteske Koner med store Medgifter. Og er det ikke pinligt for en Mand? Dernæst bliver det omtrent en offentlig Kendsgerning, at man har en legal Forpligtelse til at kærtegne dette latterlige Ansigt, dette uskønne og daarligt byggede Legeme, og den Formodning ligger nær, at man har været ublufærdig nok til at gøre denne lidet attraaværdige Skabning til Moder, hvad der er Toppunktet af Latterlighed.

24. Juli. — Jeg viger ikke længere fra mine to ukendte Enker, som jeg begynder at kende temmelig godt. Det er en herlig Egn, og Hotellet er fortræffeligt. Det er en udmærket Aarstid at være her paa. Kuren har allerede haft en glimrende Virkning paa mig.

25. Juli. — Vi har kørt i Landauer til Tazenat Søen. En herlig og ganske improviseret Udflugt, som først blev bestemt, da vi sad og spiste Frokost. Saasnart vi rejste os fra Bordet, skyndte vi os at komme afsted.

Efter at have kørt en lang Vej gennem Bjærgene, fik vi pludselig Øje paa en bedaarende lille Sø, rund og blaa, klar som et Spejl og omsluttet af et gammelt Krater. Den ene Side af dette vældige, naturlige Bassin var bar, den anden skovbevokset. Midt imellem Træerne laa et lille Hus, hvor en fornuftig Mand tilbringer sine Dage i idyllisk Hvile. Han tog gæstfrit imod os. Jeg fik en Idé og spurgte: „Skal vi ikke gaa i Vandet?“ . . . „Ja,“ svarede mine to Ledsagerinder, „det vilde være dejligt . . . men vi har jo ingen Badedragter.“

„Pyt . . . her er jo fuldkommen som i en Ørken.“

Og vi gik i Vandet — . . . —!

Hvis jeg var Digter, vilde jeg fryde mig ved at skildre det uforglemmelige Syn af de to unge og nøgne Legemer i det gennemsigtige Vand. Den høje og stejle Skraaning omslutter den stille Sø, der ligger blank og rund som en Sølvmønt, og Solen øser sine varme Straaler ud over den. Langs med Klipperne glider de hvide Legemer i det næsten usynlige Vand, der synes at bære de svømmende Kvinder. Paa Sandet nede paa Bunden ser man Skyggen af hver af deres Bevægelser.

26. Juli. — Det lader til, at der er nogle af Badegæsterne, som er bleven forargede og ser skævt til min hurtigt udviklede Fortrolighed med de to Enker.

Der eksisterer altsaa virkelig Mennesker, som bilder sig ind, at Livet er til, for at man skal kede sig! Alt, hvad andre synes at finde Fornøjelse ved, bliver straks en social eller moralsk Forsyndelse. Pligten har for dem sine ubøjelige og dødskedsommelige Regler.

Jeg vil i al Beskedenhed tillade mig at gøre dem opmærksomme paa, at Opfattelsen af, hvad der er Pligt, er forskellig hos Mormoner, Arabere, Zuluer, Tyrkere, Englændere og Franskmænd, og at der blandt hvert af disse Folkeslag findes særdeles hæderlige Mennesker.

27. Juli. — En god Nyhed. Jeg har taget over seks Pund af. Det er noget fortræffeligt Vand her i Châtel-Guyon. Jeg skal sammen med mine to Enker til Riom, hvor vi skal spise til Middag. Det er en kedelig By, hvis Anagram danner et uheldigt Naboskab til de nærliggende Kursteder: Riom, Mori!

28. Juli. — En kold Straale! Mine to Enker har faaet Besøg af to Herrer, som er kommen for at hente dem. — To Enkemænd, formodentlig. — De rejser allesammen i Aften. De har sagt Farvel til mig i et lille Brev.

29. Juli. — Jeg er alene! Jeg har gaaet en lang Fodtur til det gamle Krater ved La Nachère. En pragtfuld Udsigt.

30. Juli. — Intet hændt. — Jeg passer min Kur.

31. Juli. — Heller intet — Jeg passer fremdeles min Kur.

Denne smukke Egn er fuld af stinkende Grøfter. Jeg vil henlede Myndighedernes Opmærksomhed paa den afskyelige Kloak, der forpester Hovedlandevejen lige foran det største Hotel. Al Affaldet fra Hotelkøkkenet bliver kastet derned. Det er et sandt Arnested for Kolera.

1. August. — Intet. Kuren.

2. August. — En smuk Køretur til Château-Neuf, et Kursted for Gigtlidelser, hvor alle halter. Man kan ikke forestille sig noget pudsigere end denne Befolkning paa Krykker.

3. August. — Intet. Kuren.

4. August. — Dito. Dito.

5. August. — Dito. Dito.

6. August. — Jeg er fortvivlet . . . Jeg er lige bleven vejet og jeg har taget tre Pund paa. Det hele er altsaa meningsløst . . .

7. August — En Køretur paa seks og treds Kilometer op i Bjærgene. Jeg vil ikke nævne Turens

Maal, af Hensyn til efterfølgende Skildring af Kvinderne dèr paa Stedet.

Jeg var bleven raadet til at gøre denne Tur, da den skulde være meget smuk og lidet kendt af Turister. Efter at have kørt i fire Timer kom jeg til en ret køn Landsby ved Bredden af en Flod og midt i en vidunderlig Nøddeskov.

Disse Nødder udgør iøvrigt Byens hele Rigdom, thi de er plantede paa Kommunens Terræn. Dette Terræn var tidligere kun en stor, græsbevokset Bakke, som Myndighederne forgæves havde søgt at faa opdyrket. Den brugtes ikke til andet end til Græsgang for nogle Faar.

Nu er Bakken forandret til en prægtig Skov, takket være Kvinderne, og den har et mærkeligt Navn, den kaldes: „Sognepræstens Synder".

Man maa vide, at Kvinderne heroppe i Bjærgene har Ry for at være lette, betydelig lettere end deres Søstre paa Sletten. Naar de møder et Mandfolk, maa han mindst tage et Kys og tager han ikke mere, bliver han anset for at være et Fjols. Naar man vil se nøgternt paa Sagen, tyder dette iøvrigt paa en yderst fornuftig Logik. Eftersom det er Kvindens naturlige Mission — baade nede i Dalen og oppe paa Bjærgene — at behage Mændene, er det ikke mere end billigt, at

Mændene altid viser hende, at det ogsaa er lykkedes hende. Saafremt en Mand afholder sig fra enhver Demonstration, vil det sige, at han finder hende grim, og det er næsten en Fornærmelse imod hende. Hvis jeg var Kvinde, vilde jeg ikke anden Gang modtage en Mand, som ikke ved vort første Møde havde vist mig Mangel paa Respekt, thi jeg vilde betragte det, som om han i Virkeligheden havde vist Mangel paa Respekt for mine ydre Fortrin, min Skønhed og min Kvindeværdighed.

Da de unge Mænd i den lille Landsby X. imidlertid ofte beviste Egnens Kvinder, at de fandt dem indtagende, og da det ikke kunde lykkes Præsten at hindre dem i at uddele disse ligesaa galante som naturlige Beviser, besluttede han i det mindste at udnytte dem til det almene bedste. Han paalagde derfor hver eneste Kvinde, der havde begaaet et vist lille Fejltrin, at hun som Bod skulde plante et Nøddetræ paa Kommunens Bakke. Fra det Øjeblik saa's hver Nat Lygter flakke som St. Hansblus omkring paa Bakken, thi de bodfærdige holdt ikke af at udføre deres Bod om Dagen.

Da der var gaaet to Aar, var der ikke længer en bar Plet hverken paa Bakken eller Kommunens andre Grunde, og nu skal der efter Sigende findes over tre Tusinde pragtfulde Træer omkring Klokketaarnet, som

kalder til Gudstjeneste under deres Løv. Det er altsammen „Præstens Synder“.

Der søges saa meget efter Midler til atter at skaffe Frankring Skove, var det ikke en Idé, om Regeringen blev enig med Gejstligheden om at anvende den ligefremme Maade, som den beskedne Landsbypræst benyttede?

7. *August.* — Kuren.

8. *August.* — Jeg har pakket min Kuffert og taget Afsked med dette stille og fredelige Sted, med de grønne Bjærge, de tavse Dale og det øde Kasino, hvorfra man ser ud over den vældige Limagneslette, der stadig ligger sløret i sit lilla og blaalige Dis.

I Morgen tidlig rejser jeg.

* * *

Her standsede Manuskriptet. Jeg vil intet tilføje, men mine Indtryk fra Stedet faldt ikke ganske sammen med min Forgængers. Jeg traf nemlig ikke to smukke Enker.

SKABET

SKABET

Det var efter Middagen. Vi talte om Kvinder. Hvad skal man ellers tale om mellem Herrer?

En af os sagde:

„Jeg havde forresten en Gang en mærkelig Oplevelse. Nu skal De høre . . .“

Og han fortalte:

„Det var en Aften ifjor Vinter, at jeg pludselig blev overfaldet af den Art Træthed, som fra Tid til anden kan bemægtige sig baade éns Sjæl og éns Legeme. Jeg var hjemme, ganske alene, og jeg kunde paa Forhaand føle, at jeg, om jeg blev siddende, vilde faa et af de Anfald af Melankoli, som, hvis de ofte komme igen, kan drive én til Sindssyge.

Jeg trak min Overfrakke paa og gik ud uden at vide, hvad jeg skulde gøre af mig selv. Da jeg var kommet ned paa Boulevarden, gav jeg mig til at slentre

langs med Kaféerne, som næsten var tomme, thi det regnede, en fin, sivende Regn af den Slags, der gør éns Sind ligesaa vaadt som éns Klæder, og ikke en af de solide Byger, der skyller ned og jager alle Fodgængerne ind i Porte og Gadedøre. Man kunde hverken føle eller se Regndraaberne, men umærkeligt afsatte de sig paa éns Klæder og dannede et isnende og gennemtrængende Støvlag.

Hvad skulde jeg foretage mig? Jeg gik frem og tilbage og grundede over, hvorledes jeg skulde faa et Par Timer til at gaa, og for første Gang opdagede jeg, at der ikke i Paris findes et eneste Sted, hvor man kan gaa hen og virkelig more sig om Aftenen. Endelig bestemte jeg mig til at gaa i Folies-Bergère, som kan være et ganske fornøjeligt Kvindetorv.

Der var ikke mange Mennesker i den store Sal. I det store, hesteskoformede Promenoir var der kun faa Mandfolk, hvis Simpelhed røbede sig i deres Gang, i deres Klæder, i Farven af deres Skæg, i Hatten og i Huden. Det var knapt nok, at der hist og her saa's én, som man kunde se var vasket, rigtig vasket, og hvis Klæder var stemte ordentlig sammen. Hvad Pigebørnene angaar, saa var det de samme som altid, den sædvanlige Type Piger, vi alle kender, udslidte, grimme, laskede. De gik frem og tilbage paa Rov med

den Mine af dum Overlegenhed, som de, jeg ved ikke hvorfor, plejer at anlægge.

Jeg sagde til mig selv, at i Virkeligheden er der ikke en eneste af disse forslidte Skabninger, som er mere kvabsede end buttede, oppustede her og radmagre der, hængemavede og stankelbenede, der fortjener de tyve Francs, som de med stort Besvær tinger sig til, efter at de først har forlangt hundrede.

Men paa én Gang fik jeg Øje paa en lille Kvinde, som forekom mig ganske sød, hun var ikke helt ung, men frisk, pikant og æggende. Jeg stansede hende og uden egentlig at tænke over, hvad jeg gjorde, bød jeg hende en Pris for Natten. Jeg vilde ikke gaa hjem og være ganske alene, saa foretrak jeg dog Pigebarnets Selskab og Favntag.

Jeg gik med hende, hun boede i et stort Hus i Rue des Martyrs. Gassen var allerede slukket paa Trappen. Jeg gik langsomt op ad den, idet jeg med Mellemrum strøg en Tændstik. Et Par Gange snublede jeg over Trinene; jeg følte mig usikker og misfornøjet, medens jeg famlede mig frem bagefter hendes Kjole, hvis Raslen jeg hørte foran mig.

Hun stansede paa fjerde Sal, og da jeg var kommet indenfor, og hun havde lukket Døren, spurgte hun:

„Du bliver altsaa til i Morgen?“

„Ja, det er vi jo bleven enige om."

„Det er yndigt, jeg spurgte kun for at være sikker paa det. Vent et Øjeblik, jeg kommer straks tilbage."

Hun lod mig blive staaende alene i Mørket. Jeg hørte, at hun lukkede to Døre og det forekom mig, at hun talte med nogen. Jeg blev overrasket og urolig. Tanken om, at hun skulde have en Kæreste, fo'r igennem mig, men jeg er kraftig bygget og er ikke bange for at slaa løs. „Naa, det vil snart vise sig," sagde jeg til mig selv.

Ikke desto mindre lyttede jeg anspændt. Det lød, som om der var nogen, der listede sig forsigtigt fra et Sted til et andet. En anden Dør blev lukket op, og jeg syntes, at jeg igen hørte nogen tale, men ganske sagte og hviskende.

Hun kom tilbage med et tændt Lys i Haanden.

„Saa, nu kan Du godt komme ind," sagde hun.

Dette „Du" var en Tagen i Besiddelse. Jeg gik bag efter hende gennem en Spisestue, hvor det var aabenbart, at der aldrig blev spist, ind i Soveværelset, der var som Soveværelset hos alle den Slags Kvinder med dets Godtkøbsmøbler, Repsgardiner og det stribede Silketæppe med de mistænkelige Pletter.

Hun vendte sig om mod mig:

„Værs'go, lad, som Du var hjemme."

Jeg undersøgte Værelset med et mistænksomt Blik, men der var intet, som forekom mig ængstende.

Hun klædte sig af saa hurtigt, at hun var i Seng, endnu inden jeg havde faaet min Overfrakke af. Hun gav sig til at le:

„Gud bevares, hvad gaar der af Dig, er Du bleven til en Saltstøtte? Skynd Dig nu.“

Jeg fulgte hendes Opfordring og strakte mig ved Siden af hende.

Fem Minutter senere havde jeg en vanvittig Lyst til at staa op for at klæde mig paa og gaa min Vej. Men den overvældende Træthed, som jeg allerede havde mærket hjemme hos mig selv, holdt mig tilbage, jeg følte mig saa kraftløs, at jeg ikke havde Mod til at røre mig, og jeg blev liggende til Trods for den Lede, jeg følte ved denne Allemandsseng. Den sanselige Tiltrækning, som jeg havde troet at finde hos denne Kvinde, da jeg saa' hende i Varietéens kunstige Lys, var svundet bort mellem mine Arme, og jeg havde kun ved Siden af mig et ganske almindeligt offentligt Fruentimmer, hvis ligegyldige og beredvillige Kys ligesom hos alle de andre havde en Bismag af Hvidløg.

Jeg gav mig til at tale til hende.

„Har Du boet her længe?“ spurgte jeg.

„Ja, til femtende Januar bliver det et halvt Aar.“

„Hvor boede Du, inden Du flyttede herhen?“

„I Rue Clauzel, men jeg sagde op, fordi jeg havde saa megen Ballade med Portnersken.“

Hun begyndte paa at fortælle mig en endeløs Historie om Portnersken, der var rendt med Sladder om hende.

Men pludselig hørte jeg nogen bevæge sig lige ved

Siden af os. Først var det som et Suk og derpaa kom en let, men tydelig Støj, som om en eller anden vendte sig paa en Stol.

Jeg satte mig med et Ryk op i Sengen og spurgte:

„Hvad var det for en Støj?“

Hun svarede i en fuldkommen rolig og sikker Tone:

„Bryd Dig bare ikke om det, min Skat, det er Pigen inde ved Siden af. Væggen er saa tynd, at man kan høre alt lige saa tydeligt, som om det var her inde i Stuen. Den er uforskammet daarlig bygget, denne her Kasse.“

Min Dovenskab var saa stor, at jeg atter puttede mig ned under Tæppet. Vi snakkede videre. Drevet af den taabelige Nysgerrighed, der faar os Mænd til at spørge den Slags Skabninger ud om deres første Æventyr, til at prøve paa at løfte det Slør, der dækker over deres første Brøde, som for at finde et fjernt Spor af Uskyld hos dem og maaske føle et Øjebliks Elskov, vakt af et flygtigt Minde om deres fordums Uberørthed og Blufærdighed, trængte jeg ind paa hende med Spørgsmaal om hendes første Elsker.

Jeg vidste, at hun vilde lyve for mig, men det anfægtede mig ikke. Maaske kunde jeg blandt alle hendes Løgne træffe et eller andet, som lød oprigtigt, og som kunde røre mig.

„Sig mig saa, hvem der var den første?“

„Det var en Kaproer.“

„Se, se, fortæl mig noget om ham. Hvor var det?“

„Det var i Argenteuil, dèr boede jeg.“

„Hvad var Du dèr?“

„Jeg var Stuepige i en Restaurant.“

„Hvilken Restaurant?“

„I „Den gamle Sømand“. Kender Du den?“

„Ja, vist, det er jo hos Bonanfan.“

„Akkurat.“

„Naa, hvorledes gjorde han saa Kur til Dig?“

„Det var, medens jeg redte hans Seng. Han tog mig med Magt.“

Jeg kom pludselig i Tanker om en Theori, som jeg havde hørt fremsat af en af mine Venner, der var Læge, en skarpt iagttagende og filosofisk anlagt Læge, hvis stadige Tjeneste i et af vore store Hospitaler bragte ham i daglig Berøring med ugifte Mødre og offentlige Fruentimmere, med al den Skændsel og Elendighed, der tilfalder de stakkels Kvinder, som er bleven et Bytte for Handyr med Penge paa Lommen.

„Enhver Kvinde,“ sagde han til mig, „bliver altid første Gang forført af en af hendes egen Klasse og egen Stand. Jeg har Bøger fulde af Beviser for det. Det er de rige, som faar Skyld for at bryde de fattige

unge Pigers Uskylds Blomst, men det er ikke sandt. De rige betaler kun den Buket, som en anden har plukket. De tror, at de plukker den selv, men det er anden Blomstring, den første træffer de aldrig."

Jeg vendte mig om imod Pigebarnet og gav mig til at le:

„Du kan spare Dig Ulejligheden, jeg kender din Historie. Det var ikke Kaproeren, som var den første, der ejede Dig."

„Sikke noget Snak, det ved Gud det da var."

„Du lyver, min Engel."

„Nej, jeg gør ikke."

„Jo, vist gør Du saa. Sig mig hellere Sandheden."

Hun saa forbavset ud og lod til at betænke sig.

Jeg fortsatte:

„Jeg er Troldmand, skal jeg sige Dig, mit smukke Barn. Jeg kan læse Folks Tanker. Hvis Du ikke siger mig Sandheden, dysser jeg Dig i Søvn, og saa skal jeg nok faa det altsammen at vide."

Hun blev bange, hun var aabenbart ligesaa indskrænket som alle sine Lige, og hun stammede:

„Hvorledes har Du gættet det?"

Jeg svarede:

„Det kan være ligemeget, fortæl nu bare."

„Ja, ser Du, første Gang var det næsten ingenting.

Der var en stor Fest paa Egnen, og Værten havde sendt Bud efter en Ekstra-Kok, som hed Alexander. Saasnart han satte Foden indenfor Døren, vendte han op og ned paa hele Huset. Han gjorde alt, hvad han vilde, han kommanderede dem allesammen, baade Værten og Værtinden, ligesom om han kunde have været Konge .... Han var høj og nydelig og hele Tiden var der Liv i ham, naar han stod foran Komfuret. Han raabte: „Hid med Smørret ... ræk mig Æggene ... Madejraen her.“ Og vi maatte skynde os at komme løbende med det altsammen, for ellers blev han saa ond og skældte os ud og sagde Ting, saa vi rødmede helt op under Skørterne.

Da Dagens Arbejde var endt, stillede han sig ud i Døren og røg paa sin Pibe. Jeg kom tilfældigvis forbi med en Stabel Tallerkener, og saa sagde han til mig: „Hør Du dèr, gaa med ned til Vandet og vis mig, hvor der er kønt.“ Jeg gik med som et rigtigt Fjols, men ligesaa snart vi var kommet ned til Floden, tog han mig med Vold, og det gik saa hurtigt, at jeg ikke en Gang rigtig vidste, hvad det var, han gjorde ved mig. Saa rejste han med Nitoget og siden har jeg ikke set ham.“

Jeg spurgte:

„Er det det hele?“

Hun stammede:

„Ja, det vil sige, jeg tror nok, at det er ham, der er Fader til Florentin.“

„Hvem er Florentin?“

„Det er min Dreng.“

„Naa, saadan. Og Du fik ham, den anden, til at tro, at det var hans, ikke sandt?“

„Ja, selvfølgelig.“

„Og han havde Penge, ikke?“

„Jo, han har sat tre hundrede Francs om Aaret ud til Florentin.“

Jeg begyndte at more mig og fortsatte:

„Det er fortræffeligt, ganske fortræffeligt. I er alligevel allesammen mere durkdrevne, end I ser ud til. Hvor gammel er Florentin nu?“

Hun svarede:

„Han er tolv Aar. Han skal første Gang til Alters til Foraaret."

„Det er udmærket, og senere har Du med god Samvittighed passet din Næringsvej?"

Hun smilede resigneret:

„Ja, Herregud, man gør, hvad man kan . . ."

Hun havde ikke talt ud, førend et vældigt Spektakel i Stuen selv fik mig til at fare ud af Sengen med et Spring. Det lød, som om én var falden og søgte at rejse sig op ved at famle med Hænderne mod Væggen.

Jeg havde grebet Lyset, og fortumlet og rasende saa' jeg mig omkring. Hun var ogsaa faret ud af Sengen og søgte at holde mig tilbage og stanse mig, idet hun mumlede:

„Det er ingenting, jeg forsikrer Dig, det er slet ingenting."

Men jeg havde allerede opdaget, fra hvilken Side Støjen kom. Jeg gik lige hen mod en Dør, der var halvt skjult bag Sengens Hovedgærde, rev den op med et Ryk og saa' . . . en lille, bleg Dreng, der sad ved Siden af en stor Straastol, som han aabenbart var faldet ned af, og stirrede paa mig, rystende og skælvende, med et Par skinnende og forfjamskede Øjne.

Saa snart han fik Øje paa mig, gav han sig til at græde og strakte Armene ud mod sin Moder:

„Jeg kunde ikke gøre for det, Mo'r, jeg kunde ikke gøre for det . . . Jeg var faldet i Søvn og saa faldt jeg. Du maa ikke skænde paa mig, jeg kunde ikke gøre for det."

Jeg vendte mig om mod Kvindemennesket og spurgte:

„Hvad skal det betyde?"

Hun saa' ud til at være flov og ulykkelig og fremhakkede med afbrudt Stemme:

„Ja, Herregud, hvad skal jeg gøre? Jeg tjener ikke nok til at sætte ham i Pleje . . . Jeg er nødt til at beholde ham hjemme, og jeg har ikke Raad til at leje et Værelse til. Han ligger sammen med mig, naar der ikke er nogen hos mig. Kommer der en for en Time eller to, kan han jo sagtens være i Skabet, han plejer at være meget rolig, han kender Rumlen. Men naar man bliver hele Natten saadan som Du, saa bliver han naturligvis træt i Ryggen af at sidde og sove paa en Stol . . . Han er da ogsaa kun et Barn . . . saa det kan han vel ikke gøre for . . . jeg gad nok se Dig, hvis Du skulde sove en hel Nat paa en Stol. . . det vilde Du vist ikke finde Dig i . . ."

Hun hidsede sig op, hendes Stemme var bleven skarp og skingrende.

Barnet græd stadig. Et stakkels lille, skrøbeligt og forskræmt Barn, rigtig et Barn, som man kunde tænke lukket inde i et koldt og mørkt Skab, et Barn, som kun af og til fik Lov til at komme ud for at faa lidt Varme i den tilfældig ledige Seng.

Jeg havde ogsaa Lyst til at græde.

Og jeg gik hjem i min egen Seng.

ROGERS MIDDEL

ROGERS MIDDEL

Jeg slentrede ned ad Boulevarden sammen med Roger, da en Gadesælger kom forbi og raabte lige ind i Ansigtet paa os:

„Køb et Middel til at blive af med sin Svigermo'r! Et ufejlbarligt Middel, værs'go og køb!"

Jeg stod uvilkaarlig stille og sagde til min Ven:

„Hør det minder mig om et Spørgsmaal, som jeg for lang Tid siden vilde have gjort Dig. Hvad er det, som din Kone kalder for „Rogers Middel", og som hun altid taler om? Hun har saadan en løjerlig Maade at sige det paa, som om det betød noget særligt. Jeg har nærmest tænkt mig, at det var en eller anden specielt styrkende Mikstur, hvis Sammensætning Du alene kendte. Hver Gang man i hendes Nærværelse snakker om en ung Mand, der ser afkræftet, træt eller overanstrængt ud, vender hun sig altid om mod Dig og

siger leende: „Han skulde kende Rogers Middel“. Det mærkeligste ved det hele er, at Du regelmæssigt bliver ildrød i Hovedet.“

Roger svarede:

„Det har jeg sandelig ogsaa Grund til, og hvis min Kone anede Sandheden i det, hun siger, vilde hun tie stille med det, det kan jeg forsikre Dig for. Jeg vil alligevel betro Dig Historien. Du ved, at min Kone var Enke, da jeg giftede mig med hende, og at jeg

var meget forelsket. Min Kone har altid udtrykt sig lidt frit, og inden hun blev min retmæssige Hustru, havde vi ofte nogle ret vovede Samtaler af den Art, som man kan tillade sig med Enker, der ikke behøver at lade uvidende og slaa Øjnene ned. Hun holdt meget af uartige Historier, naar de var holdt indenfor visse Grænser. Ord er jo i saadanne Tilfælde ikke det samme som Handling. Hun var meget udæskende og jeg er lidt genert, og inden vort Giftermaal morede hun sig ofte med at sætte mig i Forlegenhed med Spørgsmaal eller Spøgefuldheder, som det ikke var saa let for mig at svare paa. Forresten var det maaske netop denne Dristighed, der gjorde, at jeg blev forelsket, hun havde gjort mig fuldkommen forrykt, og hun vidste det.

Det blev bestemt, at vi hverken skulde holde stort Bryllup eller tage paa Bryllupsrejse. Saasnart vi var viede, vilde vi spise Frokost sammen med vore Forlovere, og derefter køre en Tur alene. Til Middag skulde vi være hjemme hos mig i Rue du Helder.

Saasnart Forloverne var gaaede, steg vi altsaa i Følge Programmet til Vogns, og jeg sagde til Kusken, at han skulde køre os ud i Boulogneskoven. Det var i Slutningen af Juni og det var et glimrende Vejr.

I samme Øjeklik vi var alene, gav hun sig til at le.

„Kære Roger," sagde hun, nu er Øjeblikket kommet til at være galant. Lad mig nu se, hvorledes Du vil bære Dig ad."

Denne Opfordring lammede mig fuldstændig. Jeg kyssede hende paa Haanden og gentog: „Jeg elsker Dig!" To Gange dristede jeg mig til at kysse hende i Nakken, men de Forbipasserende generede os. Hun gentog hele Tiden med en morsom og udfordrende Mine: „Naa . . . og saa? . . . og saa?" Dette „og saa?" gjorde mig forlegen og nervøs. Jeg kunde jo dog ikke i en Landauer, midt i Boulogneskoven, og ved højlys Dag . . . naa, ja, Du forstaar mig.

Hun lagde Mærke til min Forlegenhed og morede sig over den. Af og til gentog hun:

„Jeg er bange for, at jeg ikke har været heldig i mit Valg. Du indgyder mig visse Betænkeligheder."

Jeg begyndte ærlig talt selv at blive lidt ængstelig. Saasnart jeg bliver forlegen, duer jeg ikke længere til nogetsomhelst.

Ved Middagen var hun henrivende, og for at faa mere Mod sendte jeg Tjeneren ud. Han generede mig. Det var ikke, fordi vi ikke opførte os passende, men Du ved, hvor to Elskende kan være dumme. Vi drak af det samme Glas, vi spiste af den samme Tallerken

og med den samme Gaffel. Vi morede os med at bide af den samme Kage, vi begyndte hver ved sin Ende, indtil vore Læber mødtes ved Midten.

Hun sagde til mig:

„Giv mig lidt Champagne."

Jeg havde glemt Flasken, der stod henne paa Skænkebordet. Jeg hentede den, klippede Staaltraaden over og gav Proppen et lille Tryk for at faa den til at springe. Den rørte sig ikke. Gabrielle gav sig til at le og mumlede:

„Det er et daarligt Varsel."

Jeg trykkede af al Kraft med min Tommelfinger mod Proppens svulmende Hovede, først paa den ene Side og saa paa den anden, men det hjalp ikke. Til sidst tog jeg fat om det og

rev til af alle Kræfter med det Resultat, at Proppen gik midt over.

Gabrielle sukkede:

„Stakkels Roger!“

Jeg tog en Proptrækker og borede den ned i den Del af Proppen, som var bleven siddende tilbage i Flaskehalsen. Jeg halede og halede, men det var mig umuligt at faa den op. Jeg maatte kalde paa Prosper.

Min Hustru lo nu af fuld Hals og blev ved med at gentage:

„Aa ... aa ... aa ... nu ser jeg, hvor meget jeg kan vente mig af Dig!“

Hun havde faaet en lille Smule i Hovedet.

Da vi havde drukket Kaffen, var hun halvvejs beruset.

Overfor en Enke udkræves der ikke saa mange Ceremonier eller de moderlige Formaninger, der er nødvendige, naar en ung Pige skal begynde sin Brndenat. Gabrielle gik ganske rolig ind i Soveværelset, idet hun sagde til mig:

„Ryg din Cigar færdig — om et Kvarter kan Du komme.“

Da jeg gik ind til hende, havde jeg mistet Tilliden til mig selv, det indrømmer jeg ærligt. Jeg følte mig nervøs, utilpas og usikker.

Jeg indtog min Plads i Brudesengen. Hun sagde ingenting, men hun saa' paa mig med et Smil om Munden og en aabenbar Lyst til at gøre Nar ad mig. Denne Ironi i et saadant Øjeblik bragte mig fuldstændig ud af Fatning og tog den sidste Rest af Modet hos mig.

Da Gabrielle opdagede min . . . Forlegenhed, gjorde hun intet for at hjælpe mig over den, tværtimod. Med en tilsyneladende ligegyldig Mine spurgte hun mig:

„Er Du altid i Besiddelse af ligesaa megen . . . Aand?"

Jeg kunde ikke bare mig for at svare:

„Hør, ved Du hvad, Du er utaalelig."

Hun gav sig atter til at le med en ubehersket, upassende og irriterende Latter.

Det var meget sandt, at jeg gjorde en ynkelig Figur, og jeg er vis paa, at jeg saa' mildest talt dum ud.

Af og til, mellem to Latterkaskader, udbrød hun, medens hun snappede efter Vejret:

„Naa . . . frisk Mod . . . vær nu lidt energisk . . . stakkels Ven . . . aa . . . aa!"

Og saa gav hun sig atter til at le, fuldkommen hysterisk, hun ligefrem skreg af Latter.

Det endte med, at jeg blev saa ophidset og saa rasende baade paa mig selv og paa hende, at jeg

følte, at hvis jeg ikke veg Pladsen, vilde jeg forgribe mig paa hende.

Jeg sprang ud af Sengen og klædte mig hurtigt paa uden at sige et Ord. Jeg var lynende vred.

Hun var pludselig bleven rolig, som om hun havde forstaaet, at hun var gaaet for vidt, og hun spurgte:

„Hvad er det, Du gør? Vil Du gaa din Vej?“

Jeg svarede ikke, men gik ud af Sovekammeret og smældede Døren i efter mig. Jeg gik ned paa Gaden. Jeg havde Lyst til at slaa nogen ihjel, blot for at hævne mig. Jeg følte Trang til at begaa en eller anden Galskab. Jeg fo'r afsted med lange Skridt, da det pludselig slog ned i mig, at jeg vilde gaa op til et eller andet Fruentimmer.

Hvem ved? Det vilde være et Forsøg, et Eksperiment, maaske en Træning? I ethvert Fald vilde det være en Hævn, og skulde jeg nogensinde blive bedraget af min Kone, saa havde jeg straks sikret mig den Tilfredsstillelse, at det var mig, der først havde bedraget hende.

Jeg betænkte mig ikke længere. Jeg kendte et passende Sted ikke langt fra, hvor jeg boede; jeg skyndte mig derhen og gik derind som et Menneske, der kaster sig i Vandet for at se, om han endnu kan svømme.

Jeg kunde svømme, jeg svømmede ovenikøbet for-

træffeligt. Jeg blev der temmelig længe for rigtig at nyde min hemmelige og raffinerede Hævn. Da jeg atter befandt mig paa Gaden, var det paa den Tid, da Natten nærmer sig sin Afslutning, og Morgenkøligheden begynder at komme. Jeg følte mig nu rolig og sikker paa mig selv, jeg var tilfreds og fornøjet, parat til nye Bedrifter.

Langsomt gik jeg hjem og aabnede sagte og forsigtigt Døren til Sovekammeret.

Gabrielle laa og læste med den ene Albue støttet til Hovedpuden. Hun saa' op og spurgte i en lidt forskræmt Tone:

„Er det Dig? Hvad gik der dog af Dig?"

Jeg svarede ikke. Jeg klædte mig rolig af og indtog som en Sejrvinder den Plads, jeg havde maattet forlade som en Flygtning.

Hun blev ganske forbløffet og følte sig overbevist om, at jeg havde brugt et eller andet hemmeligt Middel.

Og nu taler hun ved enhver Lejlighed om Rogers Middel, som om hun talte om en eller anden hemmelig, men ufejlbarlig, styrkende Medicin.

Ak, nu er der gaaet ti Aar siden den Aften, og nu vilde det samme Eksperiment ikke have synderlig Udsigt til at faa det samme heldige Udfald, i det mindste ikke for mit Vedkommende — desværre.

Men hvis Du skulde have en eller anden Ven, som er bange for Brudenattens Sindsbevægelser, kan Du trygt anbefale ham mit Middel. I Alderen fra tyve til tredive Aar kan det ikke undgaa at hjælpe."

LATINENS NYTTE

LATINENS NYTTE

Spørgsmaalet om Latinens Nytte, der i denne Tid diskuteres overalt, minder mig om en Historie fra min Ungdom.

Jeg opholdt mig i en af Landets større Provinsbyer, hvor jeg læste til Studentereksamen i Robineaus Kollegium, der var berømt for sin fortrinlige latinske Undervisning.

I ti Aar havde Robineaus Elever været de første ved alle Præmieæskninger, og dette stadige Held skyldtes, sagde man, en almindelig Klasselærer, som hed Piquedent, og som altid blev kaldt Fa'r Piquedent.

Han var en af den Slags graa Halvgamlinge, hvis Alder det er umuligt at afgøre, og hvis Historie man ved første Øjekast gætter sig til. I en Alder af knapt tyve Aar var han bleven Klasselærer ved Skolen for at kunne fortsætte sine Studier, blive Magister og til

sidst erhverve sig Doktorgraden, og saa var han bleven saa indfiltret i dette triste og ensformige Liv, at han aldrig var bleven til mere.

Hans Kærlighed til Latinen havde imidlertid ikke forladt ham, tværtimod, den havde udviklet sig og pinte ham som en usund Lidenskab piner sit Bytte. Han blev ved med at læse de latinske Digtere og Historikere, og han fortolkede og kommenterede dem med en Udholdenhed, der grænsede til Mani.

En skøn Dag fik han det Indfald at tvinge alle Eleverne i hans Klasse til kun at svare ham paa Latin, og han holdt fast ved denne Beslutning, indtil de virkelig var i Stand til at føre en hel Samtale med ham, omtrent som om det var paa deres eget Sprog.

Han passede paa dem som en Orkesterdirigent under en Prøve passer paa sine Musikere. Hvert Øjeblik dunkede han i Pulten med sin Lineal.

„Hr. Léfrére, Hr. Léfrére, De begaar en Fejl! Kan De ikke huske Reglen? . . . Hr. Plantel, den Vending er fransk og aldeles ikke latinsk. Det gælder om at forstaa Aanden i et Sprog. Hør nu en Gang paa mig . . .“

Følgen af denne Ihærdighed viste sig derved, at Eleverne i Robineaus Kollegium ved Aarets Slutning alle fik glimrende Karakter i deres latinske Stil og Oversættelse.

Det følgende Aar lod Skoledirektøren, der var snu som en Abe, og som iøvrigt ogsaa lignede en grotesk og grimacerende Abe, med store Bogstaver trykke paa sit Program og sine Prospektus og male over Døren til Skolen:

„*Specialitet: Latin. Fem Udmærkelser i de øverste Klasser.*

To Æresprœmier i en Præmieæskning sammen med alle Frankrigs lærde Skoler."

I ti Aar fejrede Robineaus Kollegium aarlig tilsvarende Triumfer. Min Fader lod sig lokke af denne Berømmelse og meldte mig ind i Kollegiet. Samtidig lod han mig tage private Timer hos Fa'r Piquedent til en Pris af fem Francs Timen, af hvilke Piquedent fik de to og Skolen de tre. Jeg var den Gang atten Aar og skulde have min Studentereksamen.

Timerne fandt Sted i et lille Værelse, der vendte ud til Gaden, og det kunde undertiden hænde, at Fa'r Piquedent i Stedet for at tale Latin til mig, saaledes som han gjorde i Klassen, paa Fransk fortalte mig sine Sorger. Den stakkels Mand, der hverken havde Venner eller Slægtninge, kom til at holde af mig og udøste al sin Ulykke i mit Hjerte.

I de sidste ti, femten Aar havde han aldrig ført nogen Samtale paa Tomandshaand med et andet Menneske.

„Jeg er som en Eg i Ørkenen," sagde han, „*Sicut quercus in solitude.*"

De andre Klasselærere indgød ham Modbydelighed; han kendte ingen i hele Byen og havde ikke tilstrækkelig Frihed til at skaffe sig Bekendtskaber.

„Ikke en Gang om Natten er jeg fri," sagde han, „og det er det haardeste for mig. Alle mine Drømme gaar ud paa en Gang at faa mit eget Værelse, med mine egne Møbler mine egne Bøger, og med Ting, som tilhører mig alene, og som ingen andre har Ret til at røre ved. Jeg har intet, som er mit eget, intet andet end min Frakke og mine Benklæder, ikke en Gang den Madrats og den Hovedpude, jeg sover paa. Jeg ejer ikke fire Vægge, mellem hvilke jeg kan lukke mig inde, undtagen naar jeg kommer ind i dette Værelse for at give en Time. Kan De forstaa, kan De

hvad det vil sige for et Menneske at tilbringe hele sit Liv uden nogensinda at have Ret til og uden nogensinde at kunne faa Tid til at lukke sig inde et Sted alene, ligemeget hvor, blot for at tænke, arbejde og drømme? Ak, kære, unge Ven, en Nøgle til en Dør, som man kan lukke, det er Lykken, den eneste sande Lykke!

Hele Dagen tilbringer jeg i Klassen sammen med Drengene, der aldrig er et Øjeblik rolige, og Natten tilbringer jeg i Sovesalen med de samme Drenge, der snorker. Og jeg selv sover i en Allemandsseng ved Enden af de to Rækker Skolesenge, hvor Drengene ligger, Drengene, som jeg ogsaa om Natten skal have Opsigt med. Jeg kan aldrig være alene, aldrig! Gaar jeg ud, er der fuldt af Mennesker paa Gaden, og naar jeg er træt af at gaa og søger ind paa en Kafé, vrimler der af Gæster og Billardspillere. Jeg forsikrer Dem, det er et Slaveliv!"

Jeg spurgte:

„Hvorfor har De ikke søgt noget andet, Hr. Piquedent?"

Han udbrød:

„Hvilket? Hvad skulde det være, unge Ven? Jeg er hverken Skomager, Snedker, Hattemager, Bager eller Frisør. Jeg kan ikke andet end mit Latin, og jeg har ingen akademiske Titler, som berettiger mig til at for-

lange en ordentlig Pris for den. Hvis jeg var Doktor, kunde jeg faa hundrede Francs for det, som nu indbringer mig hundrede Sous, mit Latin vilde rimeligvis ikke være saa godt, men min Doktortitel vilde være tilstrækkelig til at holde min Anseelse vedlige."

Til andre Tider sagde han til mig:

„De Timer, hvor jeg læser med Dem, er min eneste Hvile. De skal ikke blive bange, De skal ikke miste noget ved det. Jeg skal erstatte Dem den Tid, De ofrer for at høre paa mig, ved i Skolen at lade Dem tale dobbelt saa meget som de andre."

En Dag dristede jeg mig til at byde ham en Cigaret. Han stirrede først forbavset paa mig, og saa saa' han hen imod Døren.

„Sæt, der kom nogen!" sagde han.

„Saa lad os gaa hen ved Vinduet," svarede jeg.

Vi gik hen og lænede os til Vindueskarmen, medens vi i den hule Haand skjulte de smaa Ruller Tobak.

Ligeoverfor os var et Strygeri. Fire Kvinder med hvide Kitler paa førte de tunge og varme Jern hen over Linnedet, som laa udbredt foran dem, og hvorfra Dampen stod i Vejret.

Pludselig kom der endnu en femte ud fra Forretningen; paa Armen havde hun en stor Kurv fyldt med Skjorter, Lommetørklæder og Lagener, som hun skulde

bringe ud til Kunderne. Hun blev et Øjeblik staaende i Døren, som om hun allerede var træt; hun saa' op, smilte, da hun opdagede, at vi røg, og tilkastede os med den Haand, hun havde fri, et ubekymret og spottende Kys. Derpaa gik hun med slæbende Skridt langsomt ned ad Gaden.

Det var et Pigebarn paa en Snes Aar, hun var lille, lidt mager og bleg, ret køn med et Par skælmske Øjne under Haarets lyse Uorden.

Piquedent mumlede bevæget:

„Hvilket Slid for en Kvinde! Det er jo et sandt Hestearbejde!"

Og han faldt i Rørelse over Underklassens Elendighed. Hans Hjerne var fuld af sentimentalt demokratiske Fantasterier, og han talte om Arbejdernes haarde Kaar med Jean Jacques Rousseauske Fraser og Graaden i Halsen.

Den næste Dag, da vi atter stod ved Vinduet, fik den samme Pige igen Øje paa os og raabte: „Goddag, Børn!" med et pudsigt Tonefald og med et lille Knips med Fingrene.

Jeg kastede en Cigaret ned til hende, hun fangede den og gav sig straks til at ryge. De fire andre Strygersker styrtede hen til Døren og strakte Hænderne ud for ogsaa at faa nogle.

Paa denne Maade skabtes der efterhaanden et dagligt Venskabsforhold mellem Gadens Arbejdere og Skolens Dagdrivere.

Det var ligefrem komisk at iagttage Piquedent. Han rystede af Angst for at blive opdaget, thi det kunde koste ham hans Stilling, og han dristede sig kun til at gøre frygtsomme og pudsige Gestus, aldeles som et forelsket Fjols paa en Scene. Kvinderne besvarede hans Mimik med en Krydsild af Fingerkys.

Et forfløjent Indfald spirede i min Hjerne. En Dag, da jeg kom ind i Undervisningsværelset, hviskede jeg ganske sagte til den gamle Klasselærer:

„De kan ikke tænke Dem, hvad der er hændt mig, Hr. Piquedent! Jeg har mødt den lille Vaskerpige, De ved, hende med Kurven, og jeg har talt med hende."

Han spurgte, lidt forvirret over den højtidelige Tone, hvori jeg talte:

„Hvad sagde hun til Dem?"

„Hun sagde . . . ja, ærlig talt . . . hun sagde . . . at hun syntes saa godt om Dem . . . og jeg tror . . . jeg tror, at hun er en lille Smule indtaget i Dem . . ."

Jeg saa', at han blev helt bleg, og han svarede:

„Hun gør formodentlig Nar ad mig. Saadan noget hænder ikke i min Alder."

Jeg bevarede stadig mit Alvor:

„Hvorfor ikke? De er jo en køn Mand endnu!“

Da jeg mærkede, at min List havde gjort sin Virkning, vilde jeg ikke mere trænge ind paa ham.

Men hver Dag foregav jeg, at jeg havde mødt den Smaa, og at hun havde talt til mig om ham. Han endte med at tro mig og gav sig til at sende hende de mest glødende og overbeviste Fingerkys.

Nu skulde det hverken hænde værre eller bedre, end at jeg en Morgen, da jeg var paa Vej til Skolen, virkelig mødte hende. Uden at betænke mig tiltalte jeg hende, som om jeg havde kendt hende i en halv Snes Aar.

„God Morgen, Frøken! Hvorledes har De det?“

„Tak, rigtig godt.“

„Vil De have en Cigaret?“

„Gud, nej, ikke her paa Gaden.“

„De kan jo ryge den, naar De kommer hjem.“

„Ja, tak, saa vil jeg gerne.“

„Hør, Frøken, skal jeg fortælle Dem noget?“

„Er det spændende?“

„Aa ja, ham den gamle, De ved nok, vores Lærer . .

„Hr. Piquedent?“

„Ja, Hr. Piquedent . . . De ved altsaa, hvad han hedder?“

Naturligvis . . . hvad han?“

„Han er forelsket i Dem!“

Hun gav sig til at le som en vanvittig og udbrød:

„I mig? Sikke noget Vrøvl!“

„Vist ikke nej, det er slet ikke noget Vrøvl. Han taler hele Tiden om Dem i Timen. Jeg tør vædde paa, at han har til Hensigt at gifte sig med Dem!“

Hun hørte op med at le. Tanken om et Ægteskab stemmer alle Kvinder til Alvor. Saa gentog hun vantro:

„Sikke noget Vrøvl!“

„Jeg forsikrer Dem for, at det er sandt“.

Hun tog Kurven op, som hun havde stillet ned foran sig, og sagde:

„Naa, ja, det vil vise sig.“

Og hun gik videre.

Saasnart jeg kom hen paa Skolen, tog jeg Piquedent til Side og sagde til ham:

„De maa skrive til hende. Hun er vanvittig forelsket i Dem.“

Han skrev et langt, blidt og kærligt Brev, svulmende af lyriske Vendinger, af højtidsfulde Fraser, af filosofiske Sætninger og af akademisk Galanteri, et sandt Mesterstykke af burlesk Ynde, som jeg paatog mig at bringe videre til den unge Pige.

Hun læste det, alvorlig og bevæget, og mumlede:

„Hvor han skriver kønt for sig, man kan mærke, at han har Dannelse. Er det sandt, at han vil gifte sig med mig?“

Jeg svarede uforfærdet:

„Ja, det kan De stole paa! Han har fuldstændig tabt Hovedet.“

„Saa faa ham til at indbyde mig til Middag paa Søndag paa Blomsterøen.“

Jeg lovede, at jeg nok skulde skaffe hende Indbydelsen.

Piquedent blev meget rørt over alt, hvad jeg fortalte ham om hende.

Jeg tilføjede:

„Hun elsker Dem, Hr. Piquedent, og jeg tror, at

hun er en hæderlig Pige. De maa ikke forføre hende og bagefter forlade hende."

Han svarede i en fast og bestemt Tone:

„Jeg er ogsaa en hæderlig Mand, min unge Ven."

Jeg maa sige til min Undskyldning, at jeg ikke handlede efter nogen bestemt Plan. Det hele var en Drengestreg, intet mere. Jeg havde gættet mig til den gamle Klasselærers Troskyldighed, hans Enfold og hans Svaghed, og jeg morede mig over ham uden at spørge mig selv om, hvad det kunde føre til. Jeg var atten Aar, og jeg havde allerede længe paa Skolen haft Ry for at være en enestaaende Skælmsmester.

Det blev altsaa aftalt, at Piquedent og jeg skulde køre i Droske til Færgestedet ved Queue-de-Vache, hvor vi skulde møde Adèle og gaa om Bord i min Baad, thi paa dette Tidspunkt havde jeg en Robaad og roede ivrigt. Jeg skulde saa ro dem til Blomsterøen, hvor vi alle tre skulde spise til Middag. Jeg havde paatvunget dem min Nærværelse for rigtig at nyde min Triumf, og ved at gaa ind paa mit Forslag viste den gamle Lærer, at han virkelig fuldstændig havde tabt Hovedet, ellers vilde han næppe saaledes have udsat sig for at miste sin Plads.

Da vi kom til Stedet, hvor min Baad laa fortøjet, fik jeg i Græsset, eller rettere oven over Breddens

høje Græs, Øje paa en uhyre Parasol, der lignede en kæmpemæssig Valmue. Under Parasollen sad den lille Vaskerpige og ventede. Jeg blev overrasket, hun var virkelig nydelig, selv om hun var noget blegnæbet, og

hun var ikke uden Ynde, til Trods for at hendes Væsen havde lidt af Gadens Raskhed.

Piquedent tog sin Hat af og bukkede dybt. Hun rakte ham Haanden, og de saa' paa hinanden uden at sige et Ord. Saa gik de om Bord i min Baad, og jeg tog Aarene.

De sad ved Siden af hinanden paa den bageste Tofte.

Det var ham, der brød Tavsheden.

„Det er et dejligt Vejr at ro i."

„Ja, det har De Ret i!"

Hun lod sin Haand hænge ned i Vandet, saa at hun lige strejfede Overfladen med sine Fingerspidser, der efterlod en klar gennemsigtig Stribe som en Glastraad. Vi havde Strømmen imod os, og Vandet skvulpede let mod Baaden.

Da vi kom ind i Restaurant'en fik hun sit Mæle tilbage og bestemte Middagen. Stegte Smaafisk og en Høne med Salat til. Derefter trak hun os rundt paa Øen, som hun kendte ud og ind.

Hun var kommet i godt Humør, var skælmsk og en lille Smule drilagtig.

Lige indtil vi kom til Desserten, var der slet ikke Tale om Kærlighed. Jeg gav Champagne, og Piquedent blev hurtig oprømt. Champagnen steg ogsaa hende lidt til Hovedet, og hun kaldte ham:

„Hr. Piquenez."

Paa én Gang sagde han:

„Frøken, min unge Ven, Raoul, har fortalt Dem om mine Følelser, ikke?"

Hun blev ligesaa alvorlig som en Dommer:

„Ja, det har han."

„Besvarer De dem?"

„Den Slags Spørgsmaal kan man da ikke svare paa.“

Han pustede af Sindsbevægelse og fortsatte:

„Tør jeg da i det mindste haabe, at De en Gang vil komme til at synes om mig?“

Hun smilede:

„Ja, det var da ikke saa umuligt.“

„Med andre Ord, Frøken, tror De, at vi to . . . at vi med Tiden . . .“

Hun betænkte sig et Øjeblik, saa spurgte hun med rystende Stemme:

„Er det for at gifte Dem med mig, at De spørger om det . . . for ellers saa . . .“

„Ja, det er.“

„Det er en anden Sag . . . saa slaar jeg til, Hr. Piquedent.“

Saaledes gik det til, at disse to Turtelduer, takket være en Skoledrengs Spilopper, fandt hinanden. Straks troede jeg ikke, at det var Alvor, og de troede det maaske heller ikke selv, ialtfald fik hun Betænkeligheder:

„De ved vel, at jeg ikke ejer det mindste, ikke en Gang to Sous?“

Han stammede, thi han var ligesaa ør som Silén:

„Jeg har sammensparet . . . fem . . . fem tusinde Francs.“

Et triumferende Skær gled over hendes Ansigt:

„Saa kan vi jo etablere os!“

Han blev ængstelig:

„Etablere os? Hvad mener De? Som hvad?“

„Ja, det ved jeg ikke endnu? Vi maa se Tiden an, med fem Tusinde Francs kan der udrettes en Del. De vil vel ikke have, at jeg skal flytte ind og bo sammen med Dem i Skolen?“

Han havde aabenbart ikke tænkt saa langt, og han stammede meget forvirret:

„Etablere os? Som hvad? Det bliver ikke nemt? Jeg kan ikke andet end Latin.“

Hun sad og grundede. Det var formodentlig alle de Stillinger, som hun havde tragtet efter at opnaa, som hun lod passere Revy.

„Kan De ikke blive Doktor?“

„Nej, jeg har ingen Embedseksamen.“

„Heller ikke Apotheker?“

„Nej, heller ikke.“

Hun udstødte et Glædesskrig, nu havde hun fundet det:

„Jeg har det . . . vi køber en Urtekræmmerforretning! Næ, hvor det er storartet . . . vi køber en Urtekræmmerforretning! Den kan ikke blive saa forfær-

delig stor, med femtusinde Francs kommer man ikke langt, men vi kan faa en rigtig pæn Butik."

Det gav et Sæt i ham:

„Nej, jeg kan ikke blive Urtekræmmer . . . Jeg . . .

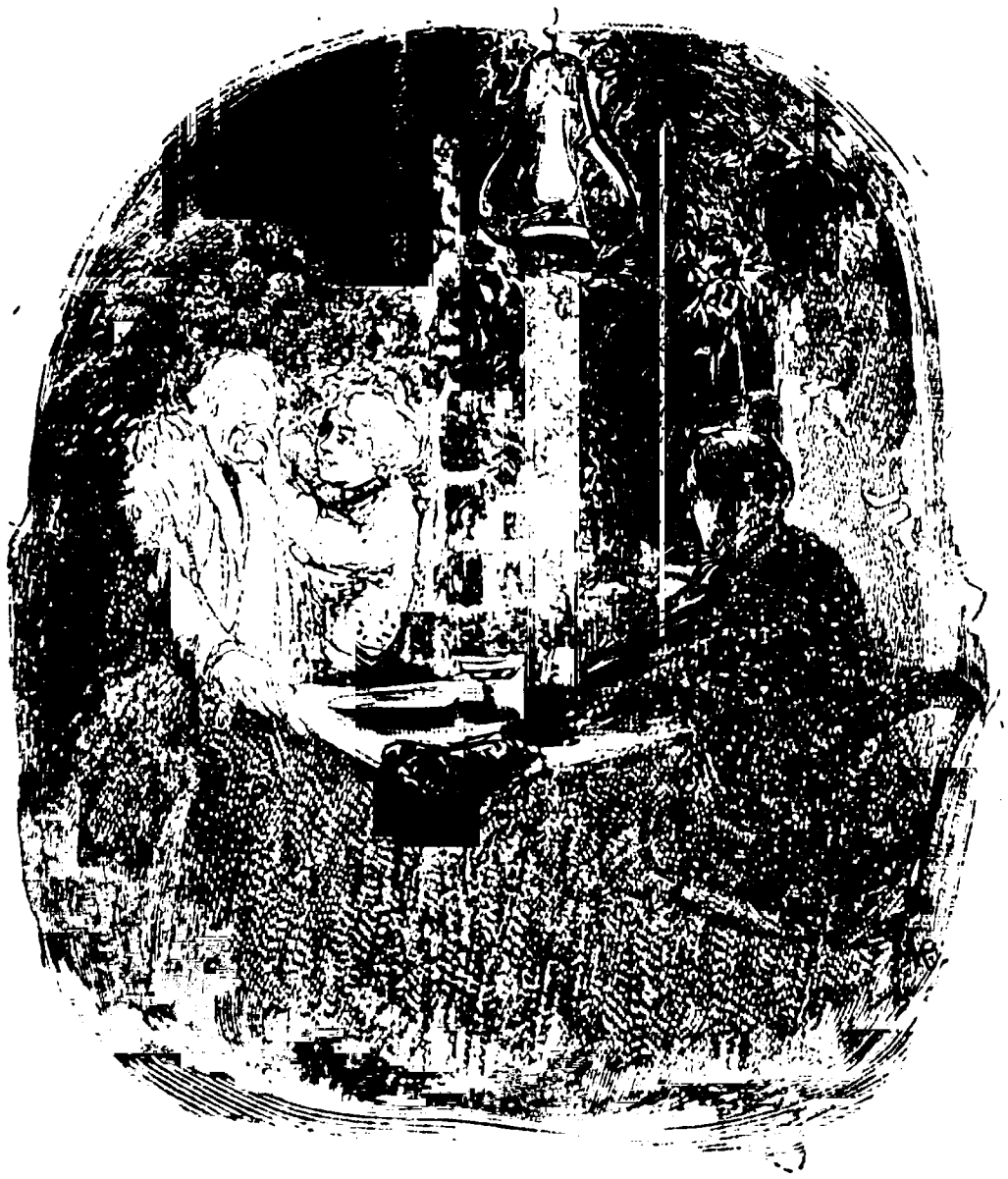

jeg er altfor kendt . . . altfor kendt . . . og desuden . . . saa . . . saa kan jeg ikke andet end Latin . . . og . . ."

Hun fyldte hans Champagneglas og holdt det op for Munden af ham. Han drak og tav.

Vi gik tilbage til Baaden. Aftenen var mørk, meget mørk. Alligevel saa' jeg godt, at de holdt hinanden om Livet, og at de flere Gange kyssede hinanden.

Det blev en forskrækkelig Katastrofe. Vor lille Udflugt blev opdaget, og Piquedent blev jaget bort. Min Fader, der var meget forarget, satte mig i en anden Skole.

Seks Uger efter tog jeg min Studentereksamen og drog til Paris for at studere Jura. Først efter to Aars Forløb vendte jeg tilbage til min Fødeby.

Paa Hjørnet af Rue Serpent var der en Butik, som fangede mit Blik. *Kolonialvarer, Piquedent*, stod der paa Skiltet, og nedenunder som for at oplyse de mere Uvidende: *Urtekræmmer.*

Jeg udbrød:

„*Quantum mutatus ab illo!*"

Piquedent saa' op, lod Kunden, som han var i Færd med at ekspedere, staa, og styrtede hen imod mig med udstrakte Hænder:

„Næ, min unge Ven, min unge Ven, er De her i Byen? Det var da morsomt! Det var da morsomt!"

En køn trivelig Kone kom frem bag Kassen og kastede sig om Halsen paa mig. Jeg havde nær ikke kunnet kende hende igen, saa fyldig var hun blevet.

Jeg spurgte:

„Gaar det godt?"

Piquedent, som var vendt tilbage til sin Vægt, svarede:

„Ja, storartet, storartet, storartet! I Aar har vi haft et rent Overskud paa tre tusinde Francs!“

„Men Latinen, Hr. Piquedent?“

„Latinen! Ja, Herregud, Latinen, Latinen, den kan saag'u ikke føde sin Mand!“

EN OMVENDELSE

EN OMVENDELSE

Saasnart Sabot viste sig paa Kroen i Martinville, gav alle sig til at le. Gudbevares, hvor han var grinagtig, det Bæst! Præsterne, dem kunde han nu slet ikke døje, nej, det ved Gud han ikke kunde! Derfor drillede han dem ogsaa — det var rent utroligt, hvad han kunde finde paa.

Sabot (Théodule) var Snedkermester og repræsenterede Fremskridtspartiet i Martinville. Det var en lang og tynd Mand med et Par snu, graa Øjne, vandkæmmet Haar og en smal sammenknebet Mund. Naar han sagde: „Vor Hellige Fader Pa-Paven," lød det saa komisk, at alle, der hørte det, vred sig af Latter. Han arbejdede demonstrativt i Kirketiden om Søndagen. Han slagtede hvert Aar sin Gris om Mandagen i den stille Uge for at kunde have Blodpølser til Langfredag, og naar Sognepræsten gik forbi, sagde han altid med et svedent Smil:

„Se, der gaar én, som har spist Vorherre til Frokost.“

Præsten, en tyk Mand, der var ligesaa høj som Snedkeren, holdt ikke af ham paa Grund af hans Vittigheder, der skaffede ham Tilhængere. Men Pastor Maritime var politisk anlagt og holdt af at bruge fiffige Midler. Krigen mellem dem havde varet i ti Aar, en hemmelig, men haardnakket og uophørlig Krig. Sabot var Borgerrepræsentant, og man mente, at han vilde

blive Borgmester, hvad der vilde betyde et afgørende Nederlag for Kirken.

Der skulde være Valg og den religiøse Lejr i Martinville skælvede. Men en Morgen tog Præsten ind til Rouen, idet han overfor sin Husholderske lod sig forlyde med, at han skulde ind for at tale med Ærkebispen.

To Dage efter kom han igen. Han saa' glad og triumferende ud. Den næste Dag vidste hele Egnen, at Kirkens Kor skulde fornyes; Ærkebiskoppen havde af sin private Lomme givet seks hundrede Francs til det.

Alle de gamle Fyrretræsstole skulde fjernes og erstattes af splinternye Egetræsstole. Det var et betydeligt Snedkerarbejde, og fra Morgen til Aften blev der ikke talt om andet.

Théodule Sabot lo ikke.

Da han Dagen efter gik igennem Landsbyen, sagde Naboerne, baade hans Venner og hans Fjender, for at gøre Grin med ham:

„Det er vel Dig, der skal lave Kirkens nye Kor?"

Han kunde ikke finde Svar, men han var rasende, han skummede.

De mest ondskabsfulde tilføjede:

„Det er godt Stykke Arbejde, der bliver mindst en to, tre hundrede Francs ren Fortjeneste."

To Dage senere hed det sig, at Arbejdet var givet

til Célestin Chambrelan, Snedkeren i Percheville. Denne Nyhed blev dog atter dementeret, og i Stedet for blev der sagt, at ogsaa alle Kirkebænkene skulde fornyes. Det vilde komme til at koste to tusinde Francs, som Ministeriet rimeligvis vilde rykke ud med. Det vakte Sensation.

Théodule Sabot kunde ikke længere sove. Aldrig, saa længe nogen kunde huske tilbage, havde en Snedker dèr paa Egnen haft saadant et Arbejde. Endnu et Rygte kom i Omløb. Det vilde vide, at Præsten var ked af skulle give Arbejdet til en Snedker udenfor Sognet, men at Sabots Anskuelser gjorde det umuligt at lade ham faa det.

Sabot fik Nys om Rygtet. Da Mørket faldt paa, gik han hen til Præstegaarden. Husholdersken sagde, at Præsten var ovre i Kirken. Han gik derover.

To sure gamle Jomfruer, der var Medlemmer af Jomfru Maries Søsterskab, var i Færd med at smykke Alteret under Præstens Tilsyn. Han stod midt i Koret og strakte Haanden ud over sin bugnende Mave for at vise de to Kvinder, der stod paa et Par Kirkestole, hvorledes de skulde anbringe Blomsterbuketterne omkring den hellige Jomfrus Statue.

Sabot følte sig forlegen i disse Omgivelser, han havde en Fornemmelse af, at han befandt sig hos sin

værste Fjende, men Haabet om en Fortjeneste gav ham Mod. Uden at bryde sig om de to gamle Piger, der aldeles maalløse over at se ham paa dette Sted blev staaende ganske ubevægelige paa deres Stole, gik han med sin Hue i Haanden hen mod Præsten.

„Goddag Hr. Pastor," stammede han.

Uden at se paa ham og udelukkende optaget af Alteret, svarede Præsten:

„Goddag, Hr. Snedker."

Denne Tiltale forbløffede Sabot og han kunde ikke finde mere at sige. Efter en længere Tavshed fik han dog frem:

„Her gøres nok Forberedelser?"

Pastor Maritime svarede:

„Ja, vi nærmer os jo Maj, som er den hellige Jomfrus Maaned."

Sabot mumlede: „Ja, det ved jeg — det ved jeg" og tav paany.

Han havde mest Lyst til at gaa sin Vej uden at sige mere, men et Blik paa Koret holdt ham tilbage. Der var seksten Stole, som skulde fornyes, seks tilhøjre, otte tilvenstre og foran Døren ind til Sakristiet endnu to Stole. Seksten Egetræsstole, det vilde blive mindst tre hundrede Francs, og hvis man bar sig fornuftigt ad, kunde man magelig tjene de to hundrede.

Han stammede:

„Jeg kommer forresten i Anledning af dette her Arbejde.“

Præsten lod til at blive overrasket.

„Hvilket Arbejde?“ spurgte han.

Sabot, der blev mere og mere forfjamsket, mumlede:

„Det Arbejde, der skal gøres her“:

Med et Ryk vendte Præsten sig om imod ham og saa' ham lige ind i Øjnene:

„Taler De om den Reparation, der skal finde Sted her i min Kirke?“

Tonen, hvori Pastor Maritime talte, fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa Théodule Sabot, og han ølte en rasende Lyst til at tage Benene paa Nakken. Men han betvang sig og svarede ydmygt:

„Ja, det er netop lige det, jeg mener, Hr. Pastor.“

Præsten korsede Armene over sin svulmende Bringe og udbrød, som om han var lamslaaet af Overraskelse:

„Er det Dem . . . Dem, Sabot . . . Dem . . ., som kommer og beder om det Arbejde . . . hvad tænker De dog paa? . . . De, som er den eneste Vantro i hele Sognet . . . det vilde jo være en Skandale, en offentlig Skandale . . . Biskoppen vilde give mig en alvorlig Irettesættelse . . . Ja, han vilde maaske ovenikøbet forflytte mig.“

Han snappede et Par Gange efter Vejret, saa fortsatte han i en roligere Tone:

„Jeg kan godt forstaa, at det er Dem pinligt at se at saa stort et Arbejde bliver tildelt en Snedker i Nabosognet, men jeg kan virkelig ikke med min bedste Vilje handle anderledes, med mindre De . . . med mindre De . . . nej, det kan det ikke nytte at tænke paa . . . det vilde De alligevel aldrig gaa ind paa, og uden det, er det umuligt.“

Sabots Blik var fra Koret vandret ned over Bænkeraderne, der gik lige ned til Udgangsdøren. Død og Pine, hvis alle de skulde laves om!

„Hvad var det, jeg skulde gøre? . . . De kan da altid sige mig det.“

I en fast og bestemt Tone svarede Præsten:

„De maatte give mig et afgørende Bevis paa Deres gode Vilje.“

Sabot mumlede:

„Det kunde vel lade sig ordne . . . det kunde det vel . . . hvad skulde det være?“

Præsten erklærede:

„De maatte i hele Menighedens Paasyn gaa til Alters under Højmessen næste Søndag.“

Snedkeren følte, at han blev bleg. Uden at svare spurgte han:

„Og Bænkene? Hvorledes gaar det med dem? Skal de ogsaa fornyes?“

Præsten svarede, som om han var sikker i sin Sag:

„Ja, men det bliver først senere.“

Sabot betænkte sig et Øjeblik, saa sagde han:

„Ja, vi kunde maaske blive enige . . . Det er ikke for det, at jeg i og for sig har noget mod Religionen i sig selv, tværtimod, jeg respekterer den, det gør jeg, det er bare alt dette ydre Væsen, som jeg ikke kan med. Men se, i saadan et Tilfælde som dette her, kunde man jo vise sig imødekommende.“

De to gamle Jomfruer var kravlet ned ad Stolene og havde listet sig om bag Alteret, hvor de stod og lyttede, blege af Sindsbevægelse.

Præsten, der saa', at han havde sejret, slog pludselig om, og blev godmodig og familiær:

„Ser vi det, ser vi det! Det var fornuftig sagt, det vil De ikke fortryde, det skal De nok komme til at mærke.“

Sabot smilte meget forlegen. Saa spurgte han:

„Kunde det ikke lade sig gøre at opsætte den Altergang en Smule?“

Præsten fik atter sit strænge Ansigt paa:

„Nej, i det Øjeblik jeg skal betro Dem Arbejdet, maa jeg være sikker paa Deres Omvendelse.“

Han ta. Sekund, saa fortsatte han i en blidere Tone:

„De kan komme og skrifte i Morgen, jeg bliver nødt til at have Dem to Gange.“

Sabot gentog:

„To Gange?“

Præsten smilte:

„De kan da nok forstaa, at vi maa have en Generaludrensning, en rigtig Storvask. Jeg venter Dem altsaa i Morgen.“

Snedkeren, der var meget bevæget, spurgte:

„Ja, undskyld, men hvor . . . hvor skal det gaa for sig?“

„Hvor? . . . I Skriftestolen selvfølgelig.“

„Dèr . . . henne i Kassen, dèr i Hjørnet? . . . Næ, ved De hvad . . . ærlig talt . . . jeg holder ikke rigtig af den Kasse.“

„Hvorfor det?“

„Fordi . . . ja, fordi jeg ikke er vant til den . . . Jeg er desuden lidt tunghør.“

Præsten viste sig imødekommende:

„Naa, ja, saa kan De komme hjem til mig i mit Studereværelse. Dèr er vi sikre paa at være alene. Passer det Dem?“

„Ja, det har jeg ikke noget imod . . . naar jeg bare bliver fri for den Kasse.“

„Godt, saa er det en Aftale, jeg venter Dem altsaa i Morgen Eftermiddag Klokken seks."

„Ja, vel, jeg skal ikke være den, der svigter. Altsaa paa Gensyn i Morgen, Hr. Pastor, og Tak til."

Han rakte sin grove Næve frem, og Præsten slog lydeligt sin Haand ned i den.

Klasket rungede hen under Hvælvingerne og døede bort nede mellem Orgelpiberne.

* * *

Théodule var ikke rolig hele den næste Dag. Han havde en Fornemmelse, der svarer til den Angst, man føler, naar man skal have en Tand trukket ud. Hvert Øjeblik kom den samme Tanke igen: „Iaften skal jeg til Skrifte." Og hans forvirrede Sjæl, en daarlig overbevist Fritænker-Sjæl, var skræmt og usikker overfor det guddommelige Mysteriums ubestemmelige, skrækindjagende Magt.

Saasnart han var færdig med sit Dagsarbejde, gik han hen til Præstegaarden. Præsten gik frem og tilbage i den lille Allé inde i Haven og ventede paa ham, medens han læste sit Breviar. Han saa' ud til at være i straalende Humør og hilste ham med en tilfreds Latter:

„Se, se, dèr har vi Dem jo! Værs'go, kom inden-

for, Sabot, De skal ikke være bange, der er saamænd ingen, der spiser Dem."

Sabot gik først ind. Han stammede:

„Hvis det er Dem ligemeget, vilde jeg helst have den lille Forretning i Orden saa hurtig som muligt."

Præsten svarede:

„Jeg er til Tjeneste. Jeg har min Messeskjorte parat. Om et Øjeblik skal jeg høre paa Dem."

Snedkeren, der var saa bevæget, at han ikke kunde samle sine Tanker, stirrede paa Præsten, som iførte sig det hvide Klædningsstykke.

Saasnart Præsten var færdig, gav han ham et Tegn:

„Værs'go, De kan knæle paa den Pude."

Sabot blev staaende, han var flere Gange ved at skulle lægge sig paa Knæ.

„Behøves det ogsaa?" mumlede han.

Præsten var bleven majestætisk:

„Man kan kun nærme sig Bodens Sakramente paa sine Knæ."

Sabot knælede.

Præsten sagde:

„Fremsig saa Syndsbekendelsen."

Sabot spurgte:

„Hvad for en?"

„Syndsbekendelsen. Hvis De har glemt den, kan De et for et gentage de Ord, jeg siger Dem."

Og meget langsomt, med tydeligt Eftertryk paa hvert Ord, som Snedkeren derefter gentog, fremsagde Præsten den hellige Bøn. Saa sagde han:

„Naa, begynd saa Deres Skriftemaal."

Men Sabot sagde ikke et Ord mere, han anede ikke, hvor han skulde begynde.

Pastor Maritime kom ham til Hjælp:

„Jeg skal spørge Dem ud, mit Barn, det lader til at falde Dem vanskeligt, og saa gaar det sikkert lettere. Et for ét vil vi gaa Guds Bud igennem. Hør kun efter, hvad jeg spørger om, og lad Dem ikke forvirre. Sig blot alt, hvad der ligger Dem paa Hjertet. De skal ikke være bange for at sige for meget. Altsaa:

Du skal elske Herren, Din Gud!

Har De elsket nogen anden eller noget andet ligesaa højt som Gud? Og har De elsket ham af hele Deres Hjerte, af hele Deres Sjæl og af al Deres Kærligheds Magt?"

Sabot svedte af Anspændelsen ved at tænke:

„Nej, nej, det har jeg ikke, Hr. Pastor. Jeg elsker Vorherre ligesaa meget, som jeg kan. Ja . . . det ved Gud, jeg gør . . . Jeg kan ikke sige, at jeg ikke holder af mine Børn, det kan jeg ikke . . . og jeg tør

heller ikke sige, hvad jeg vilde gøre, hvis jeg skulde vælge mellem dem og Vorherre, nej det tør jeg ikke. Og jeg er heller ikke sikker paa, om jeg vilde ofre hundrede Francs for Vorherres Skyld . . . men det ved jeg, at jeg holder meget af ham, det gør jeg . . . jeg holder af ham alligevel."

„De maa elske ham over alle Ting," indskød Præsten højtidsfuld.

Sabot erklærede umaadelig imødekommende:

„Jeg skal gøre mit Bedste."

Pastor Maritime fortsatte:

Du skal ikke tage Herren Din Guds Navn forfængeliigt!

Har De nogensinde bandet?"

„Nej, det har jeg ikke, jeg bander ikke . . . Jeg kan nok sommetider, naar jeg er gal i Hovedet, sige Fanden raspe mig, men bande, det gør jeg aldrig."

Præsten udbrød:

„Ja, men det er jo at bande!"

Og meget indtrængende tilføjede han:

„Gør det aldrig mere! . . . Saa gaar vi videre:

Kom Hviledagen i Hu, at Du holder den hellig!

Hvad foretager De Dem om Søndagen?"

Sabot kløede sig bag Øret:

„Hvad jeg foretager mig? Jeg tjener Vorherre paa

bedste Maade . . . jeg tjener ham i mit Hjem . . . Jeg arbejder altid om Søndagen . . .“

Præsten afbrød ham overbærende:

„Naa, ja, det ved jeg, i Fremtiden vil De nok opføre Dem anderledes. Jeg vil glide let over de følgende Bud, som jeg er sikker paa, at De ikke har forsyndet Dem imod, og straks gaa til det femte og det niende. Jeg fortsætter altsaa:

Du skal ikke stjæle!

Har De nogen Sinde paa en eller anden Maade bedraget Deres Næste for noget, der hører ham til?“

Théodule Sabot blev krænket:

„Nej, det har jeg ikke, det kan De da trygt tage Gift paa, at jeg ikke har. Jeg er en hæderlig Mand, Hr. Pastor, det er jeg parat til at aflægge Ed paa, naar det skal være . . . Naturligvis har jeg til Tider regnet lidt rigeligt med

Arbejdstimer, naar det var en Kunde, som havde Raad til at betale, men det gør jo alle Mennesker. Jeg kan heller ikke sige, at jeg ikke af og til har sat nogle Centimer mere paa Regningen, men det er jeg vel heller ikke alene om. Men *stjaalet*, det har jeg aldrig, aldrig, Hr. Pastor, det maa De ikke tro om mig."

Præsten svarede strengt:

„At tælle blot en eneste Centime for meget, er det samme som at stjæle. Gør det ikke mere.

Du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd mod din Næste!

Har De talt Usandhed?"

„Nej, det har jeg ikke, det har jeg skam ikke. Jeg farer ikke med Løgn, det er en af mine Dyder. Jeg kan vel nok for Løjers Skyld lave en lille Historie sammen, og jeg er ogsaa udmærket til at faa Folk til at tro et eller andet, som passer i mit Kram og som jeg kan have Nytte af, men lyve, det gør jeg ikke. Det har jeg aldrig gjort."

Præsten indskrænkede sig til at formane:

„De maa passe bedre paa Dem selv her efter!"

Derpaa fortsatte han:

„*Du skal ikke bedrive Hor!*

Har De begæret eller besiddet nogen anden Kvinde end Deres Hustru?"

Sabot udbrød med Overbevisning:

„Nej, Hr. Pastor, det kan jeg trygt sige, at jeg ikke har. Det kunde aldrig falde mig ind. Min stakkels Kone, skulde jeg snyde hende? Nej, det kunde jeg ikke og det har jeg heller aldrig gjort. Ikke saa meget som med Spidsen af min Finger, hverken i Tanke eller Handling. Det er min Salighed sandt.“

Han tav nogle Sekunder, saa tilføjede han næsten hviskende, som om han havde faaet en Tvivl:

„Ja, naturligvis, naar jeg tager ind til Byen, gaar jeg op i et Hus, De ved, saadan et Hus, hvor der er Pigebørn, for at holde lidt Grin og faa saadan en Smule Afveksling, det gør jeg, men jeg betaler, Hr. Pastor, jeg betaler altid, og naar jeg betaler mine Penge, saa er der vel ingen, som har noget at skulle have sagt!“

Præsten gik ikke nærmere ind paa Spørgsmaalet og gav ham Absolution.

Théodule Sabot udfører Arbejdet i Koret og gaar til Alters en Gang om Maaneden.

BOMBARD

BOMBARD

Simon Bombard var mange Gange baade led og ked af Livet! Han var født med et utroligt Anlæg til intet at gøre og et mægtigt Ønske om ikke at gaa imod dette Kald. Enhver aandelig eller legemlig Anstrængelse, enhver Bevægelse, der var nødvendig for at udføre et Arbejde, forekom ham at overstige hans Kræfter. Saasnart han hørte tale om en eller anden alvorlig Forretning, blev han adspredt, hans Aand var ude af Stand til at taale ikke blot at anspænde sig, men bare at være opmærksom.

Han var Søn af en Modehandler i Caen, og indtil han var fem og tyve Aar, havde han — som de kaldte det i Familien — taget det med Ro.

Men hans Forældre var bestandig nærmere ved en Fallit end ved en Formue og han led forfærdeligt ved de evindelige Pengekvaler.

Han var høj og vel ved Magt, en køn Fyr med rødlige Bakkenbarter, en blomstrende Teint og blaa Øjne, dum og glad og allerede med en Ansats til Mave. Han var klædt med en udfordrende, pyntet Provinselegance, han raabte op og gestikulerede ved den mindste Anledning og udstillede med en Handelsrejsendes Selvtillid sit larmende gode Humør. Efter hans Mening lever man kun for at more sig og holde Grin, og naar han blev nødt til at lægge en Dæmper paa sin buldrende Glæde, slog han om i en søvnig Sløvhed, en virkelig Sorg var han ikke en Gang i Stand til at føle.

Hans Pengeomstændigheder pinte ham uafladeligt og han havde faaet den Vane at gentage en Sætning, som var bleven berømt blandt alle, der kendte ham:

„For to Tusinde Francs vilde jeg gøre mig til Bøddel."

Hvert Aar plejede han at tilbringe fjorten Dage i Trouville. Han kaldte det at „gennemgaa sin Kur".

Han tog ind hos nogle Slægtninge, der laante ham et Værelse, og fra den Dag, han kom, til den Dag, han atter rejste, bestilte han ikke andet end at drive frem og tilbage paa Plankerne, der langs Stranden er lagt over Sandet.

Han slentrede afsted med selvbevidste Skridt og med Hænderne i Lommen eller bag paa Ryggen. Hans

Klæder havde altid en rigelig Vidde, hans Veste var lyse og hans Slips meget iøjnefaldende, Hatten sad lidt

paa Skraa og i den ene Mundvig dinglede en Cigar til en Sou.

I Timevis spadserede han ved Stranden, strejfede

i Forbigaaende de elegante Damers Kjoler og saa' overlegent op og ned ad de mandlige Badegæster som en Mand, der ikke er bange og ikke lader sig alting byde. Og imedens søgte han . . . søgte . . . søgte . . .

Han søgte en Kvinde, og han stolede paa sit Ansigt og sit Ydre. Han havde sagt til sig selv:

„Det skulde være Pokkers, om jeg ikke blandt alle de Kvinder, der kommer hertil, skulde kunne finde den, jeg har Brug for!“

Og han søgte med en Iver som en Jagthund, sikker paa, at han, saasnart han fik Øje paa hende, nok skulde kende hende, hende, der skulde gøre ham rig.

* * *

Omsider skete det en Mandag Morgen.

„Se, se . ... der har vi hende jo!“ mumlede han for sig selv.

Det var et rigtigt Julivejr, hvor alt er gult og blaat, og hvor det ligefrem regner med Varme. Den brede Strandbred var fuld af Mennesker, Toiletter og Farver, den lignede en Have af Kvinder. Fiskerbaadene med deres brune Sejl laa næsten ubevægelige paa det blaa Vand, der afspejlede dem fra oven og ned ad og syntes at sove i den stærke Formiddagssol. Dèr laa de lige ud for Træmolen, nogle ganske nær og an-

dre længere borte, uden at røre sig, ligesom overvældede af en dødlignende Sommertræthed, altfor døsige til at søge ud i rum Sø eller blot længere ind i Havnen. Og langt borte i Diset i Retning af Havre, skimtede man Sainte-Adresse-Fyret som to hvide Spidser.

„Naa saaledes!“ sagde han til sig selv, da han mødte hende for tredie Gang, og hun for tredie Gang saa' paa ham med en fuldmoden, udfordrende og erfaren Kvindes Blik, der byder alt.

Allerede de foregaaende Dage havde han lagt Mærke til hende, thi hun lod til at søge efter en eller anden. Hun var Englænderinde, temmelig høj, en lille Smule mager, Typen paa de selvbevidste Englænderinder, som gennem deres Livsforhold og deres Rejser er bleven noget af en Mand. Hun var iøvrigt slet ikke ilde, hun gik med korte, spænstige Skridt, var enkelt og beskedent klædt, men havde ligesom alle hendes Landsmandinder en mærkelig Frisure. Hendes Øjne var ret smukke, hendes Kindben fremstaaende og lidt for røde, og hendes altfor lange Tænder ragede et Stykke udenfor Munden.

Da han var kommet lidt hen i Nærheden af Havnen, vendte han og gik tilbage for at se, om han mødte hende endnu en Gang. Det gjorde han, og han tilkastede hende et flammende Blik, et Blik, der sagde:

„Jeg er Deres!“

Men hvorledes skulde han bære sig ad med at komme til at tale med hende?

Han vendte om for femte Gang, og da hun atter mødte ham, lod hun sin Parasol falde.

Han styrtede frem for at samle den op og rakte hende den:

„Værsaagod, Frøken.“

Hun svarede:

„Aoh! De være altfor elskværdig!“

De saa' paa hinanden. De vidste ikke mere, hvad de skulde sige til hinanden. Hun var bleven rød i Hovedet.

Det gjorde ham dristig, og han fortsatte:

„Det er dejligt Vejr i Dag!"

Hun mumlede:

„Oh, yes delicious."

De blev staaende ligeoverfor hinanden og var meget forlegne, men i Virkeligheden tænkte ingen af dem paa at gaa. Det var hende, der tilsidst tog Mod til sig og spurgte:

„De vil blive længe her?"

Han svarede smilende:

„Ja, jeg kan blive ligesaa længe, jeg har Lyst til det."

Og næsten i samme Aandedræt foreslog han:

„Vil De ikke gaa med ud paa Molen? Der er saa kønt i disse Dage."

Hun svarede uden at gøre sig kostbar:

„Yes, jeg vil gerne."

De gik videre ved Siden af hinanden, hun med sin tørre, rolige og lige Gang, og han vuggende i Hofterne som en Paafugl, der vil tage sig ud.

* * *

Tre Maaneder senere modtog alle Handelsspidserne i Caen et stort hvidt Brev af følgende Indhold:

Hr. og Fru Prosper Bombard har den Ære at meddele Dem deres Søn, Hr. Simon Bombards Ægteskab med Enkefru Kate Robertson.

Og paa næste Side:

Enkefru Kate Robertson har den Ære at meddele sit Ægteskab med Hr. Simon Bombard.

* * *

De bosatte sig i Paris.

Brudens Formue beløb sig til femten Tusinde Francs i aarlig Renteindtægt. Simon vilde have fire hundrede Francs om Maaneden til sin private Lomme. Han maatte bevise, at hans Ømhed fortjente et saadant Offer, han beviste det med Lethed og fik, hvad han bad om.

I Begyndelsen gik alt godt. Den unge Fru Bombard var ganske vist ikke længere helt ung, og hendes naturlige Ynder var ikke helt uberørte af Tidens Tand, men hun havde en Maade at stille sine Fordringer paa, som gjorde, at man intet kunde nægte hende.

Med sin myndige engelske Akcent sagde hun: „Oh, Simon, nu vil vi gaa til Ro," og Simon skyndte sig

at gaa til Ro som en Hund, der bliver kommanderet op i sin Kurv. Hun forstod at sætte sin Vilje igennem i alle Retninger, baade Dag og Nat; der var noget over hende, som knækkede enhver Modstand.

Hun blev ikke vred, hun lavede ikke Scener, hun skreg aldrig op, hun saa' aldrig ud til at blive irriteret, saaret eller blot krænket. Hun sagde bare, hvad hun vilde, og hun sagde det i det rette Øjeblik og i en Tone, der ikke taalte nogen Indvending.

Mere end én Gang prøvede Simon paa at slippe uden om, men endte alligevel altid med at give efter for denne mærkelige Kvindes bydende og kortfattede Vilje.

Da han imidlertid i Længden fandt de ægteskabelige Kys noget magre og ensformige, og da han havde Penge nok til at byde sig selv noget andet og bedre, betænkte han sig ikke, men iagttog dog den yderste Forsigtighed for ikke at blive opdaget.

Fru Bombard opdagede det alligevel, uden at det nogensinde gik op for ham, hvorledes det var sket, og en Aften meddelte hun ham, at hun havde købt et Hus i Mantes, hvor de for Fremtiden skulde bo.

Tilværelsen var ikke længere saa morsom. Han prøvede paa at faa Tiden til at gaa paa forskellig Maade, men det lykkedes ham ikke at sløve sin Trang til at gøre Erobringer.

Han fiskede, han lærte at skelne de Steder, hvor der er rigeligt med Grundlinger, fra de Steder, hvor Karperne søger hen, han vidste i hvilke Søer, der var flest Gedder, og hvilken Madding, der var den bedste for de forskellige Fisk.

Men medens han sad og stirrede ud over Vandet, dukkede andre Forestillinger frem i hans Hjerne.

Han blev Ven med Kontorchefen i Underpræfekturet og Gendarmerikaptajnen, og hver Aften spillede de Whist i Hotellet paa det store Torv, men han glemte Spillet for med sørgmodige Blikke at afklæde Klør-Dame eller Hjerter-Dame, og Problemet med de manglende Ben til de dobbelte Hoveder affødte forvirrende indre Syner.

Tilsidst kunde han ikke længere holde det ud og udspekulerede en Plan, en rigtig normannersnedig Plan. Han fik sin Kone til at fæste en Pige, der passede for ham. Det var ikke et pyntet, udfordrende og koket Stykke Pigebarn, men en solid, rødmusset, kraftig og robust Bondepige, som ikke var egnet til at vække Mistanke, og som han i Forvejen omhyggelig havde forberedt.

Hun blev anvist dem af Toldkontrolløren, som var Bombards Medvider, og som i alle Retninger garanterede for Pigen. Fru Bombard skyndte sig at sikre sig den Skat, der saa varmt blev hende anbefalet.

Simon var lykkelig, men lykkelig med Forsigtighed, med Angst og Bæven og med utrolige Vanskeligheder.

Det lykkedes ham kun nu og da at røve enkelte forjagede og forskræmte Øjeblikke fra hans Kones Aarvaagenhed.

Han ledte efter en Krigslist og endte med at finde én, der forekom ham nogenlunde betryggende.

Fru Bombard, der ikke havde noget at tage sig til, gik tidlig i Seng, medens Bombard, der havde sit Whistparti paa Hotellet, plejede at komme hjem hver Aften Klokken halvti præcis. Han fandt saa paa at lade Victorine vente nede i den mørke Forstue.

Han havde ikke mere end fem Minutter til sin Raadighed, thi han var trods alt stadig bange for at blive overrasket, men disse fem Minutter var alligevel tilstrækkelige til at slukke hans Glød, og da han var ret flot anlagt, lod han et Tyvefrancsstykke glide ned i Haanden paa Tjenestepigen, der skyndsomst listede op paa sit Værelse.

Han lo og triumferede ganske alene, og medens han fiskede sine Aborrer, hviskede han højt ligesom Kong Midas' Barber ned i Sivene:

„Snydt bli'r hun s'gu!"

Og Glæden ved at snyde Konen opvejede rigeligt for ham alt det ufuldstændige og utilfredsstillende, der var ved hans betalte Erobring.

* * *

En Aften, da han kom hjem og som sædvanlig fandt Victorine i Forstuen, forekom hun ham mere indladende

og adskillig varmere, end hun plejede at være, og hans Stævnemøde blev til ti Minutter i Stedet for de sædvanlige fem.

Da han traadte ind i det fælles Sovekammer, var hans Kone der ikke. Det løb ham koldt ned ad Ryggen, og han faldt om paa en Stol, rystende af Angst.

Endelig kom hun ind med et Lys i Haanden.

Skælvende spurgte han:

„Har Du været ude?“

Hun svarede fuldkommen rolig:

„Nej, jeg har kun været nede i Køkkenet for at drikke et Glas Vand.“

Han gjorde sig Umage for at dysse hendes Mistanke i Søvn, men det lod slet ikke til, at hun mistænkte ham. Hun gjorde Indtryk af at være saa sikker, saa fornøjet og saa tillidsfuld, at han blev fuldkommen beroliget.

Da de den næste Dag havde sat sig til Frokostbordet, kom Victorine ind med et Fad Koteletter.

Da hun atter vilde gaa ud, kaldte Fru Bombard paa hende og rakte hende mellem to Fingre et Tyvefrancsstykke, idet hun med sin rolige og alvorlige Akcent sagde:

„Dèr, min Pige, dèr, De skal have de tyve Francs, som jeg berøvede Dem i Gaar Aftes. Jeg betaler min Gæld, oh, yes!“

Den forbløffede Pige tog Guldstykket og gloede sløvt paa det, medens Bombard stirrede paa sin Kone med et Par vidt opspilede, forfjamskede Øjne.

EN LANDTUR

EN LANDTUR

Gamle Mongilet gik paa Kontoret for at være en Særling. Han var en pligtopfyldende Embedsmand, skikkelig og godmodig, men han havde kun en eneste Gang i sit Liv været udenfor Paris.

Vi var netop i de sidste Dage af Juli, og hver af os tog om Søndagen udenfor Byen for at rulle os i Græsset eller gaa i Vandet et Stød i Omegnen. Asnieres, Argenteuil, Chatou, Bougival, Maisons, Poissy, hvert Sted havde sine Stamgæster og sine fanatiske Tilhængere. Med Iver drøftede vi de forskellige Fordele og Tillokkelser ved disse berømte Steder, der for alle parisiske Embedsmænd er smaa Paradiser.

Som Reglen blev Samtalen afbrudt af gamle Mongilet, der udbrød:

„At I gider! Som om der var noget ved at komme paa Landet!“

Vi spurgte ham:

„Gør De virkelig aldrig selv en Udflugt, Mongilet?“

„Jo, vist gør jeg saa . . . jeg gør mine Udflugter ovenpaa en Omnibus. Naar jeg i god Ro og Mag har spist min Frokost i den lille Restaurant nede i Stuen, lægger jeg min Plan ved Hjælp af et Kort over Paris

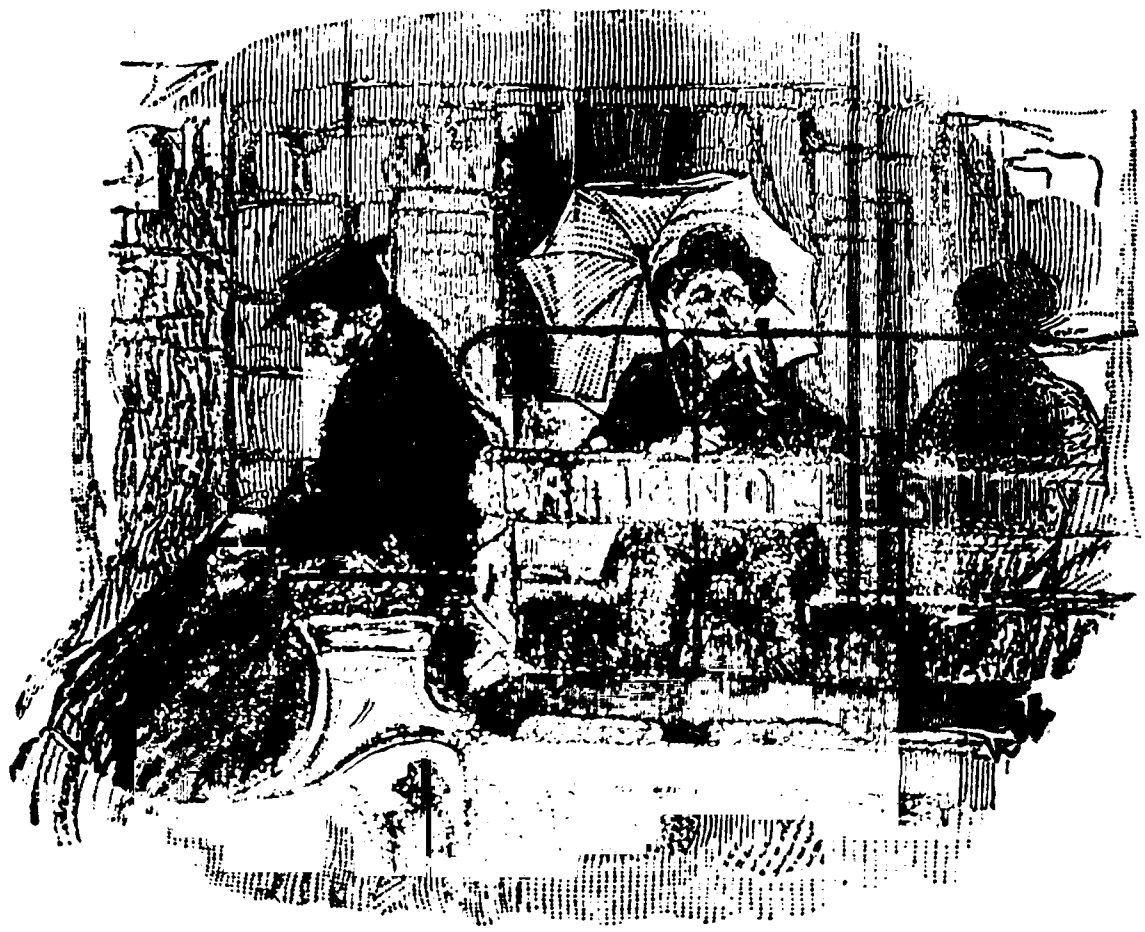

og Omnibussernes Køreplan. Saa klatrer jeg op ovenpaa en Omnibus, slaar min Solskærm op, og saa kører vi. I kan tro, jeg faar noget at se, meget mere end I andre, det kan I stole paa. Jeg skifter bestandig Kvarter. Det er, som om jeg gjorde en Rejse Jorden rundt, saa forskellige er Menneskene fra den ene Gade til den anden. Der er ingen, der kender Paris saa godt

som jeg . . . Der er ikke noget saa morsomt som at kigge ind i Mezzaninerne. Det er aldeles forbløffende, hvad man i Forbifarten kan faa at se! Man kan gætte sig til lange huslige Scener, bare ved i et Glimt at se en Mand, der skriger op, og det er forfærdelig grinagtigt at se Barbererne slippe den indsæbede Herres Næse for at glo ned paa Gaden. Man kan lige naa at blinke til de smaa Sypiger hos Modehandlerinderne, og man ved, at man ikke risikerer noget ved det, thi man har ikke Tid til at stige ned. Ak, ja, man ser saamænd mange Ting!

Det er ligesaa godt som at være paa Komedie, og det er god Komedie, rigtig Komedie, det er Livet selv, set i Omnibusfart. Min Salighed, om jeg gav en eneste af mine Omnibusture for alle Jeres Skovsøndage."

Vi bad ham:

„Prøv dem, Mongilet, tag en Gang med paa Landet, bare for at se, hvorledes det er."

Han svarede:

„Jeg har været der en Gang for tyve Aar siden, og ingen skal nogensinde oftere faa mig paa den Galej."

„Fortæl os om det, Mongilet."

„Ja, det kan jeg saamænd gerne gøre. Nu skal I høre! I har jo allesammen kendt Boivin, den tidligere Skriver, som vi plejede at kalde Boileau?"

„Ja, vist saa.“

„Vi havde Kontor sammen. Fyren havde et Hus i Colombes, og han indbød mig bestandig til at tilbringe en Søndag ude hos ham. Han sagde til mig:

„Kom bare, Masculotte (Masculotte var saadan et Øgenavn, jeg havde), saa skal Du se, hvilken henrivende Tur Du skal faa.“

Jeg lod mig lokke som en rigtig Dumrian, og en Søndag Morgen tog jeg derned med Ottetoget. Jeg kom til en Slags By, en af den Slags Byer paa Landet, hvor der ikke er noget at se, og efter meget Besvær endte jeg med ved Enden af en Gang mellem to høje Mure at finde en gammel Trædør med en Jærnklokke.

Jeg ringede. Jeg ventede længe, endelig blev der lukket op. Hvem var det, som lukkede op? Det var mig umuligt at afgøre det ved første Øjekast: var det en Kvinde eller var det et Fugleskræmsel? Det var gammelt, det var hæsligt, svøbt i gamle Klude og saa' ud til at være snavset og ondskabsfuldt. Det havde Hønsefjer hængende i Haaret og lod til at have mest Lyst til at æde mig.

Det spurgte:

„Hvem vil De tale med?“

„Med Hr. Boivin.“

„Hvad vil De tale med ham om?“

Jeg begyndte at føle mig ilde til Mode ved dette Forhør, som Furien underkastede mig, og stammede:

„Ja, undskyld, men . . . han venter mig.“

Hun fortsatte:

„Naa, det er Dem, der kommer for at faa Frokost?“

Jeg fremhakkede et skælvende „Ja.“

Hun vendte sig om og skreg ind mod Huset i en arrig Tone:

„Boivin, det er din Gæst.“

Det var min Vens Kone. Boivin kom straks til Syne, lille og spinkel, paa Tærsklen af en Slags Stukkasse, der var tækket med Zinkplader og lignede et Varmebækken. Han havde et Par hvide plettede Lærredsbenklæder paa og en fedtet Panamahat.

Han trykkede mine Hænder og førte mig ned i noget, som han kaldte for sin Have. Det var ved Enden

af en ny Gang, en lille Firkant Jord af Størrelse som et Lommetørklæde, og omgivet af Mure, saa høje, at Solen kun en eller to Timer om Dagen kunde slippe derned. Nogle Stedmoderblomster, Nelliker, Lavendler og Roser førte en hensygnende Tilværelse paa Bunden af denne Brønd uden Luft og ophedet som en Tjæreovn.

„Jeg har ingen Træer," sagde Boivin, „men det behøves heller ikke, for Naboernes Mure giver mig al den Skygge, jeg kan forlange. Det er aldeles ligesom i en Skov."

Han tog mig i Knaphullet og tilføjede hviskende:

„Du vil nok gøre mig en Tjeneste, ikke? Du har jo set min Kone. Hun er ikke saa nem at komme ud af det med, det kan Du nok mærke, og ser Du, i Dag, fordi jeg har indbudt Dig, har hun givet mig en ren Skjorte, men hvis der kommer Pletter paa den, er jeg evig ulykkelig. Derfor haaber jeg, at Du vil vande mine Blomster for mig."

Jeg opfyldte hans Ønske. Jeg smed Frakken, smøgede Skjorteærmerne op og gav mig i Lag med at poste Vand af en Post, der stønnede og rallede og hvæsede som en Tuberkelpatient for at blive af med en lille spinkel Vandstraale. Der gik ti Minutter, inden Vandkanden var fuld. Jeg svedte. Boivin sagde mig Besked.

„Herhen, paa denne — lidt endnu — saa, det er nok . . . saa til den næste . . .“

Vandkanden, der var itu, løb, og mine Fødder fik

mere Vand end Blomsterne. Den nederste Kant af mine Benklæder fik et Gærde af Snavs. Tyve Gange i Træk maatte jeg begynde forfra, og hver Gang blev mine Fødder pjaskvaade, og jeg svedte og stønnede om-

kap med Pumpen. Saasnart jeg, udmattet af Træthed, vilde holde op, trak Boivin mig i Ærmet og bønfaldt mig:

„Bare en Kande til — bare en eneste — saa skal Du være fri.“

For at takke mig forærede han mig en Rose, en stor Rose, men næppe havde den rørt ved mit Knaphul, førend alle Bladene faldt af, og den eneste Pynt, jeg havde tilbage, var en lille grønlig Knop, saa haard som en Sten. Jeg blev forbløffet, men jeg sagde intet.

Fru Boivins Stemme skingrede inde fra Huset:

„Naa, kommer I eller kommer I ikke? Jeg har jo sagt én Gang, at Maden er færdig.“

Vi skyndte os ind i Tjæreovnen.

Laa Haven i Skygge, laa Huset til Gengæld i bagende Solskin, og det hedeste Værelse i et romersk Bad er ikke saa hedt, som der var i min Kollegas Spisestue.

Tre Tallerkener med snavsede Tingafler klæbede fast til et gult Træbord. Midt paa Bordet stod et Lerkar med kogt Oksekød, der var varmet op med Kartofler. Vi begyndte at spise.

Jeg kunde ikke lade være med at stirre paa en stor Karaffel, der var fyldt med Vand, som havde en ganske let rød Farve. Boivin lagde Mærke til det og sagde flov til sin Kone:

„Hør, min Ven, kunde Du ikke i Dagens Anledning give os lidt ublandet Vin?“

Hun gloede arrigt paa ham:

„For at I begge to skulde drikke Jer fulde, ikke sandt, og for at I skulde blive siddende her og raabe op hele Dagen? Jo, det var saamænd en nydelig Anledning!“

Han tav. Efter Ragout'en kom der en anden Ret Kartofler, lavet til med Flæsk. Da den var spist, stadig i Tavshed, erklærede hun:

„Ja, saa er der ikke mere! I kan godt rejse Jer.“

Boivin stirrede forbløffet paa hende og udbrød:

„Ja, men Hønen? . . . Hønen, som Du plukkede i Morges?“

Hun satte Hænderne i Siden:

„I har maaske ikke faaet nok! Fordi Du slæber Gud og Hvermand her hjem, er der da ikke nogen Grund til, at alt skal ædes, hvad der er i Huset. Jeg skulde maaske slet ikke have noget at spise i Aften?“

Vi rejste os. Boivin hviskede til mig:

„Vent et Øjeblik paa mig, saa stikker vi af.“

Han gik ud i Køkkenet, hvortil hans Kone allerede havde trukket sig tilbage, og jeg hørte ham sige:

„Aa, tag og giv mig tyve Sous, min Skat.“

„Hvad skulde Du med dem?“

„Ja, man ved ikke, hvad der kan ske. Det er altid bedst at have Penge hos sig.“

Hun skreg højt, for at jeg skulde høre det:

„Nej, Du faar dem ikke! Naar den Fyr har spist Frokost hos Dig, er det vel ikke mere end rimeligt, om han betaler Resten af Dagen.“

Boivin kom tilbage til mig. Da jeg vilde være høflig, bukkede jeg for Husets Frue og stammede:

„Maa jeg takke Dem, Frue . . . for den elskværdige Modtagelse.“

Hun svarede:

„Tak, det er godt. Sørg bare for, at han ikke kommer fuld hjem, ellers skal De faa med mig at gøre, det kan De stole paa.“

Vi gik.

Vi maatte først over en Mark, der var ligesaa bar som et Bord og laa i stegende Sol. Jeg vilde plukke en Plante, der voksede ved Vejkanten, men udstødte et Skrig af Smerte. Det sved forfærdeligt inde i Haanden. Den Slags Planter kalder man Nælder. Overalt lugtede der saa stærkt af Gødning, at det gav mig Kvalme.

Boivin sagde trøstende:

„Hav bare en lille Smule Taalmodighed, saa kommer vi ned til Floden.“

Han havde Ret, vi kom ned til Floden. Der stank af Dynd og raaddent Vand, og Solen skinnede med en saadan Kraft ned paa dette raadne Vand, at det sved mig i Øjnene.

Jeg foreslog Boivin, at vi skulde gaa ind et eller andet Sted. Han førte mig ind i et Slags Hul, hvor der var fuldt af Mennesker, en Kippe for Ferskvandsskippere.

„Det ser ikke ud af noget, men der er rigtig godt," sagde han.

Jeg var sulten og bestilte en Omelet. Men allerede ved det andet Glas Vin begyndte det Asen til Boivin at blive beruset, og jeg forstod, hvorfor hans Kone holdt ham saa strængt.

Han vrøvlede, rejste sig, vilde absolut udrette et eller andet og blandede sig som Fredsmægler ind i en Strid mellem to Drukkenboldte, som slog løs paa hinanden, saa at vi begge, hvis ikke Værten havde lagt sig imellem, var bleven mørbankede.

Jeg slæbte ham ud af Værtshuset. Han dinglede, og jeg havde det største Besvær med at holde ham paa Benene. Ved de første Buske lod jeg ham glide ned i Græsset og lagde mig ved Siden af ham. Jeg ved ikke, hvorledes det gik til, men Trætheden overvældede mig, og jeg faldt i Søvn.

Vi maatte sikkert have sovet længe, thi da jeg vaagnede, var det ganske mørkt. Boivin laa og snorkede ved Siden af mig. Jeg ruskede i ham. Han

rejste sig, men Rusen var endnu ikke dunstet bort; han var dog ikke slet saa fuld som før.

Vi travede afsted i Mørket over Markerne. Boivin paastod, at han kunde finde Vejen. Han lod mig først dreje til højre, saa til venstre og saa atter til højre. Vi kunde hverken se Himlen eller Jorden, og vi var kommen ind i en Slags Skov af Pæle, der naaede os til Næsen. Senere er det gaaet op for mig, at det maatte være en Vinmark med dens Stokke. Ikke et Gasblus var at øjne noget Steds. Vi famlede om derinde, maaske en Time eller to, forsøgte at gaa i alle Retninger, følte os for med Hænderne og vendte og drejede os uden at kunne finde ud, thi vi kom rimeligvis bestandig tilbage til det samme Sted.

Tilsidst snublede Boivin over en Kæp, som gav ham en Rift i Kinden. Uden at lade sig røre, blev han siddende paa Jorden og udstødte et: „Halløj-da-du!", der rungede gennem Vinstokkene, medens jeg gav mig til at raabe: „Hjælp! Hjælp!" og strøg den ene Tændstik af efter den anden, dels for at lyse for vore mulige Redningsmænd og dels for at faa mere Mod.

Endelig var der en Bonde, der kom sent hjem, som hørte os og viste os paa den rette Vej.

Jeg fulgte Boivin hjem. Men da jeg vilde forlade ham ved Indgangen til Haven, blev Døren pludselig

smækket op, og hans Kone aabenbarede sig med et Lys i Haanden. Hun gjorde mig frygtelig forskrækket.

Saa snart hun fik Øje paa sin Mand, som hun sikkert havde ventet paa lige siden Mørkets Frembrud, hylede hun, idet hun styrtede hen imod mig:

„Uforskammede Slyngel, jeg vidste jo nok, at De vilde bringe ham fuld hjem!“

Jeg maa indrømme, at jeg stak af. Jeg tog Benene paa Nakken og løb i et Træk lige til Banegaarden, og da jeg stadig havde en Følelse af, at Furien forfulgte mig, lukkede jeg mig inde i Toiletrummet, thi det vilde vare en halv Time, inden det næste Tog kom.

— — — — — —

Se, dèr har De Grunden til, at jeg aldrig har giftet mig, og til at jeg aldrig mere tager udenfor Paris.“

DEN LEVENDE DØDE

DEN LEVENDE DØDE

Badegæsterne kom langsomt slentrende ind i Hotellets store Sal og indtog deres Pladser ved Middagsbordet. Tjenerne begyndte at servere, men uden at skynde sig altfor meget for at give de Forsinkede Tid til at komme, saa de ikke behøvede at bringe en Ret ind to Gange. De gamle Badegæster, som havde været der i længere Tid, saa interesserede hen imod Døren, hver Gang den blev lukket op, i Haab om at se nye Ansigter komme til Syne.

Det er den største Adspredelse ved alle Badesteder. Man længes efter Middagen for at inspicere de Nyankomne og gætte sig til, hvem de er, hvad de er og hvad de tænker. Ens Sind er opfyldt af et bestemt Ønske, Ønsket om at træffe behagelige Mennesker, som man kan slutte sig til, og som man maaske kan komme til at forelske sig i eller i det mindste blot flirte

med. I en Badegæsts paa Tilfældigheder byggede Tilværelse spiller Sidemændene, de Ubekendte, en stor Rolle. Hans Nysgerrighed er spændt, hans Sympathi parat til at udfolde sig og hans Trang til Selskabelighed umættelig.

Man kan føle Antipathier, der varer en Uge, og fatte Venskaber, der varer en Maaned; man ser paa Folk med helt andre Øjne end ellers, de bliver alle Muligheder, man bør komme i Møde. Man kan pludselig en Aften, naar man sidder under Træerne i Parken, hvor den helbredende Kilde bobler, og passiarer, opdage, at den, man taler med, sidder inde med en overlegen Intelligens og er i Besiddelse af de allerelskværdigste Egenskaber. En Maaned senere har man fuldstændig glemt dette nye Bekendtskab, der i første Øjeblik forekom én saa tiltrækkende.

Der kan dog ogsaa ved et Badested, hurtigere end andre Steder, knyttes stærkere og varigere Baand. Man ser hinanden hver Dag og lærer snart hinanden at kende, og i den begyndende gensidige Velvilje blander sig noget af den tillidsfulde Fortrolighed, man ellers kun føler overfor ældre og prøvede Venner. Senere hen kommer disse første Venskabstimer til at staa som et kært Minde, og man tænker ofte paa disse første Samtaler, hvor man opdagede hinandens Sjæle, paa de

første Blikke, som spørger og svarer paa hemmelige Tanker, Munden endnu ikke tør udtale, paa den første spirende Venskabsfølelse og paa den Glæde, det er at aabne sit Hjerte for én, der til Gengæld ogsaa i Tillid lukker op for sit.

Den Kedsommelighed, der hviler over alle Kursteder, og den Ensformighed, hvormed Dagene slæber sig hen, gør hver sit til Time for Time at udvikle og styrke det nye Venskab.

* * *

Den Dag, ligesom alle de andre, sad vi altsaa og haabede paa, at der vilde vise sig nogle nye Ansigter.

Der kom kun to, men de var til Gengæld højest ejendommelige. Det var en Mand og en Kvinde, øjensynlig en Fader og en Datter. Da gjorde straks noget af det samme Indtryk paa mig som Personerne i Edgar Poës Fortællinger, alligevel var der noget tiltrækkende ved dem, de maatte være ulykkelige, og jeg forestillede mig dem straks som en sørgelig Skæbnes Ofre. Han var meget høj og mager, hans Holdning var lidt bøjet og hans Haar fuldkommen hvidt, altfor hvidt i Forhold til hans endnu ungdommelige Ansigtstræk. Der var over hele hans Person og hans Maade at være paa noget strængt højtideligt, noget af det samme, der præger

alle ivrige Protestanter. Datteren, der vel kunde være en fire- eller femogtyve Aar, var lille og ligeledes meget tynd, hun var bleg og hendes Ansigt havde et træt, overanstrængt og udmattet Udtryk, saaledes som man ser det hos Mennesker, der føler sig altfor svage til at tage Kampen op med Livets daglige Krav, altfor svage til at bevæge sig, til at gaa og til at foretage sig alt det, som vi andre daglig foretager os uden at tænke over det. Hun var i Grunden smuk, men hendes Skønhed havde noget spøgelsesagtigt gennemsigtigt over sig. Hun spiste med en paafaldende Langsomhed, som om det trættede hende at føre Gaflen til Munden.

Det var sikkert hende, der skulde gennemgaa en Kur.

De sad omtrent ligeoverfor mig paa den anden Side af Bordet, og jeg lagde straks Mærke til, at Faderen led af en besynderlig nervøs Trækning.

Hver Gang han vilde række efter et eller andet, beskrev hans Haand en Række Takker, en forfjamsket Zigzag i Luften, inden det lykkedes ham at faa fat paa Genstanden. Efter et Par Minutters Forløb trættede denne Bevægelse mig saaledes, at jeg drejede Hovedet bort for ikke at se den.

Jeg lagde ogsaa Mærke til, at den unge Pige beholdt den venstre Handske paa, medens hun spiste.

Efter Middagen gik jeg mig en Tur i Kurhotellets Have. Det var et lille Kursted i Auvergne, Châlet-Guyon, som ligger skjult i en Kløft ved Foden af et højt Bjærg, hvorfra der udspringer en hel Mængde kogende Kilder, der kommer dybt inde fra de gamle Vulkaner. Saa langt Øjet kan se, løfter udslukte Kratere deres stumpe Hoveder op over den lange Bjærgkæde.

Det var meget varmt den Aften. Jeg gik op og ned i den store skyggefulde Park og hørte oppe fra Bakken, der behersker Parken, Kasinoets Orkester, som spillede op til Aftenens første Melodier.

Pludselig fik jeg Øje paa Faderen og Datteren, der langsomt kom spadserende hen imod mig. Jeg hilste, saaledes som man ved alle Kursteder hilser paa de Mennesker, man bor i Hotel sammen med. Faderen standsede og spurgte:

„De kunde vel ikke gøre os den Tjeneste, min Herre, at anvise os den korteste, letteste og smukkeste Spadseretur, hvis det er muligt. Undskyld, at jeg saaledes gør Dem Ulejlighed."

Jeg tilbød at ledsage dem hen til den lille Dal, hvorigennem der løber en spinkel Flod, en dyb og snæver Dal mellem to store, klippefyldte og skovklædte Skraaninger.

De tog med Glæde mod mit Tilbud.

Vi begyndte naturligvis med at drøfte Kildevandets lægende Kraft.

„Min Datter," sagde han, „hjemsøges af en underlig Sygdom, hvis Sæde det er umuligt at finde. Hun lider af aldeles uforstaaelige nervøse Anfald. Snart tror Lægerne, at det er en Hjernesygdom, snart at det er Lidelse i Leveren og snart, at det er Hjertet, der er angrebet. Nu er de kommet til den Anskuelse, at det er Maven, Legemets store Regulator, der kan angribes paa tusinde forskellige Maader og under tusinde forskellige Former, at det er galt med. Derfor er vi

kommet hertil, skønt jeg snarere tror, at det er Nerverne. I hvert Fald er det meget sørgeligt."

Jeg kom i Tanker om hans voldsomme nervøse Haandbevægelser og spurgte:

„Kan det ikke være arveligt? De har vel næppe selv helt raske Nerver?"

Han svarede roligt:

„Jeg? . . . Jo, vist saa . . . mine Nerver har aldrig fejlet det mindste . . ."

Han tav et Øjeblik, saa fortsatte han pludselig:

„Aa, nu er jeg med, De tænker paa den Trækning, jeg har i den højre Haand, hver Gang jeg vil tage efter noget? Det er noget helt andet, det stammer fra en forfærdelig Sindsbevægelse, som jeg har gennemlevet. Tænk Dem, min Datter her har været begravet levende!"

Jeg blev saa forbløffet, at jeg intet kunde sige, jeg udstødte blot af Overraskelse og Bevægelse et forbløffet: „Aah!"

* * *

Han fortsatte:

„Nu skal De høre hendes Æventyr, det er ganske ligetil. Juliette havde i nogen Tid haft alvorlige Sygdomsanfald. Hendes Hjerte holdt næsten op med at

slaa, og vi troede, at hun led af en Hjertesygdom, og var forberedte paa alt.

En Dag blev hun bragt ind til os, kold og livløs. Hun var styrtet om ude i Haven. Lægen, der øjeblikkelig blev tilkaldt, konstaterede, at Døden var indtraadt. Jeg vaagede over hende en Dag og to Nætter, jeg lagde hende selv i Kisten og fulgte hende til Kirkegaarden, hvor hun blev sat ned i vort Familiegravsted. Det var midt ude paa Landet, i Lothringen.

Hun blev, efter mit Ønske, begravet med alle sine Juveler, sine Armbaand, Halsbaand og Ringe, altsammen Gaver fra mig, og i sin første Balkjole.

De kan tænke Dem, hvor nedbøjet jeg var af Sorg, da jeg kom tilbage fra Kirkegaarden. Jeg havde ikke andre end hende, thi min Hustru var død for mange Aar siden. Ganske alene, halvt vanvittig af Fortvivlelse og udmattet af Træthed, gik jeg op i mit Sovekammer, hvor jeg uden Tanker og uden Kræfter sank om i en Lænestol ude af Stand til at gøre en eneste Bevægelse. Jeg følte mig som en smertende, sønderbrudt og sitrende Mekanisme, og min Sjæl var som et blødende Saar.

Min gamle Kammertjener, Prosper, der havde hjulpet mig med at lægge Juliette i Kisten og smykke hende til hendes sidste Søvn, kom listende ind og spurgte:

„Vil Herren ikke have lidt at spise?“

Jeg rystede paa Hovedet uden at svare.

Han fortsatte:

„Det er ikke fornuftigt. Herren bliver daarlig. Skal jeg ikke hjælpe Herren i Seng?“

Jeg vinkede ham bort:

„Nej, lad mig bare være i Fred.“

Hvor mange Timer randt hen? Jeg ved det ikke. Aa, Gud, hvilken Nat, hvilken Nat! Det var koldt, Ilden var gaaet ud i den store Kamin, og Stormen, en rigtig gennemisnende Vinterstorm, slog med en uhyggelig, regelmæssig Lyd mod Ruderne.

Hvor mange Timer svandt? Jeg sad stadig i Lænestolen uden at sove, sammensunken, overvældet, med

aabne Øjne og Benene strakt ud, slap og død i Kroppen, fuldkommen sløv af Fortvivlelse.

Pludselig ringede det paa Dørklokken. Jeg tog ikke fejl, det var den store Klokke nede i Forstuen, der var bleven ringet paa.

Jeg fik en saadan Rystelse, at Stolen knagede under mig. Klokkens tunge og dumpe Lyd rungede gennem det tomme Slot som gennem en Gravhvælving. Jeg vendte mig om for at se paa Kaminuhret. Klokken var to om Morgenen. Hvem kunde komme paa denne Tid?

Paany lød Klokken. Der blev ringet to Gange. Tyendet turde formodentlig ikke staa op. Jeg tog et Lys og gik ned i Forstuen.

Jeg var lige ved at spørge:

„Hvem er det?“

Jeg skammede mig imidlertid over min Svaghed og skød langsomt den store Slaa til Side. Mit Hjerte hamrede, jeg var bange. Med et Ryk smækkede jeg Døren op og fik ude i Mørket Øje paa en hvid spøgelsesagtig Skikkelse.

Jeg veg tilbage, lammet af Angst, og stammede:

„Hvem . . . hvem . . . hvem er det?“

En Stemme svarede:

„Det er mig, Fa'r!“

Det var min Datter.

Jeg forsikrer Dem, jeg troede, at jeg blev gal, og langsomt veg jeg tilbage for Spøgelset, der traadte ind i Vestibulen, medens jeg med Haanden, som for at jage det bort, uvilkaarlig blev ved at gøre den Bevægelse, som jeg ikke siden har kunnet slippe af med, og som De ved Middagsbordet lagde Mærke til.

Synet fortsatte:

„Du skal ikke være bange, Fa'r, jeg var ikke død. Der var nogen, som vilde stjæle mine Ringe, og de skar en Finger af mig, Blodet begyndte at flyde, og det kaldte mig tilbage til Livet."

Nu saa' jeg ogsaa, at hun var helt bedækket med Blod.

Jeg faldt paa Knæ, hulkende og stønnende, jeg var lige ved at kvæles.

Saa snart jeg igen fik lidt Herredømme over mine Tanker, uden at jeg dog endnu kunde fatte det forfærdeligt lykkelige, der var hændet mig, hjalp jeg hende op i mit Sovekammer og lod hende sætte sig i Lænestolen. Saa kimede jeg paa Prosper, for at han kunde komme og tænde op i Kaminen, skaffe hende noget varmt at drikke og hente Lægehjælp.

Han kom ind, saa min Datter, spærrede Munden krampagtigt op i et Udtryk af vanvittig Rædsel og styrtede død om paa Gulvet.

Det var ham, der havde aabnet Graven, og havde lemlæstet og derefter forladt mit Barn, thi han brød sig ikke om at udslette Sporene af Tyveriet. Han havde ikke en Gang gjort sig den Ulejlighed at stille Kisten tilbage i Gravhvælvingen, saa sikker var han paa, at det aldrig kunde falde mig, der stolede fuldt og fast paa ham, ind at mistænke ham. — — —

Dèr kan De se, min Herre, vi er to ulykkelige Mennesker!"

* * *

Han tav.

Mørket var faldet paa og indhyllede den lille ensomme og triste Dal, og jeg blev greben af en Slags mystisk Frygt ved at være alene her med de to besynderlige Mennesker, Faderen med de underlige Bevægelser, og Datteren, den levende Døde.

Jeg kunde ikke finde paa noget at sige. Jeg mumlede bare:

„Det var dog en forfærdelig Oplevelse!"

Vi tav alle tre, og efter et Minuts Forløb tilføjede jeg:

„Skal vi ikke gaa hjem? Jeg synes, at det begynder at blive køligt."

Og vi vendte om og gik tilbage mod Hotellet.

FANGERNE

FANGERNE

Der var dødsstille i Skoven. Kun af og til brødes Stilheden af den lette Raslen, naar Sneen faldt paa Træernes visnede Blade. Det havde sneet lige siden Klokken tolv, en fin og spinkel Sne, der overdryssede Grenene med et isnende Pudder, som vævede et let Sølvtag over det døde Løv og ud over Vejene bredte et uhyre, hvidt og blødt Tæppe, der gjorde den umaadelige Stilhed mellem dette Hav af Træer endnu dybere.

Foran Døren til Skovløberhuset stod en ung Kvinde med bare Arme og huggede med en Økse Brænde paa en Stenblok. Hun var høj, slank og kraftig, en rigtig Skovkvinde, Datter af en Skovløber og gift med en Skovløber.

En Stemme raabte inde fra Huset:

„Vi er alene i Aften, Berthine, kom hellere ind,

det er snart Aften, og man kan aldrig være sikker paa, om der ikke er Prøjsere eller Ulve i Nærheden."

Brændehuggersken svarede, idet hun med mægtige Hug, der fik hendes Barm til at løfte sig hver Gang, hun hævede Armen, kløvede et Favnestykke:

„Nu er jeg færdig, Mor, nu kommer jeg, nu kommer jeg. Du skal ikke være bange, det er helt lyst endnu."

Hun samlede sine Brændestykker sammen og stablede dem op inde ved Siden af Ildstedet, saa gik hun atter ud for at lukke de svære Egetræsskodder, og da det var besørget, stængte hun Indgangsdøren indefra og skød den tunge Slaa for.

Hendes Moder, en gammel, rynket Morlille, som Alderen havde gjort ængstelig, sad og spandt foran Ilden.

„Jeg holder ikke af, at din Fa'r er ude," sagde hun. „Det er sløjt, naar to Kvinder er alene, hvis der hænder noget."

Den unge svarede:

„Aah, jeg turde godt paatage mig at gøre det af baade med en Ulv og en Prøjser, om galt skulde være."

Og hun saa' op paa en stor Revolver, der hang over Ildstedet.

Hendes Mand var bleven indrulleret i Hæren, straks da Prøjserne var faldet ind i Landet, og de to Kvinder var

bleven alene tilbage med hendes Fader, den gamle Skovløber Nicolas Pichon, der haardnakket havde vægret sig ved at forlade sin Bolig for at søge Tilflugt inde i Byen.

Den nærmeste By var Rethel, en tidligere Fæstning, bygget paa en Klippe. Indbyggerne var i høj Grad patriotiske og havde besluttet, at de vilde yde Modstand mod de indtrængende Fjender, lukke sig inde og udholde en Belejring, saaledes som det var Stadens Tradition. Allerede to Gange, først under Henrik den Fjerde og senere under Ludvig den Fjortende, havde Rethels Borgere indlagt sig Berømmelse ved et heltemodigt Forsvar. Det manglede bare, at de ikke skulde gøre det samme denne Gang. Om saa Fjenden stak Ild paa Byen, vilde de omkomme i Flammerne hellere end at frelse sig ved Flugt!

Som Følge af denne Beslutning havde de købt Kanoner og Geværer, udrustet en Borgervæbning, dannet Batailloner og Kompagnier og holdt hver Dag Eksercits paa Byens store Torv. Alle, Bagere, Urtekræmmere, Sagførere, Kontorfolk, Snedkere, Boghandlere og selv Apothekerne skiftedes til at eksercere under Ledelse af Lavigne, den tidligere Underofficer i Dragonerne og nuværende Manufakturhandler, efter at han havde giftet sig med Datteren af den gamle Ravaudan og arvet Forretningen.

Han havde taget Overbefalingen over Staden, og da alle de unge Mennesker var kaldet afsted til Fanen, havde han samlet alle de andre for at træne dem til Forsvaret. De Tykke iblandt dem, gik ikke mere, de løb igennem Gaderne for at blive af med deres Fedt og øve deres Vejrtrækning, og de Svage slæbte rundt med store Byrder for at styrke deres Muskler.

Man var parat til at modtage Prøjserne, men Prøjserne viste sig ikke. De kunde alligevel ikke være langt borte, thi allerede tre Gange havde deres Spejdere listet sig gennem Skoven forbi Nicolas Pichons Skovløberhus.

Den gamle Skovløber, der kunde løbe som en Hare, havde skyndt sig ind til Byen for at advare Borgerne. Kanonerne var blevne ladede, men Fjenden var stadig ikke kommet.

Skovløberhuset var som en Slags Forpost i Aveline-Skoven. To Gange om Ugen gik Pichon ind til Byen for at hente Fødevarer og bringe Borgerne Besked om, hvad der gik for sig ude i Skoven.

* * *

Den Dag var han taget afsted for at fortælle, at en lille Afdeling tysk Fodfolk den foregaaende Dag hen-

imod Klokken to om Eftermiddagen havde gjort Holdt udenfor hans Hus, men næsten med det samme var marcheret videre. Underofficeren, som førte Delingen, kunde tale fransk.

Naar den Gamle gik hjemmefra, tog han sine to Hunde, to store glubske Bulbidere med sig af Frygt for Ulvene, som paa dette Tidspunkt begyndte at blive nærgaaende, og han lod de to Kvinder blive alene tilbage med Paalæg om at stænge sig godt inde i Huset, saasnart Mørket faldt paa.

Den unge var ikke bange for noget, men den gamle rystede altid og blev ved med at gentage:

„Det ender galt, dette her, I skal se, at det ender galt!“

I Aften var hun endnu ængsteligere end sædvanlig.

„Ved Du, hvornaar din Fa'r kommer hjem?“ spurgte hun.

„Aa, ganske bestemt ikke før Klokken elleve. Naar han spiser til Middag hos Kommandanten, plejer han altid at komme sent hjem.“

Hun hængte Gryden over Ilden for at varme Suppen, men pludselig hørte hun op med at røre i den for at lytte efter en ubestemmelig Støj, der var naaet ned til hende gennem Skorstenen.

Hun mumlede:

„Der gaar nogen ude i Skoven, der er en syv, otte Mand i det mindste.“

Moderen stansede rædselslagen Spinderokkens Hjul og udbrød:

„Gud i Himlen, hvad skal vi gøre? Og Far er ikke hjemme!“

Hun havde endnu ikke talt ud, da der blev banket saa stærkt, at Døren rystede.

Da ingen af Kvinderne svarede, raabte en grov Stemme med en udpræget tysk Akcent:

„Luk op!“

Efter et Øjebliks Tavshed gentog den samme Stemme:

„Luk op eller djai slaar Døren ut!“

Datteren snappede Revolveren, som hang over Ildstedet og lod den glide ned i sin Lomme; derpaa listede hun sig hen og lagde Øret til Døren, idet hun spurgte:

„Hvem er De?“

Stemmen svarede:

„Djai er den Deling, som var her forletèn Tag.“

„Hvad vil De?“

„Vi er gaaen vild i Skovèn lige siten i Morges, djai und min Deling. Luk op eller djai slaar Døren ut!“

Skovløbersken havde intet Valg, hun skød hastigt den svære Slaa til Side og lukkede den tunge Dør op. I det blege Skær fra Sneen saa' hun seks Mand, seks prøjsiske Soldater, de samme, der havde været ved Huset Dagen før.

I en meget bestemt Tone spurgte hun:

„Hvad søger De her paa denne Tid?“

Underofficeren gentog:

„Djai er gaaen vild, ganske vild, und so djai kendte Huset igen. Djai har intet spist siten i Morges und min Deling heller ikke.“

Berthine erklærede:

„Ja, jeg er ganske alene hjemme med min Mo'r.“

Soldaten, som gjorde Indtryk af at være en brav Mand, svarede:

„Det gør aldeles ikke noget. Djai skal ikke Dem gøre noget ondt, men De maa gife uns at spise. Vi er ganske ødelagte af Sult und af Træthed.“

Skovløbersken gik et Skridt tilbage for at give Plads.

„Værs'go at komme indenfor," sagde hun.

De kom ind, de var helt overpudrede af Sne og paa deres Hjælme havde de et Slags mosagtigt hvidt Skum, som fik dem til at ligne Flødeboller. De saa ud til at være udmattede af Træthed.

Den unge Kone pegede paa Træbænkene paa hver Side af det store Bord.

„Sæt Jer," sagde hun, „saa skal I faa Suppe. Det er sandt, at I ser trætte ud."

Hun skød atter Slaaen for Døren, hældte mere Vand i Gryden og kom en stor Klump Smør og en Del Urter derned. Saa tog hun et stor Stykke røget Flæsk, der hang oppe over Ildstedet, ned og skar det midt over. Den ene Halvdel lagde hun ned i Suppen.

De seks Mand fulgte med sultne Øjne enhver af hendes Bevægelser. De havde anbragt deres Geværer og deres Hjælme henne i en Krog og sad taalmodige og ventede som en Flok artige Børn paa Skolebænken.

Moderen havde atter givet sig til at spinde, men kastede af og til et forskræmt Blik paa de fjendtlige Soldater; der hørtes intet andet end Rokkehjulets svage Knirken, Ildens Knitren og Lyden af Suppen, der begyndte at koge.

Men paa én Gang fik en underlig Støj dem alle til at skælve. Det var, som om nogen aandede hæst ind gennem Døren, et stærkt og prustende Aandedræt.

Den tyske Underofficer sprang op og vilde fare hen

imod Geværerne, men Skovløbersken holdt ham tilbage og sagde smilende:

„Det er blot Ulvene. De har det ligesom I andre, de flakker om i Skovene og de er sultne.“

Men Manden vilde ikke tro hende. Han slog Døren op og saa to store graa, langagtige Skikkelser, der hastigt sneg sig ind i Mørket.

Han gik tilbage og satte sig paa Bænken, idet han mumlede:

„Det havde djai ikke troet."

Endelig var Suppen færdig.

De slugte den graadigt med Munden spilet op lige til Ørene for at faa saa store Mundfulde som muligt. Ingen af dem sagde et Ord, de sad blot og stirrede med stive Øjne paa Maden, og Stuen fyldtes med deres glubske Smasken.

De to Kvinder saa' tavse til, medens den ene Ladning Kartofler efter den anden forsvandt inde bag de røde Skæg, som Tygningen satte i en uafbrudt hastig Bevægelse.

De var imidlertid ogsaa tørstige, og Skovløbersken gik ned i Kælderen for at tappe noget Æblemost til dem. Hun blev temmelig længe dernede. Det var en lille, hvælvet Kælder, som, efter hvad der blev sagt, under Revolutionen skulde have gjort Tjeneste som et hemmeligt Fængsel. Man kom derned ad en Vindeltrappe, der lukkedes med en Lem i Gulvet bagest i Køkkenet.

Da Berthine atter kom op, lo hun ved sig selv, som om hun tænkte paa noget, der morede hende. Hun stillede Kanden med Æblemosten foran Tyskerne og satte sig hen i den anden Ende af Køkkenet og begyndte at spise sammen med Moderen.

Soldaterne var omsider bleven mætte og var alle seks faldet i Søvn omkring Bordet. Af og til faldt en Pande med en dump Lyd ned mod Bordpladen, og Manden vaagnede med et Ryk og rettede sig op.

Berthine sagde til Underofficeren:

„I kan godt lægge Jer foran Ilden, der er Plads nok til seks. Jeg gaar op i Kammeret sammen med min Moder."

De to Kvinder gik ovenpaa, hvor man hørte dem lukke sig omhyggeligt inde. I nogen Tid gik de frem og tilbage, saa blev alt stille, de var aabenbart gaaet i Seng.

Prøjserne strakte sig ud paa Stengulvet med Fødderne ind imod Ilden og Hovederne hvilende paa deres sammenrullede Kapper. Snart snorkede de alle seks, hver i sin forskellige Toneart, nogle dybt rungende, andre højt pibende, men alle lige trygt og inderligt.

* * *

De havde allerede sovet i nogen Tid, da der pludselig faldt et Skud, der knaldede saa stærkt, som om det var bleven affyret lige ind mod Husmuren. Soldaterne fo'r øjeblikkelig op. Der faldt atter to Skud, efterfulgt af tre andre.

Døren ovenpaa blev revet op, og Skovløbersken

kom til Syne, barbenet, i Chemise og med et kort Skørt paa. Hun havde et Lys i Haanden og saa' ganske forfærdet ud.

„Du gode Gud!“ stammede hun, „det er de franske Soldater. Der er mindst tre hundrede. Hvis de finder Jer her, brænder de Huset af. Skynd Jer ned i Kælderen og gør endelig ingen Støj. Den mindste Lyd, og vi er alle fortabte.“

Underofficeren mumlede rædselslagen:

„Jawohl, jawohl, nu gaar vi, nu gaar vi. Hvor er Netgangen?“

Den unge Kone aabnede hastigt den smalle, firkantede Lem, og de seks Mænd forsvandt ned ad Vindeltrappen, den ene efter den anden. De gik baglænds for ikke at falde og famlede sig med Fødderne ned ad Trinene.

Da den sidste Pikkelhue var forsvunden, slog Berthine den tunge Egetræslem, der var saa tyk som en Mur, saa haard som Staal og forsynet med svære Jernbeslag og en solid Laas, i efter dem, drejede Nøglen to Gange om og gav sig til at le med en tavs, henrykt Latter og med den største Lyst til at begynde at danse over Hovedet paa Fangerne.

De gjorde ikke Spor af Støj, de var lukket inde som i en Æske, en solid Æske af Sten, og fik kun

Luft gennem en lille Trækrude, spærret med Jernstænger.

Berthine rørte op i Ilden og satte paany Suppegryden over, idet hun mumlede:

„Det bliver en anstrængende Nat for Fa'r."

Derpaa satte hun sig ned og ventede. Det tunge Penduls regelmæssige Tik-Tak inde i Urkassen var den eneste Lyd, der brød Stilheden.

Af og til saa' den unge Kone op paa Viserne med et utaalmodigt Blik, der syntes at sige:

„Hvor de gaar dræbende langsomt!"

Da der var gaaet nogen Tid, syntes hun, at hun hørte nogen hviske nede under sine Fødder. Sagte og utydelige Ord naaede op til hende gennem Kælderens murede Hvælving. Prøjserne begyndte at forstaa, at de var faldet i en Snare, og Underofficeren gik op ad Vindeltrappen og dundrede mod Lemmen.

„Luk op!“ raabte han.

Hun rejste sig, gik hen til Kælderlemmen og svarede med en Efterligning af hans Akcent:

„Nej, djai lukker ikke op.“

„Luk op!“

„Nej.“

Han begyndte at blive vred.

„Luk op eller djai slaar Døren ut!“

Hun gav sig til at le:

„Ja, værs'go, min gode Mand, slaa De bare ut!“

Han dundrede med sin Bøssekolbe mod Lemmen, der var lukket over hans Hovede, men den rokkede sig ikke af Stedet.

Skovløbersken hørte, at han atter gik ned ad Trappen til de andre. Derpaa kom Soldaterne én for én op ad Trappen for at prøve deres Kræfter og undersøge Laasen. Det gik imidlertid hurtigt op for dem, at deres Anstrengelser var forgæves, og de gik atter allesammen ned i Kælderen og gav sig til at raadslaa indbyrdes.

Den unge Kone stod lidt og hørte paa deres Stemmer, saa gik hun hen og lukkede Døren op og lyttede spændt ud i Natten.

Hendes Øre opfangede en fjern Gøen. Hun gav sig til at fløjte som en Jæger fløjter, og et Øjeblik efter kom to store Hunde farende frem fra Mørket og begyndte

gøende at springe op ad hende. Hun greb dem i Nakken og holdt dem fast for at hindre dem i at løbe fra hende igen. Saa raabte hun af alle Kræfter ind i Mørket:

„Hallo, Fa'r!"

En Stemme, der endnu var temmelig langt borte. svarede:

„Er det Dig, Berthine?"

Hun ventede nogle Sekunder, saa raabte hun igen:

„Hallo, Fa'r!"

Stemmen svarede, denne Gang betydelig nærmere:

„Ja vel, Berthine."

Hun fortsatte:

„Gaa ikke forbi Kældervinduet. Der er Prøjsere i Kælderen."

Paa én Gang aftegnede den Gamles høje Silhouet sig tilvenstre. Han blev staaende mellem to Træstammer og spurgte ængstelig:

„Hvad er det, Du siger, er der Prøjsere i Kælderen? Hvad bestiller de dèr?"

Den unge Kone brast i Latter:

„Det er dem fra igaar. De var gaaet vild i Skoven, og nu har jeg puttet dem ned i Kælderen, for at de kunde køle sig af."

Og hun fortalte ham det hele, hvorledes hun havde

gjort dem bange ved at affyre nogle Revolverskud og havde faaet dem narret ned i Kælderen.

Den gamle spurgte meget alvorlig:

„Og hvad vil Du nu have, at jeg skal gøre?“

Hun svarede:

„Du maa gaa ind til Byen og hente Lavigne og hans Væbning, for at han kan komme og tage dem til Fange. Du kan tro, at han bliver glad.“

Faderen smilede:

„Ja, Du har Ret, han bliver skam glad.“

Datteren fortsatte:

„Men Du maa først have noget at spise. Jeg har Suppen færdig til Dig. Skynd Dig blot at komme af Sted igen.“

Skovløberen satte sig til Bords og gav sig til at spise efter først at have øst to Tallerkener fulde og sat dem ned til Hundene.

Prøjserne, der havde hørt nogen tale, forholdt sig fuldkommen tavse.

Et Kvarter senere gik den gamle igen, og Berthine satte sig foran Ilden med Hovedet i sine Hænder og ventede.

* * *

Fangerne begyndte atter at røre paa sig. De raabte, kaldte og dundrede af alle Kræfter med deres Bøsser mod den ubøjelige Kælderlem.

Da det ikke hjalp, gav de sig til at skyde det ene Skud af efter det andet ud ad Kældervinduet, formodentlig i Haab om at blive hørt af en eller anden tysk Deling, der tilfældigvis kunde befinde sig i Omegnen.

Den unge Kone rørte sig ikke mere, al denne Støj irriterede hende og gjorde hende nervøs. Hun ønskede, at hun kunde dreje Halsen om paa dem allesammen blot for at faa dem til at forholde sig rolige. Vreden steg op i hende og stemte hende for Brystet.

Hendes Utaalmodighed tog til. Hvert Øjeblik saa' hun op paa Uhret, og hun gav sig til at tælle Minutterne.

Det var halvanden Time, siden hendes Fader var gaaet. Nu maatte han have naaet Byen. Hun syntes, at hun saa' ham for sig. Han fortalte Begivenheden til Lavigne, der blev helt bleg af Sindsbevægelse og ringede paa Pigen for at faa sin Uniform og sine Vaaben. Hun syntes, at hun hørte Trommen gaa i Gaderne. Forfjamskede Ansigter viste sig i Vinduerne. Knapt paaklædte, forpustede og i Færd med at spænde deres Bælte kom Borgervæbningens Mandskab ud fra deres Huse og ilte i største Hast henimod Kommandantens Bolig.

Derpaa satte hele Væbningen sig med Pichon i Spidsen i Bevægelse og vandrede ud i Natten og Sneen og ind i Skoven i Retning af Skovløberhuset.

Hun saa' paa Uhret.

„Om en Time kan de være her," mumlede hun.

Hendes Utaalmodighed voksede. Minutterne forekom hende uendelig lange. Vilde den Time dog aldrig faa Ende?

Endelig viste Viseren det Klokkeslet, som hun havde regnet maatte passe.

Hun gik paany hen og lukkede Døren op for at høre, om de ikke kom. Hun fik Øje paa en Skygge, der forsigtigt sneg sig frem. Hun blev bange og udstødte et Skrig. Det var hendes Fader.

„De sendte mig i Forvejen for at se, hvorledes det staar til," sagde han.

Hun svarede:

„Det er ligesom før. De er stadig i Kælderen."

Han sendte en lang og skærende Fløjtetone ud i Mørket og lidt efter skimtedes en sort Klump, der langsomt listede sig frem under Træerne. Det var Fortroppen, som bestod af seks Mand.

Hvert Øjeblik gentog Pichon advarende:

„Ikke forbi Kældervinduet!"

De, der kom først, viste de næste det frygtede Vindue.

Endelig kom selve Hovedstyrken, i alt to hundrede Mand, der hver bar paa to hundrede Patroner.

Rystende af Ivrighed fordelte Lavigne den, saaledes at Huset blev omringet, men dog med et frit Rum udfor det lille sorte Hul helt nede ved Jorden, hvorigennem der kom Luft ned i Kælderen.

Da det var besørget, gik han ind i Huset for at skaffe sig Underretning om Fjendens Styrke og Stilling. Fjenden forholdt sig iøvrigt saa tavs, at man godt kunde have troet, at de prøjsiske Soldater var forsvundne, døde eller fløjet bort gennem Stængerne i det lille bitte Kældervindue.

Lavigne stampede med den ene Fod paa Lemmen og raabte:

„Maa jeg tale med den tyske Officer!"

Tyskerne svarede ikke.

Kommandanten gentog:

„Jeg vil gerne tale med den tyske Officer!"

Stadig intet Svar. I tyve Minutter blev han ved med at opfordre den tyske Officer til at overgive sig med samt sine Vaaben og sin Oppakning og lovede, at skaane baade hans og hans Soldaters Liv og militære Ære. Men han opnaaede intetsomhelst Tegn hverken paa Overgivelse eller Fjendtlighed. Situationen begyndte at blive vanskelig.

Borgervæbningens Soldater stod og stampede i Sneen og bankede sig med Armene overkors paa Skuldrene ligesom Kuskene for at holde Varmen. De stirrede uafbrudt paa det lille Kældervindue med en stedse tiltagende barnagtig Lyst til at vove sig forbi det.

Omsider var der én — Potdevin hed han og han var meget smidig — der dristede sig til det. Han tog Tilløb og fo'r som en Pil hen over det tomme Rum foran Kældervinduet. Forsøget lykkedes. Fangerne gav intetsomhelst Tegn paa Liv.

En Stemme skreg:

„Der er saamænd ingen!"

En anden af Soldaterne tog Mod til sig og løb forbi det farlige Sted, og nu blev det til en Sport. Hvert Øjeblik fo'r en Soldat fra den ene Side af Troppekredsen til den anden, aldeles som Børn, der leger fra Væg til Væg. Sneen røg op i store Klumper bag de løbende, saa raskt brugte de Benene. De havde tændt et Par store Baal for at varme sig, og Skæret fra Ilden oplyste skarpt Soldaterne under deres Løb fra Lejren til venstre over til Lejren til højre og omvendt.

Pludselig var der én, der raabte:

„Nu er det din Tur, Maloisson!"

Maloisson var en tyk Bager, hvis veludviklede Mave var en stadig Kilde til Kammeraternes Morskab.

Han betænkte sig. De andre gjorde Nar ad ham. Til sidst blev det ham for meget og han tog en rask Beslutning. Han satte i Løb, pustende og stønnende, men med et solidt regelmæssigt Fodslag, der fik hans Mave til at gynge op og ned.

Alle Soldaterne lo, saa Taarerne trillede dem ned ad Kinderne, og raabte for at opmuntre ham:

„Bravo! Bravo, Maloisson!“

Han var omtrent kommet de to Trediedele af Vejen, da en lang, rød og snar Flamme skød frem af Kældervinduet. Der lød et kort og skarpt Knald, og den tykke Bager dumpede med et Rædselsskrig lige paa Næsen.

* * *

Ingen styrtede hen for at hjælpe ham. Han blev liggende lidt, saa saa' de ham forsigtigt og klynkende slæbe sig paa alle fire frem i Sneen. Saasnart han var kommet udenfor det farlige Omraade, besvimede han.

Han havde faaet en Kugle i den øverste og tykkeste Del af Laaret.

Efter at den første Overraskelse og Forskrækkelse havde sat sig, begyndte Soldaterne atter at le.

Men Kommandant Lavigne dukkede frem i Døren

til Skovløberboligen. Han havde bestemt sin Angrebsplan og med sitrende Stemme befalede han:

„Lad Blikkenslager Planchut og hans Arbejdere komme herhen.“

Tre Mænd traadte ud af Kredsen.

„Det er godt, vil I løsne Nedløbsrenderne og tage dem ned.“

Et Kvarter senere blev der bragt Kommandanten nogle Nedløbsrender, der sammenlagte havde en Længde af tyve Meter.

Med uendelig Forsigtighed lod han bore et lille rundt Hul i den ene Yderkant af Kælderlemmen og fik Renderne anbragte som en Vandledning fra Posten foran Huset og hen til Hullet. Da det var gjort, erklærede han med en henrykt Mine:

„Se saa, nu skal vi give de Herrer Tyskere lidt at drikke.“

Et fanatisk beundrende Hurra brød løs, fulgt af Latter og sande Glædeshyl.

Kommandanten fordelte sine Folk i forskellige Pumpehold, der hvert femte Minut skulde afløse hverandre.

Saa kommanderede han:

„Pump væk!“

Posten kom i Gang og en skvulpende Lyd gled igennem Røret og faldt snart ned i Kælderen fra Trin til Trin med en kaskadelignende Rislen som i en lille kunstig Klippehule med Guldfisk.

Soldaterne ventede.

Der gik en Time, der gik to, der gik tre.

Kommandanten vandrede febrilsk op og ned inde i

Køkkenet. Af og til standsede han, bøjede sig ned og lagde Øret til Lemmen for at prøve paa at gætte, hvad Fjenden foretog sig. Gang paa Gang spurgte han sig selv, om den tyske Officer mon ikke snart vilde overgive sig.

Fjenden var nu kommet i Bevægelse, man kunde høre, hvorledes Tyskerne rumsterede med Tønderne, talte og plaskede.

Endelig henimod Klokken otte om Morgenen lød en Stemme ud fra Kældervinduet:

„Djai ønsker at tale mit den franske Officer."

Lavigne gik hen ved Siden af Vinduet og svarede, idet han omhyggelig passede paa ikke at stikke Hovedet for langt frem:

„Overgiver De Dem?"

„Ja, djai overgifer mig."

„Saa stik Geværerne ud."

En Bøsse blev stukket frem gennem Vinduet og faldt ned i Sneen, derefter kom nok en, saa en til, dem allesammen, og den samme Stemme erklærede:

„Djai har ikke fler. Skynd Dem! Vi blifer druknede."

Kommandanten kommanderede:

„Stands Pumpen."

Pumpestangen faldt slapt ned og blev hængende.

Alle Soldaterne blev kaldt ind i Køkkenet og be-

ordret til at staa med Gevær ved Fod. Saa gik Kommandanten højtidelig hen til Lemmen og lukkede den langsomt op.

Et drivvaadt Hoved med lyst Haar og et langt lyst

Skæg kom tilsyne, de andre fulgte efter, og de seks Tyskere kom op pjaskvaade, rystende og forfjamskede.

De blev grebne og bundne, og da Kommandanten frygtede for at blive overrasket, skyndte han sig straks af Sted med sine Tropper, som han havde delt i to Afdelinger, af hvilke den ene bevogtede Fangerne,

medens den anden bar Maloisson paa en Bærebør, der var lavet af en Madrats, som var bundet til nogle Stænger.

Deres Tilbagekomst til Rethel formede sig som et Triumftog.

Lavigne blev dekoreret for at have taget en prøjsisk Forpost til Fange. Den tykke Bager fik en Militærmedaille for at være bleven saaret af Fjenden.

VORE ENGLÆNDERE

VORE ENGLÆNDERE

Et lille Hefte laa paa Sædet i den Kupé, jeg var steget ind i. Jeg tog det og aabnede det. Det var en Rejse-Dagbog, som en Passager maatte have tabt.

Jeg vil gengive de tre sidste Sider.

— — — — — — — — — — — —

1ste Februar. — Mentona, de Brystsyges Hovedstad, berømt for sin Lungetuberkulose.

Jeg leder efter et Hotel og faar anbefalet som aldeles fortræffeligt: „*Hotel d'Angleterre, de Russie et d'Allemagne*".

Imponeret over Værtens kosmopolitiske Forretningssans, tager jeg ind i dette Hospital, der er saa stort, at det forekommer mig at være tomt.

Saasnart jeg har vasket mig, gaar jeg en Tur omkring i Byen, der er køn og smukt beliggende ved Foden af et majestætisk Bjærg (se Rejsebøgerne). Jeg

møder Folk, der ser ud, som om de var syge, og som ledsages af andre, der ser ud, som om de kedede sig. Her genfindes Tredivernes høje Halstørklæder til Glæde for alle dem, der har ærgret sig over dette Fænomens Forsvinden.

Klokken er bleven seks, og jeg gaar tilbage til Hotellet for at spise til Middag. Bordet er dækket i en vældig Sal, der maa kunne rumme tre hundrede Gæster, og hvor der lige akkurat er to og tyve. De kommer ind efter hinanden. Først en lang, mager og glatbarberet Englænder med en lang sort Diplomatfrakke, indsnævret i Taillen, med vide Skøder og Ærmer, der slutter om Mandens tynde Arme som Futteralet om en Paraply. Dette Klædningsstykke, der dels minder om en gammel Invalide-Kaptejns civile Uniform og dels om en Gejstligs Embedsdragt, har lige foran en Række Knapper, der ligesom Frakkens Ejermand er betrukket med sort Klæde og sidder ganske tæt sammen ligesom en Bataillon Bænkebidere. Lige over dem er en Række Knaphuller, der ser ud, som om de ventede paa Knapperne, og vækker upassende Tanker.

Vesten lukkes efter samme Methode. Ejeren af disse Klæder gør ikke noget vildt grinagtigt Indtryk.

Han hilser paa mig, og jeg gengælder hans Høflighed.

Næste Hold. — Tre Damer, tre Englænderinder, en Moder med hendes to Døtre. De ser alle tre ud, som om de havde et Lag Flødeskum paa Toppen af Hovedet. Døtrene ser ud til at være ligesaa gamle som Moderen, og Moderen ser ligesaa gammel ud som Døtrene. De er alle tre radmagre, fladbrystede, lange og stive og deres Tænder rager et Stykke ud af Munden til lige Rædsel for Mad og Mennesker.

Der kommer flere af Gæsterne, allesammen Englændere. Kun en eneste af dem er tyk og rød med hvide Bakkenbarter. Alle Damerne — der er fjorten — har paa Hovedet den samme Flødedessert, som er lavet af hvide Blonder eller luftigt Tyll eller saadan noget lignende. Den ser dog ikke ud, som om der var Sukker i, alle Damerne gør snarere Indtryk af at have været opbevarede i Eddike til Trods for, at der ogsaa er unge Piger iblandt dem, som ikke er helt ilde, men uhjælpeligt, haabløst fladbrystede.

To yngre Herrer, yngre end den første, er ligeledes indsnørede i disse gejstlige Frakker. Det er Præster, det vil sige en Slags Lægmands-Præster med Koner og Børn. De er renere og mere alvorsfulde at se til end vore Præster, men til Gengæld ikke saa elskværdige. Jeg brød mig ikke om at bytte en Tønde

af den ene Slags med en Tønde af den anden. Hver sin Smag.

Saa snart alle Gæsterne er kommet, tager den første af Gæsterne Ordet og fremhasper paa engelsk en meget lang Bordbøn, som hele Bordet staaende hører paa med dybt angerfulde Miner.

Da min Mad saaledes mod min Vilje er bleven indviet af Israels og Albions Gud, begynder vi paa Suppen.

En højtidelig Tavshed hersker i den store Sal, en Tavshed, der næppe kan være normal. Jeg indser, at det er min Nærværelse, der betragtes som ubehagelig for Kolonien, som hidtil har været forskaanet for alle urene Faar.

Især Damerne iagttager en stiv og ubevægelig Holdning, som om de var bange for, at den lille Klat Flødeskum skulde tabe Balancen og falde ned i deres Tallerken.

Imidlertid henvender den ældste af Præsterne nogle Ord til den næstældste. Da jeg uheldigvis forstaar en lille Smule engelsk, erfarer jeg til min Forbløffelse, at de fortsætter en af Middagen afbrudt Samtale om forskellige Bibeltekster.

Alle de Tilstedeværende hører andægtigt efter.

Stadig imod min Vilje bliver jeg proppet med de mest utrolige Citater.

„Jeg vil læske den, som tørster," siger Profeten Esaias.

Det vidste jeg ikke. Jeg vidste ikke Spor om alle de Sandheder, som Jeremias, Malakias, Ezekiel og Elias har fremsat.

Disse enkle og usminkede Sandheder svirrede ind i mine Øren som Fluer og snurrede rundt inde i Hovedet paa mig.

„Lad den, som er sulten, bede om at blive mættet.“

„Luften tilhører Fuglene, ligesom Vandet tilhører Fiskene.“

„Figentræet frembringer Figener og Dadelpalmen Dadler.“

„Det Menneske, der ikke hører efter, erfarer intet.“

Hvor meget større og dybere er ikke vor egen Henry Monnier, der fra en eneste Mund, den udødelige Prud'hommes, har ladet udgaa langt flere blændende Sandheder end samtlige Profeter har kunnet udsprede.

Da han staar overfor Havet, udbryder han:

„Det er smukt, men tænk hvor megen Plads til ingen Nytte!“

Og han sammenfatter Jordens evige Politik i denne Sætning:

„Denne Sabel betyder for mig den skønneste Dag i mit Liv. Jeg vil bruge den til at forsvare den Magt, som har givet mig den, eller, hvis det skulde behøves, til at angribe den med.“

Hvis jeg havde haft den Ære at blive forestillet for det engelske Selskab, der omgav mig, kunde jeg ganske anderledes have opløftet dem med udvalgte Citater af vor store franske Profet.

Da Middagen var forbi, gik vi ind i Dagligstuen.

Jeg sad ganske alene i en Krog. Den engelske Koloni havde samlet sig i den anden Ende af det rummelige Værelse og saa' ud, som om den var i Færd med at udruge en Sammensværgelse.

Pludselig gik en af Damerne hen imod Pianoet.

Jeg tænkte:

„Naa, nu skal vi have lidt Musik. Saa meget des bedre!"

Hun aabnede Instrumentet, satte sig foran det, og hele Kolonien stillede sig op omkring hende som en Bataillon, med Damerne i første Række og Herrerne bagved.

Var det en Opera, de vilde synge?

Den toneangivende Præst — i denne Forbindelse maa Ordet tages bogstaveligt — løfter Haanden, sænker den igen og en ubeskrivelig, gyselig Brægen slipper løs fra samtlige Munde, der intonerer en Salme.

Damerne skingrede, Herrerne brummede og Vinduerne klirrede. Nede i Gaarden gav Hotelhunden sig til at hyle. En anden Hund svarede oppe i et af Værelserne.

Fortvivlet og rasende tog jeg Flugten og gik mig en Tur i Byen. Jeg kunde imidlertid hverken finde noget Teater, noget Kasino eller overhovedet noget-

somhelst Forlystelsessted og jeg blev derfor nødt til at vende tilbage til Hotellet.

Englænderne sang stadig.

Jeg gik i Seng. De blev ved med at synge. Lige til Midnat sang de deres Lovsange med de hæsligste

og mest skrigende Stemmer, jeg nogensinde har hørt. Jeg søgte forgæves at sove fra dette Mareridt, jeg vendte og drejede mig i Sengen og haabede af Hjertet, at Vorherre for hans egen Skyld maatte være ligesaa umusikalsk som de Mennesker, der inde i Dagligstuen sang hans Pris.

Da jeg endelig langt om længe faldt i Søvn, havde jeg de forfærdeligste Drømme. Jeg saa' Profeter ride Fedtelam paa Ryggen af engelske Præster og spise Flødeskum af Dødningehoveder.

Rædsel! Rædsel!

2den Februar. — Saasnart jeg var staaet op, spurgte jeg Hotelværten, om disse Barbarer, der havde erobret hans Hotel, hver Aften begyndte forfra paa deres uhyggelige Adspredelse.

Han svarede smilende:

„Ih, nej, men i Gaar var det jo Søndag, og Herren ved nok, at Søndagen i England holdes meget hellig."

Jeg gjorde Værten opmærksom paa det uheldige i, at Helligheden gik ud over Hotellets andre Gæster, og bad ham drage Omsorg for, at jeg i det mindste kunde faa Nattero, da jeg ellers, saa nødigt jeg vilde, maatte tage til en anden By.

Han lovede, at han skulde gøre, hvad der stod i hans Magt.

Jeg benyttede Dagen til en meget smuk Udflugt op i Bjærgene.

Ved Middagen overværer jeg atter Bordbønnen, og gaar derefter ind i Dagligstuen. Hvad vil de nu foretage sig? Der gaar en hel Time, uden at de foretager sig nogetsomhelst.

Pludselig gaar den samme Dame, der Aftenen i Forvejen akkompagnerede til Salmerne, atter hen imod Pianoet og lukker det op. Jeg skælvede af Rædsel. Saa begyndte hun at spille — en Vals.

De unge Piger gav sig til at danse.

Førstepræsten slog af gammel Vane Takt mod sit Knæ. Derpaa engagerede Herrerne Damerne og Flødeskummet drejede rundt og rundt, saa at man blev helt svimmel af at se paa det.

Jeg foretrak dog alligevel Dansen for Salmerne. Efter Valsen kom en Kvadrille og derpaa en Polka.

Da jeg ikke var bleven forestillet for nogen af de Tilstedeværende, blev jeg siddende rolig i min Krog.

3die Februar. — Atter en smuk Spadseretur til det gamle Castelar, en vidunderlig skøn Ruin oppe i Bjærgene, der næsten paa hver eneste Tinde har nogle Rester af gamle Fæstninger.

Der kan ikke tænkes noget smukkere end disse Ruiner i dette Klippekaos, der begrænses af Alpernes Sne. (Se Rejsebøgerne.)

Ved Middagsbordet forestiller jeg efter fransk Skik mig selv for min Naboerske. Hun svarer mig ikke. Det er det, man kalder engelsk Høflighed.

Om Aftenen er der paany engelsk Bal.

4de Februar. — Udflugt til Monaco. (Se Rejsebøgerne.)

Guy de Maupassants Noveller. XVIII
Værelse Nr. 11.

Om Aftenen engelsk Bal, som jeg overværer som Pestbefængt.

5te Februar. Udflugt til San Remo. (Se Rejsebøgerne.)

Om Aftenen engelsk Bal. Jeg er stadig i Karantæne.

6te Februar. Udflugt til Nizza. (Se Rejsebøgerne.)

Om Aftenen engelsk Bal. Jeg gaar i Seng.

7de Februar. Udflugt til Cannes. (Se Rejsebøgerne.)

Om Aftenen engelsk Bal. Jeg sidder i en Krog og drikker min The.

8de Februar. Søndag. Hævnen kommer. Aa, hvor jeg havde længtes efter at komme dem tillivs!

De har anlagt deres angrende Helligdagsminer og lagt deres Stemme om i Salmetoner.

Men før Middagsbordet sniger jeg mig ind i Dagligstuen, laaser Pianoet, putter Nøglen i Lommen og siger til Tjeneren, der varter op:

„Hvis de Herrer Præster skulde bede om Nøglen, saa kan De sige, at jeg har taget den, og at de kan faa den hos mig."

Ved Middagsbordet blev der drøftet forskellige tvivlsomme Punkter i den hellige Skrift, uddybet en Række Profet-Ord og udredet forskellige bibelske Personers indbyrdes Slægtskabsforhold.

Derefter gaar vi ind i Dagligstuen. Damen vandrer

til Pianoet. — Almindelig Forbløffelse. — Stor Raadslagning. Kolonien synes at være lamslaaet. Flødeskummet ser ud, som om det skulde flyve af. Endelig gaar Førstepræsten majestætisk ud af Stuen. Et Øjeblik efter kommer han ind igen. Ny Raadslagning, ledsaget af harmfulde Øjekast til mig. Omsider tages der en Beslutning, og de tre Præster bevæger sig i Gaasegang som tre overordentlig Befuldmægtigede over imod mig. De er ligefrem imponerende.

De bukker for mig. Jeg rejser mig, og Førstepræsten tager Ordet:

„Undskyld, min Herre, men det være sagt mig, at De taget Nøglen til Pianoet. Damerne vilde den gerne have for at synge deres Salmer."

Jeg svarer:

„Hr. Pastor, jeg forstaar fuldkommen Damernes Ønske, men desværre kan jeg ikke efterkomme det. De er en from Mand, Hr. Pastor, men det er jeg ogsaa, og mine Principper, der formodentlig maa være strængere end Deres, tvinger mig til at hindre den Vanhelligelse, som De staar i Færd med at begaa. Jeg kan ikke tillade, mine Herrer, at De for at prise Gud betjener Dem af det samme Instrument, ved hvis Toner de unge Piger har danset Ugen igennem. Hos os plejer man ikke at holde offentlige Baller i Kirkerne, og vi

bruger ikke vore Orgler til at spille Kvadriller paa. Den Maade, hvorpaa De gør Brug af dette Piano, oprører og forarger mig. Jeg beder Dem om at overbringe Damerne dette Svar."

De tre Præster trak sig forbløffede tilbage. Damerne saa ikke mindre forfærdede ud, og de gav sig til at synge Salmer uden Akkompagnement.

9de Februar. Klokken tolv Middag. Værten har været hos mig for at bede mig om at rejse. Jeg er ble-

ven forvist paa almindeligt Forlangende af Englænderne.

Jeg møder de tre Præster, der ser ud, som om de gik og passede paa, at jeg kom afsted. Jeg gaar lige hen til dem og hilser paa dem.

„Mine Herrer," siger jeg, „De lader til at være godt inde i den hellige Skrift. Jeg har selv studeret ikke saa faa af de Spørgsmaal, den opkaster. Jeg kan endogsaa lidt hebraisk. Der er imidlertid et Tilfælde, som i høj Grad forvirrer min Samvittighed som Katolik, og som jeg gerne vilde bede Dem om at bedømme.

De betragter jo Blodskam som noget forfærdeligt, ikke? Men Biblen skildrer et Eksempel, der i høj Grad er egnet til at fylde en Troende med Tvivl.

Da Loth flygtede fra Sodoma, blev han, som De jo ved, fristet af sine to Døtre, og da hans Hustru, der var bleven forvandlet til en Saltstøtte, var bleven ham berøvet, bukkede han under for Fristelsen. Af denne dobbelte og forfærdelige Blodskam fødtes Ammon og Moab, fra hvem de to store Folkeslag Ammoniterne og Moabiterne nedstammer. Ruth, der høstede Korn og vækkede Boas, som laa og sov, for at gøre ham til Fader, var en Moabitkvinde.

Boas vaagnede, opfyldte hendes Ønske og saaledes avledes Obed, der blev Davids Stamfader.

Men er Vor Herre Jesus Kristus ikke en Efterkommer af David? . . .“

De tre Præster svarede ikke, men stirrede bestyrtede paa hverandre.

Jeg fortsatte:

„De kan indvende, at det, jeg her taler om, er Josephs Slægt, og at Joseph ganske vist var Maries Mand, men ikke var Fader til Jesus, da han, som enhver ved, ikke havde nogetsomhelst Ansvar for sin Søns Fødsel. Det er altsaa Joseph, der nedstammer fra et Blodskamsforhold og ikke hans Søn. Det har De Ret i, men ikke desto mindre maa jeg tillade mig at indføre to Betragtninger. For det første, at Skriften siger, at Joseph og Marie var beslægtede, altsaa maa de have samme Oprindelse, og for det andet, at det er skandaløst at lade os læse ti Sider Genealogi til ikke Spor af Nytte.

Vi ødelægger vore Øjne for at faa at vide, at A. avlede B., som avlede C., som avlede D., som avlede F. osv., indtil vi, lige ved at blive sindssvage over denne uendelige Slægtskabsrække, endelig kommer til den sidste — som slet ikke avler noget. Kan man ikke, mine Herrer, kalde det for at gøre Nar ad Folk?“

Med en brat Bevægelse, som om de kun var én, vendte de tre Præster Ryggen til mig og flygtede.

Klokken to. Jeg tager med Toget til Nizza.

— — — — — — — — — — — — — — —

* * *

Her endte Optegnelserne. Endskønt Dagbogen røber, at dens Forfatter maa være ret smagløs, ret plump og ret simpel, tror jeg alligevel, at den kan gøre sin Nytte ved at advare visse Turister mod den Fare, der hedder rejsende Englændere.

Jeg maa tilføje, at der ogsaa eksisterer elskværdige Englændere, jeg kender flere, som er endogsaa overordentlig elskværdige. Men det er i Almindelighed ikke dem, der bor paa det samme Hotel som én selv.

KVINDE-MANDFOLK

KVINDE-MANDFOLK

Hvor mange Gange hører vi ikke sige om en eller anden: „Han er meget indtagende, men han er et Fruentimmer, et rigtigt Frnentimmer.“ Det vil sige, at han er et Kvinde-Mandfolk, vort Lands Pestilents.

Thi vi er alle i Frankrig Kvinde-Mandfolk, det vil sige ustadige, fantastiske, ubevidst perfide, ulogiske i vore Overbevisninger og i vore Viljesytringer og hæftige og svage ligesom Kvinderne.

Det mest irriterende Eksemplar af et Kvinde-Mandfolk er dog Pariseren, Boulevardsliberen, som paa Overfladen er udpræget intelligent, men som forener, forgrovet gennem det mandlige Temperament, alle de Fejl og alle de bedaarende Egenskaber, der gør Kvinderne saa uimodstaaelige.

Vort Deputeretkammer vrimler af Kvinde-Mandfolk, der danner det store Parti af elskværdige Opportunister, som man kunde samle under Fællesbetegnelsen:

„Charmeurerne". Det er alle de, som faar Indflydelse gennem søde Ord og falske Løfter, som forstaar at trykke Folk i Haanden, saa at de vinder deres Hjerter, at sige „kære Ven" til Mennesker, de slet ikke kender, og derved tillokke sig deres Fortrolighed, at skifte Overbevisning, uden at de selv engang aner det, at svømme i Begejstring over enhver ny Tanke, at være oprigtige midt i deres Vejrmølletro, at lade sig bedrage, som de selv bedrager, og at glemme den næste Dag, hvad de har sagt Dagen i Forvejen.

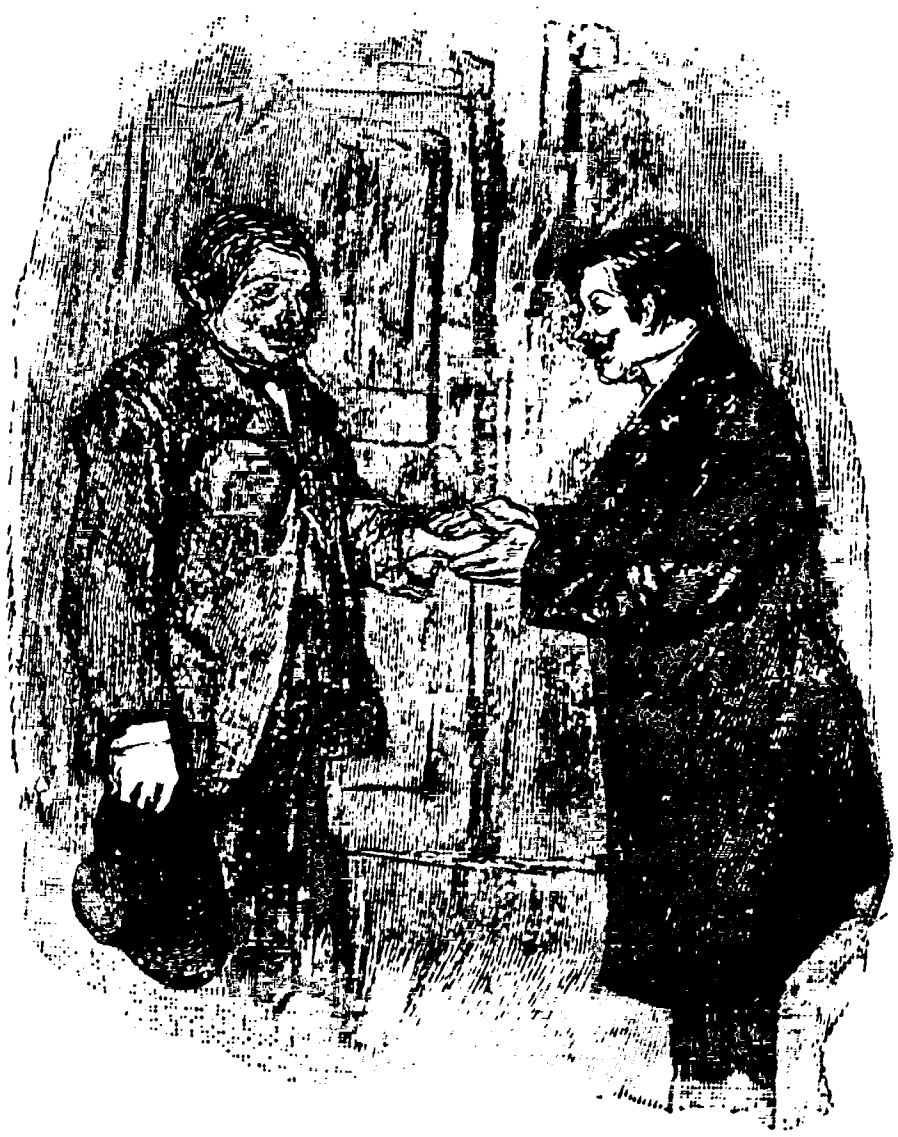

Bladene er fulde af Kvinde-Mandfolk. Det er maaske netop dèr, at der findes de fleste, men det er ganske vist ogsaa dèr, at de er mest nødvendige. Dog maa man undtage enkelte Aviser som *Journal des Débats* og *Gazette de France*.

Sandt nok maa enhver god Journalist være lidt af et Kvindfolk, han maa forstaa at lempe sig efter Læserens Ønske, være smidig nok til at kunne følge den offentlige Menings Strømninger, være føjelig og alsidig, skeptisk og lettroende, ond og ædel, Spotter og Spidsborger, Entousiast og Satiriker, og endelig maa han altid have en Overbevisning uden i Virkeligheden at tro paa nogetsomhelst.

Alle Udlændinge, særlig vore udprægede Modsætninger de sejge Briter og de tunge Germanere, betragter og vil lige til Tidernes Ende blive ved med at betragte os med en vis Forbauselse, blandet med Ringeagt. De forfærdes over vort Letsind, og dog er vi ikke letsindige, vi er bare Kvinder. Det er Grunden til, at de holder af os, paa Trods af alle vore Fejl, og til at de stadig vender tilbage til os trods alt det onde, de siger om os. Det er Elskovsskænderier! . . .

Kvinde-Mandfolket er, naar man møder ham i Selskabslivet, saa indtagende, at man blot behøver at passiare med ham i tre Minutter for at føle sig i højeste Grad fængslet af ham. Hans Smil synes kun at eksistere for dem, han taler med, og man har Indtrykket af, at det kun er for ens egen Skyld, at hans Stemme faar den ganske særlig elskværdige Klang. Naar man gaar fra ham, synes man, at man har kendt ham i tyve

Aar. Man er fuldstændig parat til at laane ham Penge, hvis han skulde falde paa at bede én om det. Han har forført en som en Kvinde.

Selv om han paa en eller anden Maade opfører sig mindre fint overfor én, kan man dog ikke bære Nag til ham for det, dertil er han altfor uimodstaaelig, naar man ser ham igen! Kommer han med Undskyldninger, synes man, at det er én selv, der burde bede om Forladelse. Lyver han? Man vil ikke tro det. Narrer han én i det uendelige med stadig lige falske Løfter? Man er ham ligesaa taknemlig alene for Løfterne, som om han havde vendt op og ned paa hele Verden for at gøre én en Tjenste.

Hvis han beundrer et eller andet, giver han sin Begejstring Luft i saa følte Udtryk, at alle andre bliver smittede af den. Han har tilbedt Victor Hugo, som han nu ser ned paa. Han vilde været gaaet i Ilden for Zola, som han har forladt for Barbey d'Aurevilly. Men saalænge han beundrer, kender hans Beundring ingen Grænser, han betænker sig ikke paa at give den, der med et Ord vover at kritisere Genstanden for hans Beundring, en Ørenfigen. Paa samme Maade er hans Foragt, naar han foragter, ganske ubetinget, og han taaler ikke den mindste Modsigelse.

I Virkeligheden har han ikke Begreb om noget-somhelst.

Har De nogensinde hørt to Fruentimmere staa og tale sammen. — „Naa, saa Du er raget uklar med Julia?“ — „Ja, jeg har maattet give hende en paa Tuden.“ — „Hvad havde hun gjort?“ — „Hun havde sagt til Pauline, at jeg sugede paa Lappen de tretten Maaneder af Aaret, og Pauline var rendt videre med det til Gontran. Og der er vel Grænser for, hvad man skal lade sig byde!“ — „Boede I ikke sammen?“ — „Jo, for fire Aar siden, men saa blev vi Uvenner, fordi hun beskyldte mig for at have gaaet med et Par af hendes Strømper, et Par Silkestrømper, som hun havde købt af Madam Martin. Det var ikke sandt, og saa gav jeg hende en Omgang af den anden Verden, og saa stak hun af. Men nu for et halvt Aar siden traf jeg hende igen, og saa foreslog hun, at vi igen skulde flytte sammen, for hun havde lejet en Lejlighed, der var altfor stor for hende alene.“

Man gider ikke høre mere og gaar videre.

Men da man den næste Søndag tager til Saint-Germain, kommer to Kvinder ind i den samme Kupé. Man genkender straks den ene af dem. Det er Julias Dødsfjende. — Den anden? . . . Det er Julia!

Og det er saa hedt og saa fedt! Den ene kan slet

ikke foretage sig noget uden den anden. — „Hvad synes Du, Julia?“ og „Hvad har Du mest Lyst til, Julia?“

Kvinde-Mandfolket har akkurat den samme Slags Venskaber. I tre Maaneder kan han hverken leve eller dø uden sin gamle Jacques, sin kære, gamle Jacques. Der eksisterer ingen uden gamle Jacques i hele Verden. Jacques alene har Aand, Vid og Talent. Han er den eneste, der betyder noget i Paris. Man møder dem allevegne sammen. De spiser sammen, og hver Aften bliver de ved med en halv Snes Gange at følge hinanden hjem, fordi de ikke kan bekvemme sig til at skilles.

Bringer man tre Maaneder senere Jaques paa Tale, hedder det:

„Den Slyngel, den Slubbert, De kan tro, at jeg har lært ham at kende til Bunds. Han er tarvelig, simpel og ikke en Gang nogenlunde velopdragen o. s. v. o. s. v. . . .!“

Der gaar atter tre Maaneder, og de bor sammen. En Morgen faar man at vide, at de har duelleret og at Duellen endte med, at de grædende faldt hinanden om Halsen og blev forsonede.

De er fremdeles de bedste Venner af Verden, det vil sige Dødsfjender den halve Del af Aaret, de bagtaler hinanden det ene Øjeblik og overroser hinanden

det næste, de trykker hinandens Hænder, saa at de er lige ved at knuse Fingrene, og de er parate til for en Bagatel at jage hinanden en Kaarde i Livet.

Et Venskab mellem Kvinde-Mandfolk er yderst ustadigt, thi deres Humør er uberegneligt, deres Følelser springende, deres Begejstring omskiftelig. Den ene Dag tilbeder de én, den næste Dag ser de knapt til den Side, hvor man er, fordi de, naar alt kommer til alt, har Fruentimmer-Natur, Fruentimmer-Charme og Fruentimmer-Temperament, og fordi alle deres Følelser ligner Fruentimmer-Elskov.

De behandler deres Venner som et Fruentimmer behandler en lille Hund.

Hunden er hendes tilbedte Skat, som hun elsker vanvittigt, propper med Sukker, lægger ved Siden af sig paa Hovedpuden, og som hun i næste Øjeblik i Utaalmodighed kaster ud ad Vinduet, som hun trækker i Halen, til den skriger, som hun overvælder med Kærtegn, saa at den er lige ved at kvæles, og som hun pludselig uden Spor af Grund drukner i en Spand koldt Vand.

Derfor findes der heller ikke noget forunderligere Skuespil end et Kærlighedsforhold mellem et rigtigt Fruentimmer og et Kvinde-Mandfolk. Han slaar hende, og hun kradser ham, de afskye hinanden, og de kan ikke

være fra hinanden, de er bundet til hinanden ved et eller andet ukendt, hemmelighedsfuldt Slægtskabs-Baand. Hun bedrager ham, han ved det, hulker og tilgiver hende. Han deler den Seng, en anden betaler, og tror fuldt og fast, at hans Ære er uplettet. Han foragter hende og tilbeder hende uden at fatte, at hun havde Ret til at gengælde hans Foragt. De skaber gensidig hinanden de forfærdeligste Lidelser uden dog at kunne undvære hinanden. Fra Morgen og til Aften overdænger de hinanden med Fornærmelser, Skældsord, Bebrejdelser og de hæsligste Beskyldninger, indtil de, udmattede af Ophidselse og dirrende af Raseri og Had, falder i Armene paa hinanden og favner hinanden i et vanvittigt Favntag, der smelter deres sitrende Læber og hysteriske Sjæle sammen.

Kvinde-Mandfolket er paa samme Tid fejg og modig. Mere end nogen anden er han i Besiddelse af en overdreven Æresfølelse, men han mangler Forstaaelsen af de mest elementære Hæderlighedsbegreber, og hvis Forholdene bidrager deres, kan han begaa de mest uhæderlige Ting, uden at det staar ham selv klart, thi han lader sig kritikløst rive med af Øjeblikkets Impulser.

At snyde sin Skrædder betragter han som noget tilladt, næsten rosværdigt. Ikke at betale sin Gæld forekommer ham i højeste Grad hæderligt med mindre

det er Spillegæld, en Gæld, der i sig selv er mindre fin. Han betænker sig ikke paa at holde Folk for Nar, naar blot den saakaldte gode Tones Moral tillader det. Mangler han Penge, søger han ved alle Midler at skaffe sig dem, og han generer sig ikke for at narre og udnytte enhver, der vil laane ham nogle, medens han samtidig lige paa Stedet og med den oprigtigste Harme vilde udfordre den, som blot vovede at beskylde ham for Mangel paa Finfølelse.

TOINE

TOINE

I

I ti Miles Omkreds var han kendt, Fa'r Toine, den tykke Toine, Toine-Dunken, Antoine Mâcheblé, ogsaa kaldet Brûlot, Kroværten i Tournevent.

Det var hans Skyld, at den lille By, der laa gemt i en Sænkning af Dalen, som gik ned til Havet, den stakkels lille Bondeby, der bestod af ti normanniske Huse, omgivet af Træer og Grøfter, var bleven kendt.

De ti Huse laa sammenkrøbne i Kløften, dækkede af Græs og Marehalm bag ved den Bøjning, som havde givet Stedet Navn af Tournevent. Det saa' ud, som om de ligesom Fuglene, der en Uvejrsdag putter sig i Plovfurerne, hernede i Hullet havde søgt Ly mod den skrappe Havvind, den barske og salte Vind, der staar ind ude fra Søen og brænder og svider som Ild, udtørrer og hærger som Vinterens Frost.

Hele Byen syntes at tilhøre Antoine Mâcheblé, ogsaa

kaldet Brûlot, og som man iøvrigt ligesaa ofte kaldte for Toine-Dunken, fordi han altid plejede at sige:

„Den, jeg har paa Dunken, er den bedste i hele Frankrig.“

Med „den“ mente han selvfølgelig sin Kognak.

I over tyve Aar havde han læsket hele Egnen med sin Kognak, thi naar nogen spurgte ham: — „Hvad skal jeg drikke, Fa'r Toine?“ svarede han ufravigeligt: „En Snaps Kognak, lille Svigersøn, en Snaps Kognak. Der er ikke noget, som bedre renser Kallunet eller klarer Hjernen. En Kognak gør godt i hele Kroppen.“

Han havde ogsaa den Vane at kalde alle for „lille Svigersøn“, skønt han aldrig havde haft nogen Datter at gifte bort.

Jo, vist var Toine Brûlot kendt, han var ikke for intet den tykkeste Mand i hele Sognet, ja, i hele Arrondissementet. Hans Hus syntes latterlig lille og lavt i Forhold til ham selv, og naar man saa' ham staa i Døren, hvor han tilbragte hele Dage, maatte man uvilkaarlig spørge sig selv, hvorledes han kunde rummes indenfor. Ikke desto mindre gik han derind hver Gang der kom en Gæst, for Toine-Dunken var selvsagt indbudt til at faa et Glas med af alt, hvad der blev drukket hos ham.

Paa Skiltet over Toines Dør stod der „Vennernes

Kro", og Navnet var træffende, thi Fa'r Toine var Ven med Alverden. Fra Fécamp og fra Montvilliers, allevegne fra, kom man for at besøge ham og faa sig en hjertelig Latter over at høre paa ham, for om det saa var en Gravsten, vilde den tykke Mand kunne faa den til at le. Han havde en særlig Maade at gøre Nar ad Folk paa uden dog at krænke dem, og naar han blinkede med Øjnene for at antyde det, han ikke sagde, og i et Anfald af Gemytlighed klaskede sig paa Laarene, var han saa uimodstaaelig, at man ligefrem vred sig af Latter. Bare at se ham drikke var en hel Mærkværdighed. Han drak alt, hvad man bød ham, og ligesaa meget, som man bød ham, og hans Øjne straalede af en dobbelt Fryd, for det første fordi det smagte ham, og for det andet fordi hvert Glas indbragte ham blanke Skillinger.

Egnens Spøgefugle plejede gerne at spørge ham:

„Hvorfor drikker De ikke Havet, Fa'r Toine?"

Han svarede:

„Fordi der er to Ting i Vejen: primo, at det er salt, og secundus, at det først maatte tappes paa Flasker, da min Mave er for tyk til, at jeg med Magelighed kan drikke af det i dets naturlige Servering!"

Og saa skulde man høre ham skændes med sin Kone! Det var en saadan Komedie, at man ikke vilde

have taget i Betænkning at betale sin Billet for det. I de tredive Aar, de havde været gift, havde de daglig haft Stridigheder. Kun grinte Toine, medens hans Ægtemage rasede. Hun var lang og mager og tog lange Skridt, som om hun gik paa Stylter, hendes Ansigt mindede om en arrig Kats. Hun tilbragte sin Tid med at opdrætte Høns i en lille Gaard bagved Kroen, og hun var berømt for den Maade, hvorpaa hun forstod at fede dem.

Hvis Byens fine Folk i Fécamp gav en Middag, maatte den ene Ret, for at Middagen skulde være fuldkommen, været lavet paa et af Mo'r Toines Fosterbørn.

Uheldigvis var hun født med at være i daarligt Humør og var stadig misfornøjet med alt. Hun var arrig paa hele Verden og i ganske særlig Grad paa sin Mand. Hun ærgrede sig over hans Gemytlighed, hans Berømmelse, hans gode Helbred og hans Tykkelse. Hun behandlede ham som en Dagdriver, fordi han tjente Penge uden at bestille noget, som en Slughals, fordi han spiste og drak som ti andre Mennesker, og der gik ikke en Dag, uden at hun, spruttende af Hidsighed, erklærede:

„Du skulde hellere gaa ud i Svinehuset, dèr hører Du hjemme. Andre Mennesker faar bare Kvalme af at se paa alt det Fedt!“

Og saa skreg hun ham lige ind i Ansigtet:

„Men vent Du bare! Vent bare! Din Tid kommer nok! En skøn Dag gaar der Hul paa Dig ligesom paa en Sæk Mel, Dit tykke Svin!“

Toine lo, saa det klukkede i ham, dunkede sig paa Maven og svarede:

„Ja, Du skulde s'gu snakke med, Dit magre Spektakel! Du skulde hellere fede paa Dig selv i Stedet for paa Dine Høns. Prøv en Gang — det kunde blive helt grinagtigt at se Dig med Fedt paa Kroppen.“

Han smøgede sit Ærme op og fremviste sin mægtige Overarm:

„Nej, se her, her er en Vinge, som kan blive til noget.“

Gæsterne slog med knyttet Næve i Bordet og lo, saa det skingrede, de trampede i Gulvet og spruttede og spyttede af bare Grin.

Konen kunde næsten ikke faa Vejret af lutter Hidsighed.

„Ja, vent Du bare, vent Du bare!“ blev hun ved med at gentage „. . . Din Tid kommer nok . . . som jeg sagde . . . der gaar Hul paa Dig ligesom paa en Sæk Mel . . . Vent Du bare! . . .“

Og hun gik fnysende sin Vej, fulgt af Gæsternes Lattersalver.

Toine var virkelig forbløffende at se paa, saa tyk og rød, opsvulmet og oppustet, som han var bleven. Han hørte til de Væsener, Døden synes at more sig med, som den behandler med en grotesk Lystighed, der gør dens langsomme Ødelæggelsesværk uimodstaaelig komisk. I Stedet for at bebude sin Ankomst,

saaledes som hos alle andre, gennem graat Haar, Indfaldenhed, Rynker og tiltagende Affældighed, der med en Gysen faar én til at sige: „Herregud, hvor han har forandret sig!“, morede Døden sig her med at fede sit Offer, gøre ham stor og latterlig, male ham med rødt og blaat, pumpe ham op og forlene ham med et overmenneskeligt Sundheds-Skin. Det Nedbrydningsarbejde, der hos alle andre vækker Medynk og Uhygge, blev hos ham grinagtigt og uimodstaaelig latterligt.

„Vent bare!“ gentog Mo'r Toine, „Din Tid kommer nok!“

II

Saa skete det, at Toine fik et apopiektisk Anfald og styrtede lammet om. Kolossen blev lagt ind i det lille Værelse bagved Skillerummet ud mod Krostuen, for at han kunde høre, hvad der blev sagt derinde, og snakke med Vennerne, thi hans Hovede var forblevet klart, medens hans mægtige Krop var fuldstændig ubevægelig og næsten umulig at løfte. I den første Tid haabede man, at hans tykke Ben vilde faa noget af deres Kraft tilbage, men dette Haab svandt snart, og Toine tilbragte sine Dage og sine Nætter i sin Seng, der kun blev redt en Gang om Ugen ved Hjælp af fire Naboer, som hver tog fat i hans fire Lemmer og og løftede ham, medens Madratsen blev vendt.

Ikke desto mindre bevarede han sit gode Humør, men hans Lystighed var bleven lidt anderledes, mere dæmpet og ydmyg, og han var saa bange som et lille Barn for Konen, der Dagen igennem hakkede paa ham.

„Ja, dèr ligger han, det tykke Dyr, dèr ligger han, Dagdriveren, Slughalsen, Drukkenboldten! Det er saamænd en net Redelighed, ja, det maa jeg sige, en net Redelighed!“

Han svarede hende ikke længere. Han blinkede bare med Øjnene, saasnart hun vendte Ryggen til, og vendte sig i Sengen, den eneste Bevægelse, han endnu kunde foretage sig. Han kaldte det for „en Vending mod Nord“. og „en Vending mod Syd.“

Hans største Fornøjelse var at lytte til Samtalen ude i Krostuen og, naar han kendte sine Venners Stemme, tage Del i den gennem Skillerummet. Han raabte:

„Halloj! Er det Dig, Célestin?“

Célestin Maloisel svarede:

„Ja, vel er det mig, Fa'r Toine. Skal Du snart op og danse Galop, hva' Din Tyksak?“

Toine-Dunken svarede:

„Næ, det varer lidt med Galoppen, men jeg har da ikke tabt mig. Skroget er solidt nok.“

Snart fik de mest fortrolige blandt Vennerne Lov til at komme ind til ham for at holde ham med Selskab, skønt det kneb for ham at se dem drikke uden selv at kunne drikke med. Han plejede at sige:

„Det er saag'u det værste, lille Svigersøn, at skulle

ligge her og ikke kunne knibe sig en lille en af Dunken. Skidt med hele Resten, men det med Dunken, det er min Salighed ikke til at holde ud."

Mo'r Toines Kattefjæs dukkede pludselig op i Vinduet, og hun skreg:

„Se paa ham, se bare paa ham, det tykke Svin, som man skal gaa her og føde og vaske og muge under som et andet Dyr!"

Naar Ansigtet forsvandt, kom gerne en Hane med røde Fjer baskende op i Vindueskarmen, hvor den med et rundt og nysgerrigt Øje stod og gloede ind i Værelset og udsendte en høj, skingrende Galen. Sommetider kom ogsaa en eller to Høns flyvende ind i Værelset og hen til Fodenden af Sengen, hvor de spankede om og ledte efter Krummerne, som den Syge havde tabt paa Gulvet.

Toine-Dunkens Venner svigtede efterhaanden Krostuen for hver Eftermiddag at sætte sig ind og passiare ved den tykke Mands Seng. Selv som han laa dèr, morede han dem stadig. Han kunde have faaet Fanden selv til at grine, det Bæst.

Der var tre, som indfandt sig hver Dag; Célestin Maloisel, høj og mager og en Smule kroget som Stammen af et Æbletræ, Prosper Horslaville, lille og tør, ondskabsfuld og snedig som en Ræv, og Césaire Pau-

melle, som aldrig sagde et Ord, men ikke desto mindre morede sig kosteligt.

Et Brædt blev hentet ind fra Gaarden og lagt tværs

over Sengen, og fra Klokken to til Klokken seks spillede de Domino.

Men Mo'r Toine blev snart utaalelig. Hun kunde ikke finde sig i, at hendes tykke Dagdriver af en Mand blev ved med at more sig og spille Domino i sin Seng, og hver Gang hun saa', at et Parti var begyndt, kom hun farende, væltede Brædtet, greb Spillet og satte det ud i Krostuen, idet hun erklærede, at det var nok med at føde paa den fede Drivert uden ovenikøbet at skulle se ham more sig som for at gøre Nar ad andre ordentlige Folk, der maatte gaa og slide og slæbe hele Dagen.

Célestin Maloisel og Césaire Paumelle bøjede stiltiende deres Hoveder under Skyllen, men Prosper Horslaville hidsede Konen op og morede sig over hendes Raseri.

En Dag, da han saa', at hun var endnu mere edderspændt end sædvanlig, sagde han til hende:

„Hør, ved De, hvad jeg vilde gøre, hvis jeg var Dem, Mo'r Toine?"

Hun svarede ikke, men gloede med sine Ugleøjne paa ham og ventede paa en nærmere Forklaring.

Han fortsatte:

„Saadan som Deres Mand ligger dèr, er han jo ligesaa god som en hel Ovn, derfor vilde jeg bruge ham til at ruge mine Kyllinger ud."

Hun stod ganske maalløs i den Tro, at han gjorde

Nar ad hende og stirrede ham rasende ind i hans magre, snedige Bondefjæs.

„Ser De," fortsatte han, „jeg vilde putte fem un-

der den ene Arm og fem under den anden samtidig med, at jeg lagde Æg under en Høne. Naar de saa kom frem paa samme Tid, vilde jeg give dem, Deres Mand havde udruget, til Hønen, for at hun kunde tage

sig videre af dem. Det kunde blive et smukt Kuld, Mo'r Toine!"

Konen spurgte tvivlraadig:

„Kan det lade sig gøre?"

Han svarede:

„Begribeligvis kan det saa. Hvorfor skulde det ikke kunne lade sig gøre? Naar man kan ruge unge Kyllinger ud i en Varmekasse, hvorfor skulde man saa ikke kunne ruge dem ud i en Seng?"

Denne Betragtning slog hende, og hun gik beroliget og tankefuld ud i Køkkenet.

Otte Dage senere kom hun ind i Toines Kammer med Forklædet fuldt af Æg og sagde:

„Jeg har lagt den gule paa Reden med ti Æg. Her er til Dig. Pas paa, at Du ikke kommer til at slaa dem i Stykker."

Toine spurgte forfjamsket:

„Hvad skal jeg med dem?"

Hun svarede:

„Hvad Du skal med dem? Du skal naturligvis ruge dem ud, din Dagdriver."

Først lo han, men da hun blev ved med at trænge ind paa ham, blev han vred, gjorde Modstand og vægrede sig paa det bestemteste ved at tage Æggene ind under sine tykke Arme for at udruge dem.

Men hans Kone havde sat sig det i Hovedet. Hun blev rasende og erklærede:

„Ja, saa faar Du heller ikke noget at æde. Saa faar vi jo se, hvem der faar sin Vilje.“

Toine blev ængstelig, men han svarede ikke.

Da Klokken slog tolv, kaldte han:

„Aa, hør, lille Kone, er Suppen ikke snart færdig?“

Hun raabte ude fra Køkkenet:

„Der er ikke nogen Suppe til Dig, din Dovenkrop!“

Han troede, at hun spøgte, og ventede. Men der kom ingen Suppe. Han bad, tiggede og bandede, gjorde fortvivlede Vendinger baade „mod Nord og mod Syd“ og bankede paa Væggen, men det hjalp ikke. Først da han havde fundet sig i, at fem Æg var bleven puttet ned i Sengen til ham, tæt ved hans venstre Side, fik han sin Mad.

Da hans Venner kom, troede de, at det var bleven værre med ham, han gjorde et underligt stille og forlegent Indtryk.

De spillede det sædvanlige Parti Domino, men Toine lod slet ikke til at finde nogen Fornøjelse ved det, og hver Gang han strakte Haanden frem, var det langsomt og forsigtigt.

„Er din Arm bundet fast?“ spurgte Horslaville.

Toine svarede:

„Nej, men jeg har saadan et Hold i Skulderen.“

Der kom nogen ind i Krostuen, og de tav allesammen. Det var Sognefogden og en af Sogneraadets Medlemmer. De forlangte to Glas fin Kognak og gav sig til at snakke om Egnens Sager.

Da de talte temmelig sagte, vilde Toine lægge Øret til Skillerummet, og idet han glemte sine Æg, gjorde han en pludselig „Vending mod Nord,“ der fik ham til at ligge midt i den herligste Æggekage.

Ved den Ed han udstødte, kom Mo'r Toine farende, og da hun anede, hvad der var hændt, rev hun med et Ryk Tæppet til Side og aabenbarede Ødelæggelsen. Et Øjeblik stod hun uden at kunne sige noget og snappede efter Vejret, medens hun stirrede paa den gule Strøm, der flød ud over Lagnerne.

Men i samme Øjeblik hun fik Luft, styrtede hun sig over den Syge og gav sig til at slaa løs paa hans Mave, aldeles som en Vaskerkone, der banker sit Tøj ved Bredden af en Aa. Med en dump Lyd hamrede hendes knyttede Hænder som et Par Trommestikker paa den ulykkelige Mand.

Toines tre Venner lo, saa de var lige ved at kvæles, hostede, stønnede og smaaskreg af bare Latter, medens den forfjamskede Mand forsøgte at afbøde Slagene, men meget forsigtigt for ikke ogsaa at komme til at knuse de fem Æg paa den anden Side.

III

Toine blev overvundet. Han blev nødt til at ruge, til at give Afkald paa sine Dominospil og paa enhver Bevægelse, thi hans Kone sultede ham uden Barmhjertighed, hver Gang et Æg var gaaet itu.

Han laa paa Ryggen uden at røre sig og stirrede op i Loftet. Hans Arme var halvt løftede ligesom et Par Vinger og varmede de svage Hønsespirer, som gemte sig indenfor de hvide Æg, der laa tæt ind imod hans Side.

Han talte nu kun med dæmpet Stemme, som om han var ligesaa bange for enhver Støj som for enhver Bevægelse, og han spurgte med ængstelig Deltagelse til den gule Rugehøne, der ude i Hønsegaarden var i Færd med at fuldbyrde det samme Værk som han.

Han spurgte sin Kone:

„Har den Gule spist noget i Nat?“

Konen gik fra sine Høns til Manden og fra Manden

til sine Høns, begge Steder lige bekymret for de kommende Kyllinger, der laa og modnedes i Reden og i Sengen.

Egnens Folk, der havde faaet Nys om Sagen, kom og gik, nysgerrige og alvorlige, og hørte til Toine. De kom listende ind med forsigtige Skridt, saaledes som man lister sig, hvor der er Syge, og spurgte ivrigt:

„Naa, gaar det godt?“

Toine svarede:

„Jag'u gaar det, men jeg er saa svedt, saa det driver af mig. Det er ligesom der kravlede Myrer rundt paa mig allevegne.“

En Morgen kom hans Kone og meddelte stærkt bevæget:

„Den Gule har faaet syv. De tre af Æggene var daarlige!“

Toine følte sit Hjerte slaa. Hvormange mon han vilde faa?

Han spurgte:

„Saa maa det vel snart være?“

Hans Stemme skælvede af den samme angstfulde Forventning som hos en Kvinde, der skal være Moder.

Den Gamle, der var pint af Spænding og Frygt for, at det skulde slaa fejl, svarede arrigt:

„Ja, det skulde man da tro.“

Vennerne, der havde faaet Besked om, at Tiden nærmede sig, mødte op og var ligesaa beklemte.

Der blev ikke talt om andet rundt om i alle Husene, og man gik fra Dør til Dør for at spørge nyt.

Ved Tretiden faldt Toine hen i en Døs. Han sov nu for det meste den halve Tid af Dagen. Han blev pludselig vækket ved en uvant Kildren under den højre Arm. Han førte den venstre Haand derned og fik fat paa et lille Dyr, som var beklædt med gule Dun og sprællede mellem hans Fingre.

Hans Sindsbevægelse var saa overvældende, at han gav sig til at skrige og slap Dyret, der løb hen over hans Bryst. Krostuen var fuld af Folk, og Gæsterne kom styrtende ind i Bagstuen, der i et Nu blev overfyldt, og slog Kreds om Sengen som omkring en Gøgler paa et Marked. Konen, der var blandt de første, greb varsomt det lille Kræ, som havde puttet sig ind under Mandens Skæg.

Ingen sagde et Ord mere. Det var en varm Aprilsdag. Gennem det aabne Vindue hørtes den Gule, der klukkende kaldte paa sine Nyfødte.

Toine, som svedte af Bevægelse, Spænding og Uro, mumlede:

„Nu tror jeg, der er én til under venstre Arm.“

Hans Kone stak sin store magre Haand ned i

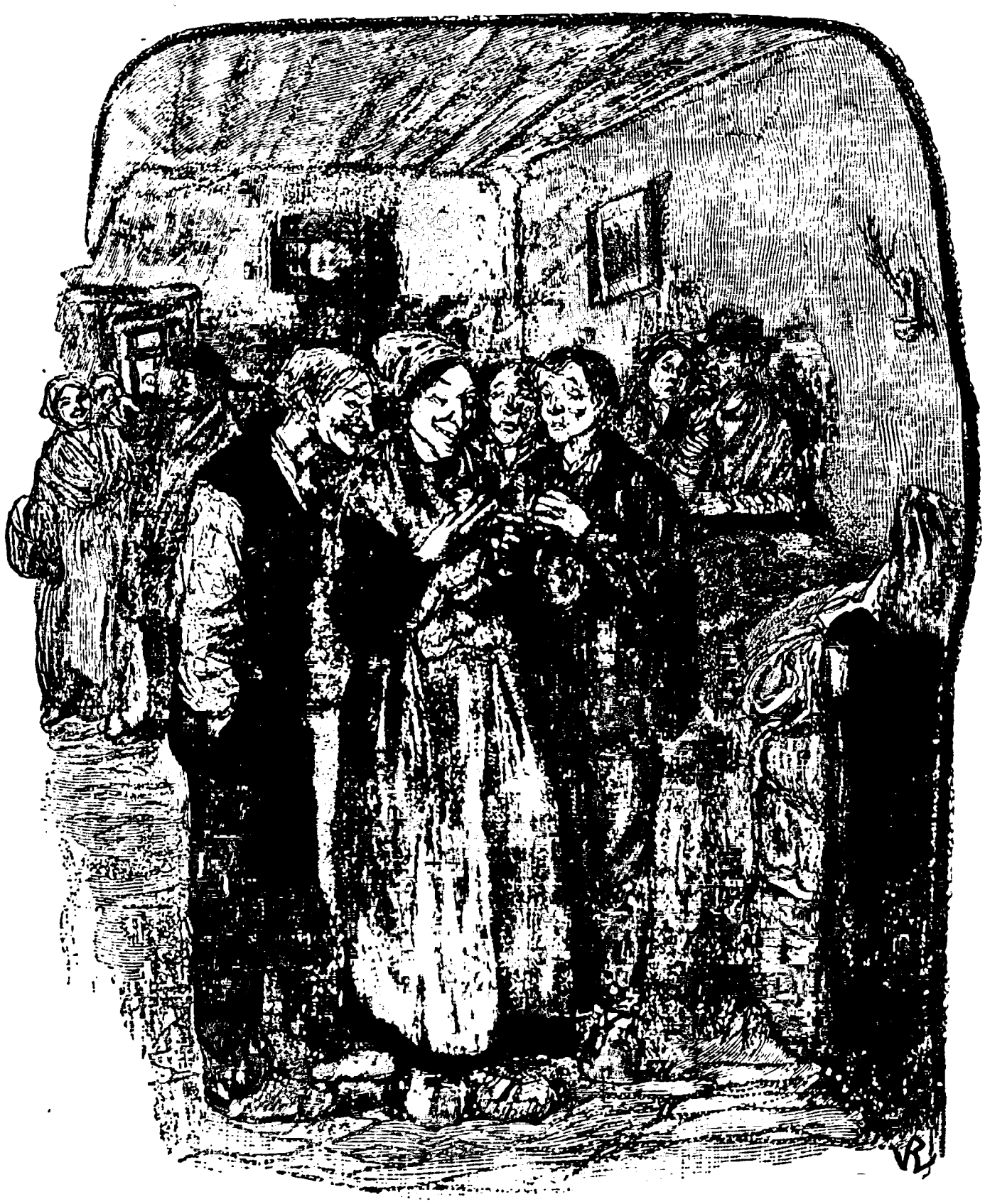

Sengen og trak ligesaa forsigtigt som en Jordemoder den anden Kylling frem.

Alle Naboerne vilde se den, og den gik fra Haand

til Haand og blev undersøgt ligesaa opmærksomt, som om den havde været et Fænomen.

De næste tyve Minutter kom der ikke flere, men saa pippede hele fire frem paa én Gang ud af deres Æg.

Det vakte en vældig Opsigt blandt de Tilstedeværende. Toine smilede, han var henrykt over sit Held og begyndte at føle sig gennemtrængt af en Slags Faderstolthed. Der var alligevel ikke mange, der kunde stikke ham, hva'? Fa'r Toine var alligevel noget for sig selv, ikke, hva'?

Han erklærede:

„Det var seks! Der bliver sg'u Rift om at blive Faddere!"

Latteren skyllede gennem Værelset og helt ud i Krostuen. Der kom flere Folk til og endnu flere stod opstillede uden for Døren.

De udspurgte hverandre:

„Hvor mange er der?"

„Der er seks."

Mo'r Toine bragte Hønen hele denne nye Familie, og den Gule klukkede, som om hun var betalt for det, pustede sine Fjer op og spilede Vingerne ud for at dække over alle de mange Smaavæsener.

„Der er skam én til!" raabte Toine.

Han tog fejl, der var hele tre. Det var en Triumf!

Den sidste hukkede Hul paa sin Skal Klokken syv om Aftenen. Alle Æggene havde været gode!

Toine var ude af sig selv af Glæde, forløst og sejersberust. Han kyssede det lille forskræmte Dyr, saa at han var lige ved at kvæle det. I et Anfald af moderlig Ømhed for det lille Væsen, han havde skænket Livet, bad og tiggede han Konen om at faa Lov til at beholde det i Sengen hos sig til den næste Dag, men hun brød sig ikke om Mandens Bønner og bragte Kyllingen ud til den Gule ligesom de andre.

Gæsterne gik lidt efter lidt deres Vej, stadig drøftende Begivenheden. Tilsidst var kun Horslaville tilbage.

„Hør en Gang, Fa'r Toine," sagde han, „Du inviterer mig vel til Fricassé paa den første, ikke sandt?"

Ved Tanken om Fricassé gik der et Lysskær over Toines Ansigt, og han svarede:

„Ja, det kan Du bande paa, lille Svigersøn."

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Værelse Nr. 11	5
Forbi	24
Et Skriftemaal	41
To Mødre	59
Mine 25 Dage	75
Skabet	93
Rogers Middel	111
Latinens Nytte	123
En Omvendelse	145
Bombard	167
En Landtur	183
Den levende Døde	199
Fangerne	215
Vore Englændere	245
Kvinde-Mandfolk	265
Toine	277

Kejserlig russisk

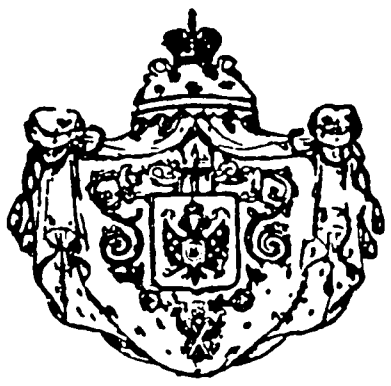

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. $^1/_2$ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. $^1/_2$ Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✡ Telef 3282

A. JACOBSEN, FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering henh.:

12 Stk. Cabinet	6 Kr.
12 — Vislt	3 —
12 — Empire Cabinet	3 —
12 — — Vislt	$1^1/_2$ —
12 — Vislt og 3 Cabinet	4 —

Telf. 7101

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus Afdeling for

Avisudklip

Købmagergade 38

Tlf. 593—594

Københavns Lampeskærmefabrik

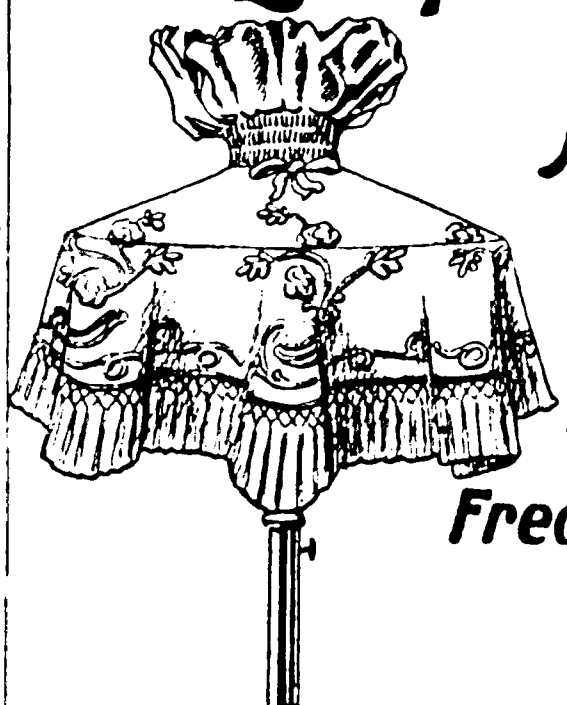

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

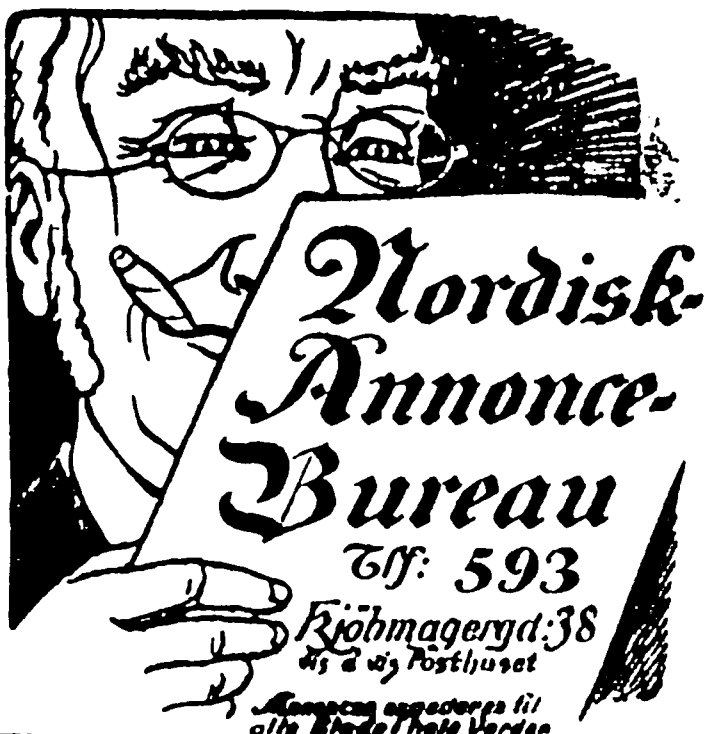

Elektrofonen

er Verdens eneste fuldkomne Klaverspilleapparat. Kan indbygges i ethvert Piano eller Flygel paa 3 Dage. Skæmmer ikke Pianoet, og Klaviaturet er altid frit til Haandspil

Fuldkomment kunstnerisk Udtryk, ingen Trædning, ingen Papirnoder, ingen uskøn Stilling for den spillende.

Elektrofonen

kan prøves daglig i min Forretning.

— Forlang Beskrivelse. —

Flygler fra 1200 Kr. til 1500 Kr. Pianoer fra 535 Kr. til 1000 Kr.

kun eget dansk Fabrikat.

Kontant og Afbetaling, lempelige Vilkaar

Piano Fabrik,
Bredgade 33.

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

266. HEFTE

30 ØRE

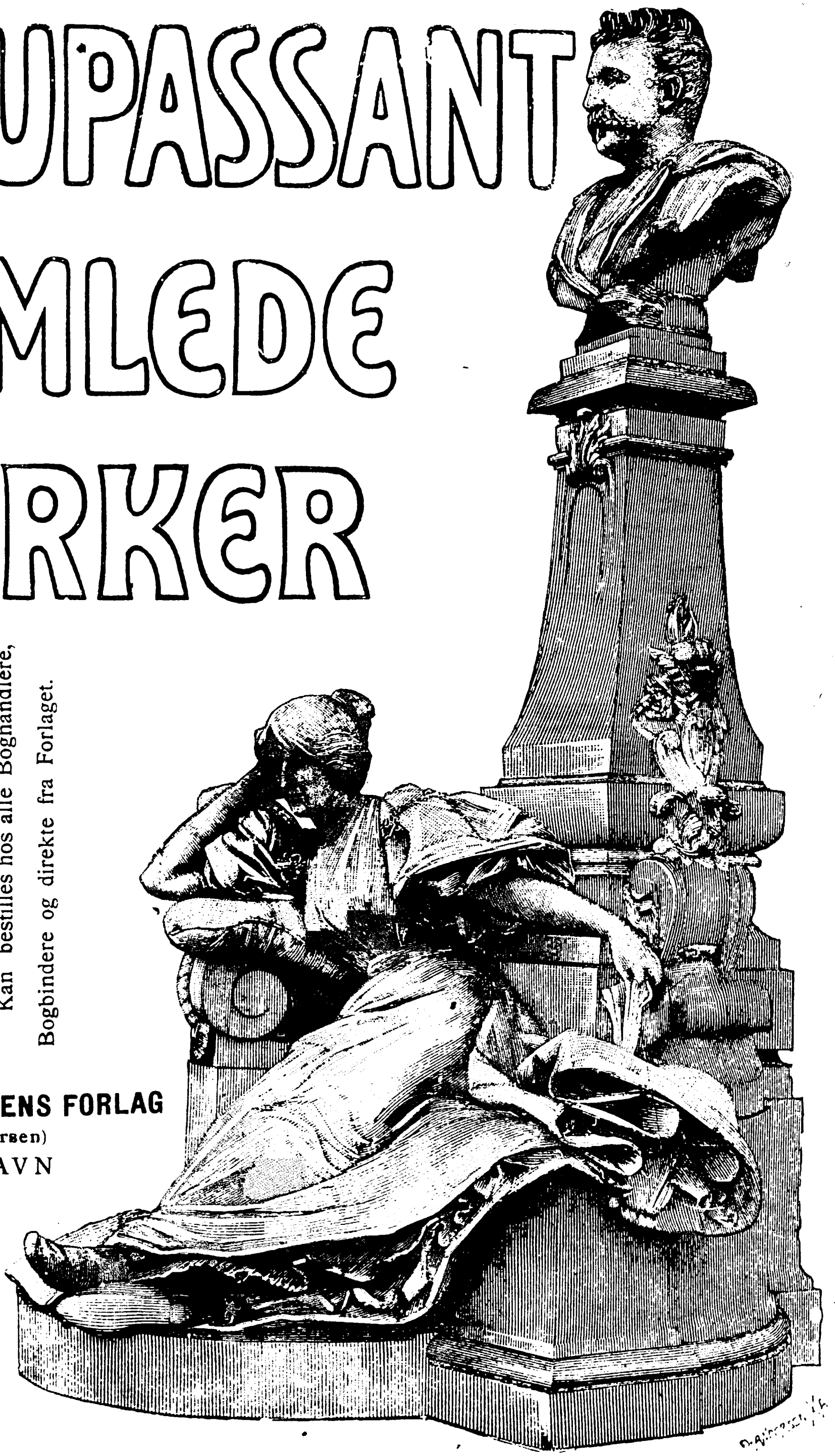

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

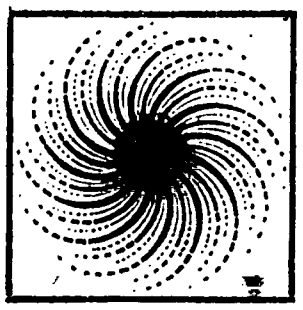

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

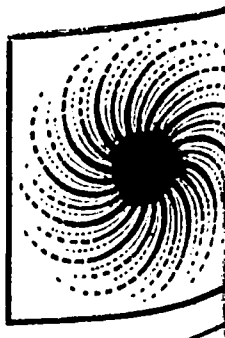

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,

4 Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Email.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boullionskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemysekjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

● ● ALT ● ●

henhørende til
Hus- & Køkken- · · Inventar · ·

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade 5

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 1358

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282.

Kejserlig russisk

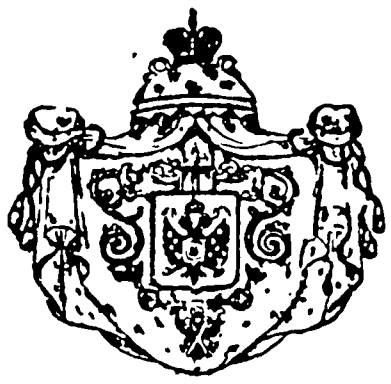

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Kjøbenh. F. ✿ Telef 3282

A. JACOBSEN, FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering henh.:

12 Stk. Cabinet	6 Kr.
12 — Visit	3 —
12 — Empire Cabinet	3 —
12 — — Visit	1 1/2 —
12 — Visit og 3 Cabinet	4 —

Telf. 7101

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus Afdeling for

Avisudklip

Købmagergade 38

Tlf. 593—594

Københavns Lampeskærmefabrik

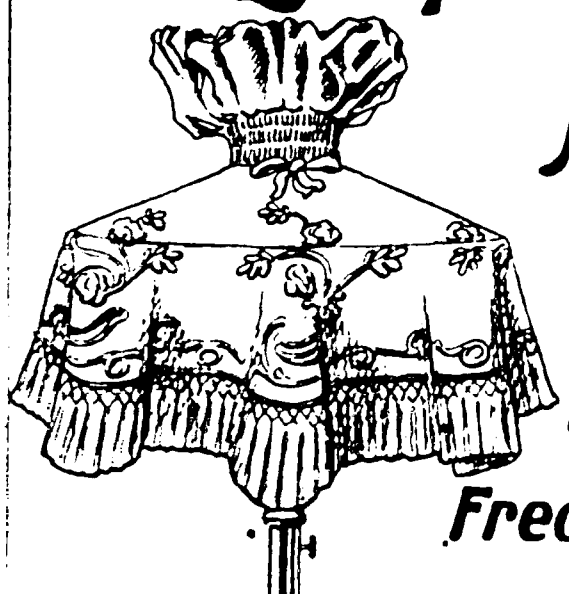

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

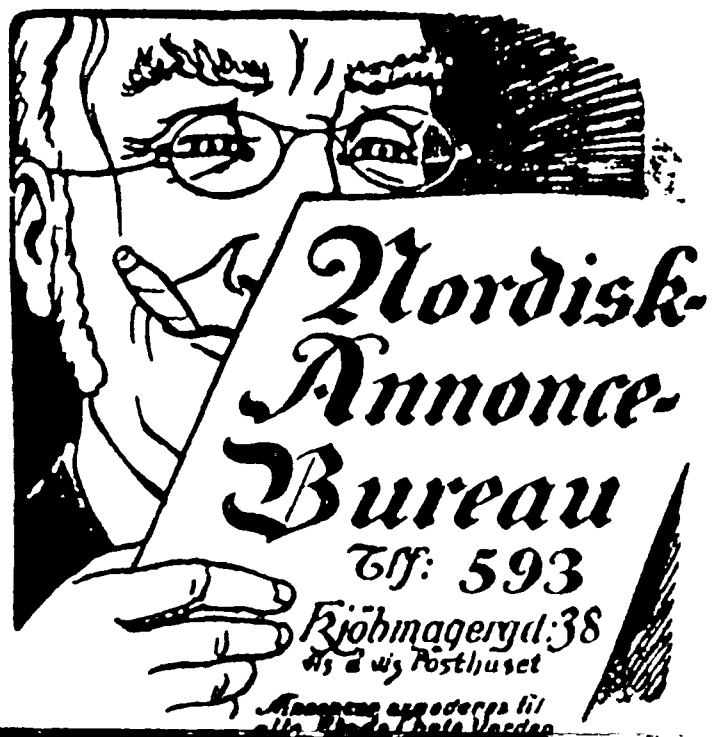

Elektrofonen

er Verdens eneste fuldkomne Klaverspilleapparat. Kan indbygges i ethvert Piano eller Flygel paa 3 Dage. Skæmmer ikke Pianoet, og Klaviaturet er altid frit til Haandspil

Fuldkomment kunstnerisk Udtryk, ingen Trædning, ingen Papirnoder, ingen uskøn Stilling for den spillende.

Elektrofonen

kan prøves daglig i min Forretning.

— Forlang Beskrivelse. —

Flygler fra 1200 Kr. til 1500 Kr. Pianoer fra 535 Kr. til 1000 Kr.

kun eget dansk Fabrikat.

Kontant og Afbetaling, lempelige Vilkaar

Søren Jensen

Piano Fabrik,

Bredgade 33.

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres,**

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

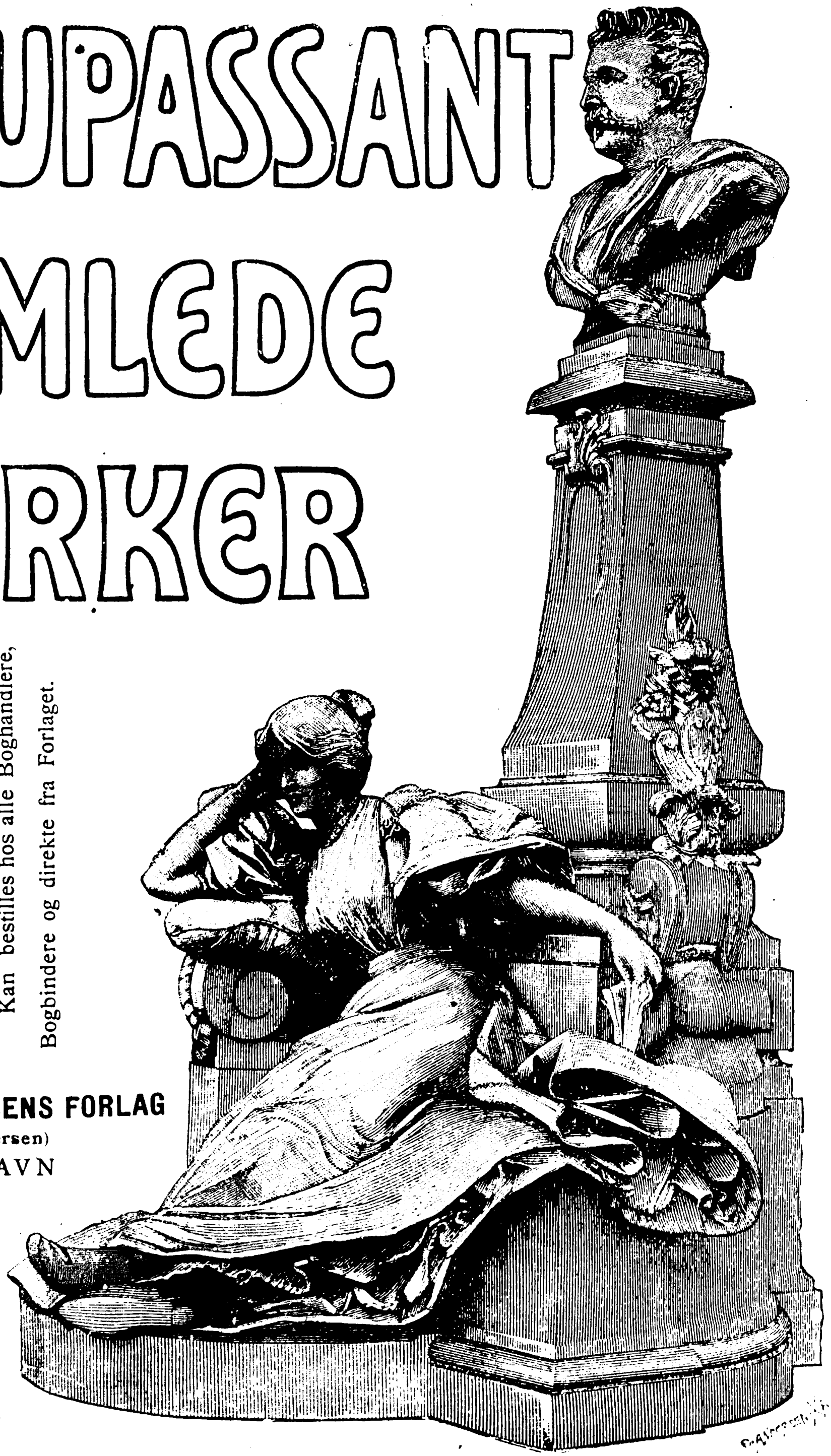

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

267. HEFTE

30 ØRE

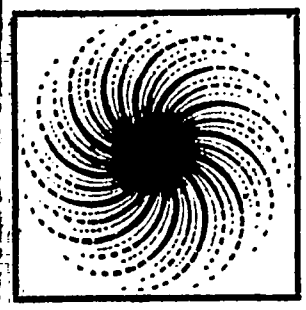

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

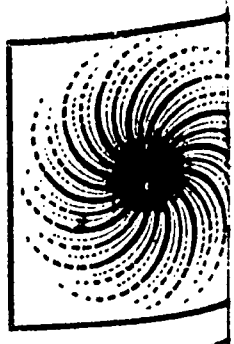

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,

4 Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Email.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boullionskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse- kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

● ● ALT ● ●

henhørende til
Hus- & Køkken- Inventar

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Købog Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje

MARIE HANSE
exam. Masseuse

Østergade 12 3 — Telefon Byen 135

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

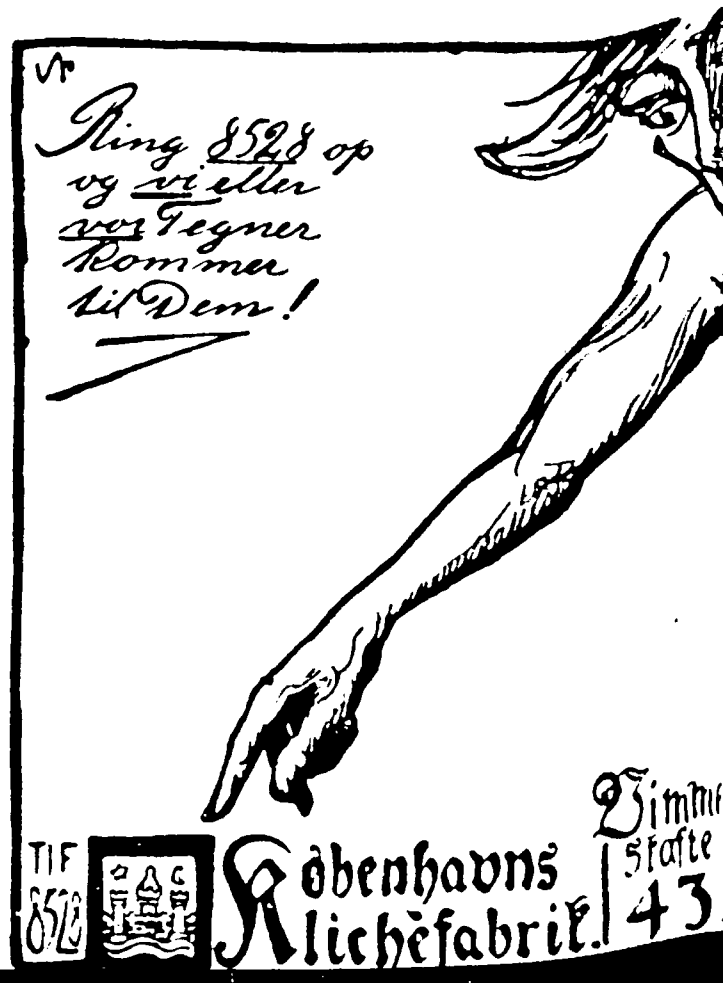

Kejserlig russisk

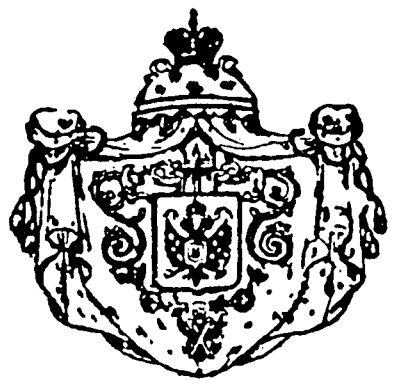

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✡ Telef 3282

A. JACOBSEN, FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering
henh.: 12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12 — Visit 3 —
12 — Empire Cabinet 3 —
12 — — Visit 1 1/2 —
12 — Visit og 3 Cabinet 4 —

Telf. 7101

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus Afdeling for

Avisudklip

Købmagergade 38

Tlf. 593—594

Københavns Lampeskærmefabrik

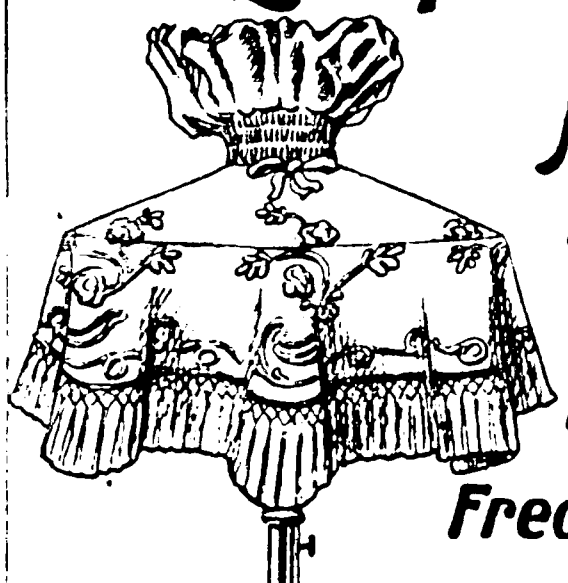

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

Elektrofonen

er Verdens eneste fuldkomne Klaverspilleapparat. Kan indbygges i ethvert Piano eller Flygel paa 3 Dage. Skæmmer ikke Pianoet, og Klaviaturet er altid frit til Haandspil

Fuldkomment kunstnerisk Udtryk, ingen Trædning, ingen Papirnoder, ingen uskøn Stilling for den spillende.

Elektrofonen

kan prøves daglig i min Forretning.

— Forlang Beskrivelse. —

Flygler fra 1200 Kr. til 1500 Kr. Pianoer fra 535 Kr. til 1000 Kr.

kun eget dansk Fabrikat.

Kontant og Afbetaling, lempelige Vilkaar

Piano Fabrik,

Bredgade 33.

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

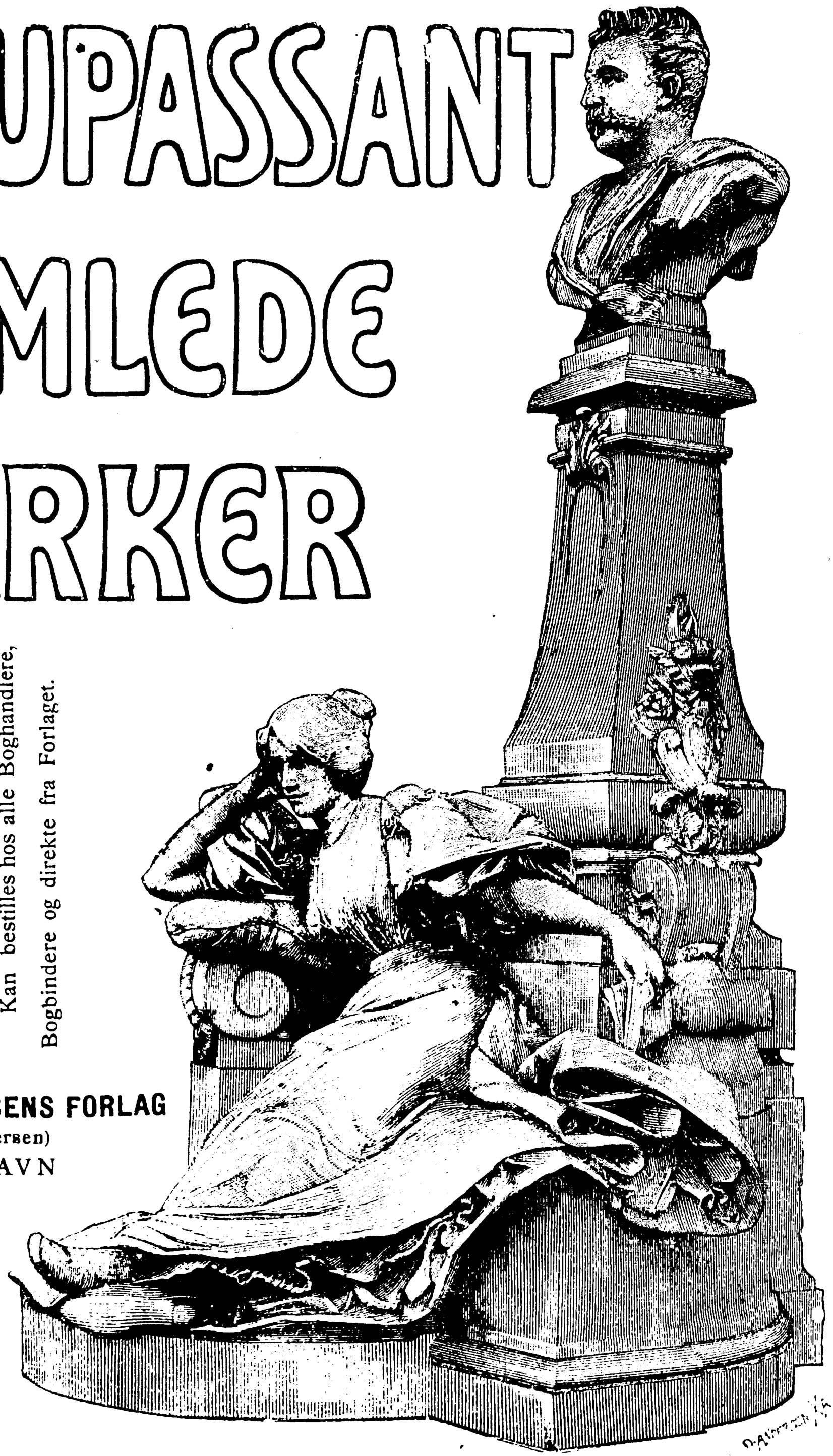

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

68. HEFTE

30 ØRE

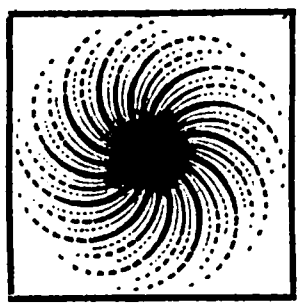

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

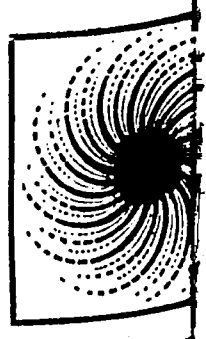

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,

4 Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Email.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boullionskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse- · · kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

● ● ALT ● ●

henhørende til
Hus- & Køkken- · · Inventar · ·

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymna
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 1

C. R. EVERS & Co'

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid b
nyttes i denne

Influenza og Forkølelsesti

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 328

Kejserlig russisk

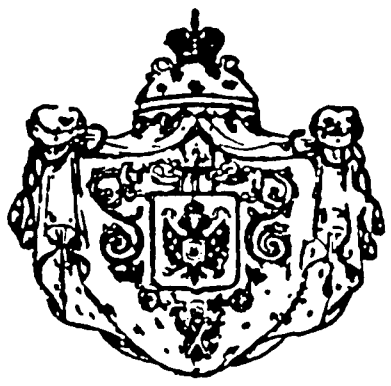

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolsehor

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✡ Telef 3282

A. JACOBSEN,

FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografer hørende:

12 Stk. Cabinet	6 Kr.
12 — Vislt	3 —
12 — Empire Cabinet	3 —
12 — — Vislt	1 1/2 —
12 — Vislt og 3 Cabinet	4 —

Telf. 7101

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus Afdeling for

Avisudklip

Købmagergade 38

Tlf. 593—594

Københavns Lampeskærmefabrik

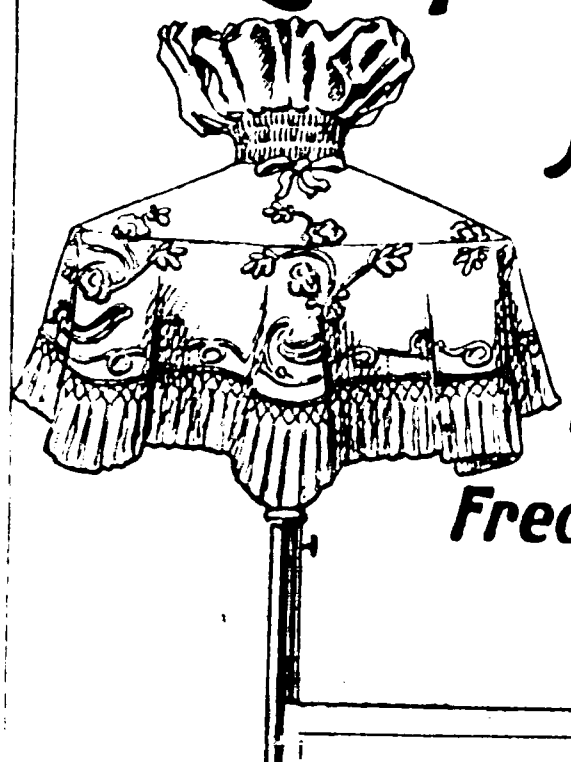

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

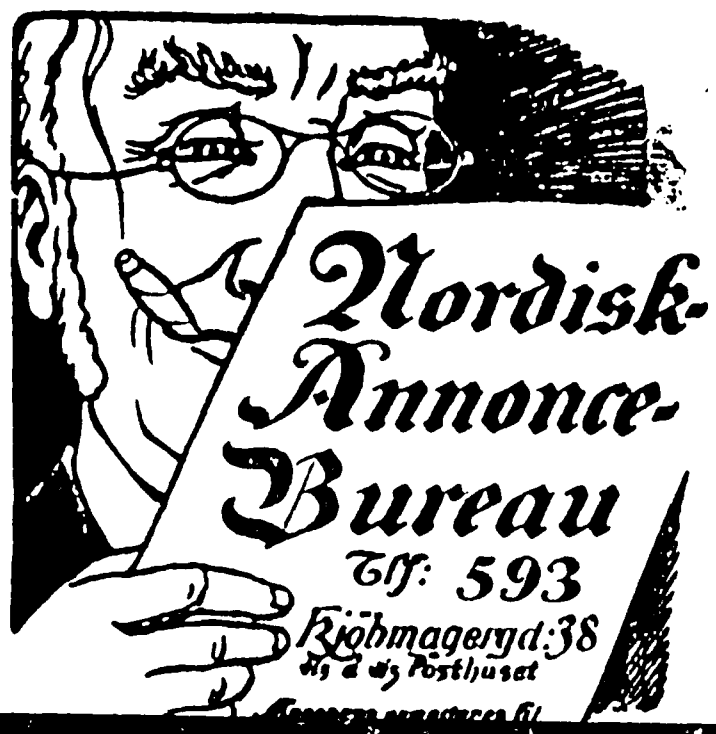

Elektrofonen

er Verdens eneste fuldkomne Klaverspilleapparat. Kan indbygges i ethvert Piano eller Flygel paa 3 Dage. Skæmmer ikke Pianoet, og Klaviaturet er altid frit til Haandspil

Fuldkomment kunstnerisk Udtryk, ingen Trædning, ingen Papirnoder, ingen uskøn Stilling for den spillende.

Elektrofonen

kan prøves daglig i min Forretning.

— Forlang Beskrivelse. —

Flygler fra 1200 Kr. til 1500 Kr. Pianoer fra 535 Kr. til 1000 Kr.

kun eget dansk Fabrikat.

Kontant og Afbetaling, lempelige Vilkaar

Piano Fabrik,

Bredgade 33.

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

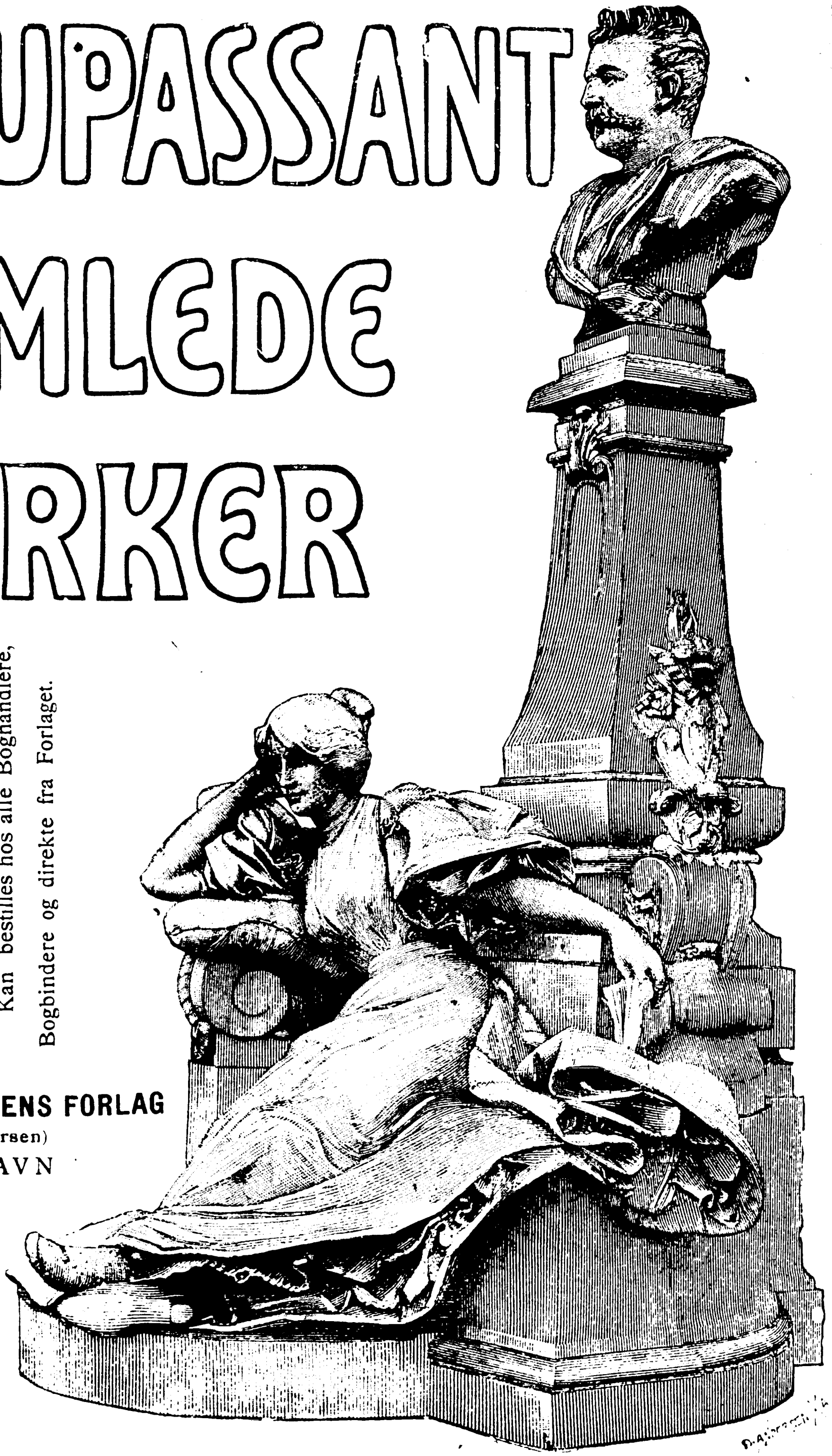

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Hen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

269. HEFTE

30 ØRE

Elektrofonen

er Verdens eneste fuldkomne Klaverspilleapparat. Kan indbygges i ethvert Piano eller Flygel paa 3 Dage. Skæmmer ikke Pianoet, og Klaviaturet er altid frit til Haandspil

Fuldkomment kunstnerisk Udtryk, ingen Trædning, ingen Papirnoder, ingen uskøn Stilling for den spillende.

Elektrofonen

kan prøves daglig i min Forretning.

— Forlang Beskrivelse. —

Flygler fra 1200 Kr. til 1500 Kr. Pianoer fra 535 Kr. til 1000 Kr.

kun eget dansk Fabrikat.

Kontant og Afbetaling, lempelige Vilkaar

Søren Jensen.

Piano Fabrik,

Bredgade 33.

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

70. HEFTE

30 ØRE

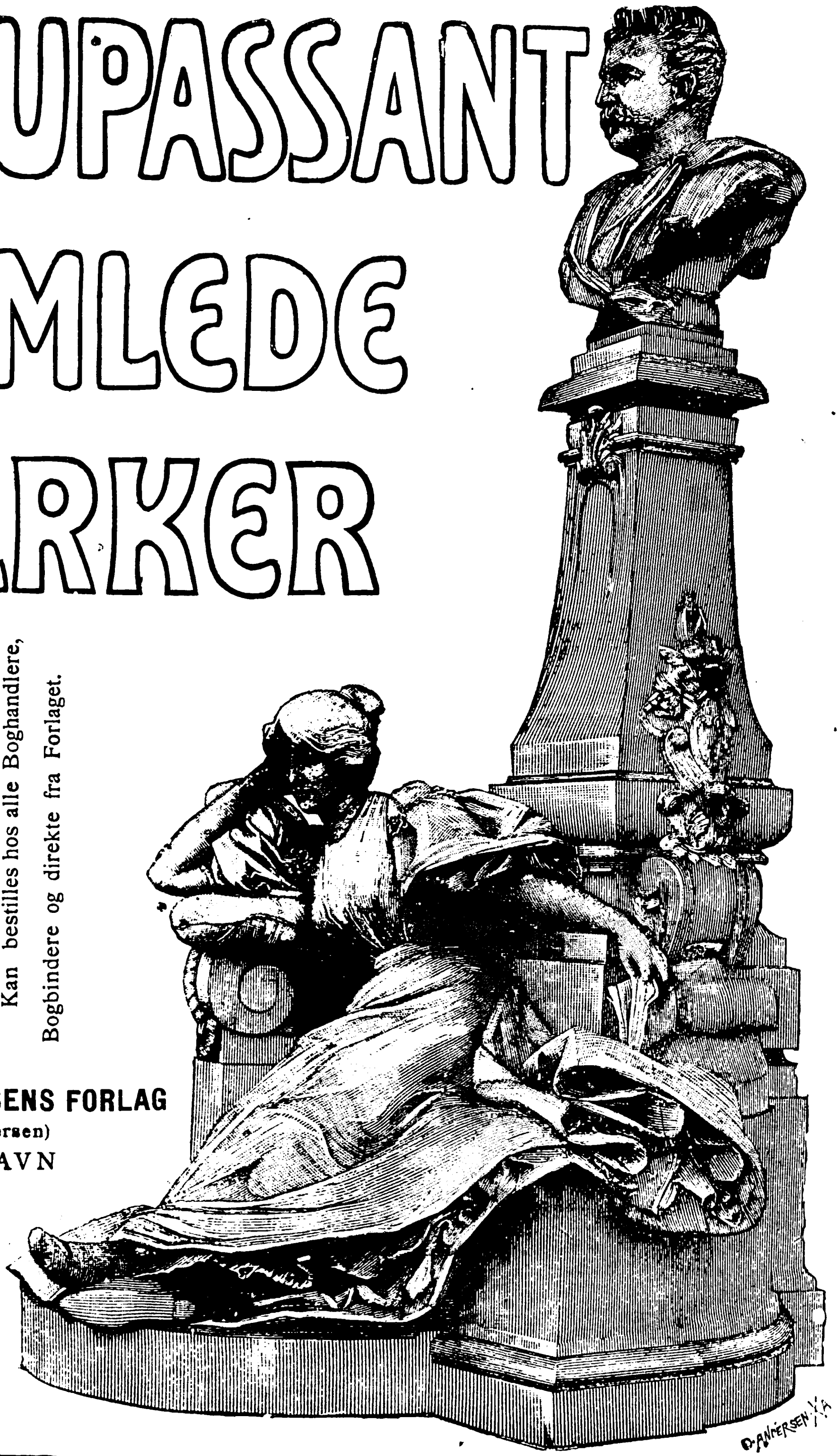

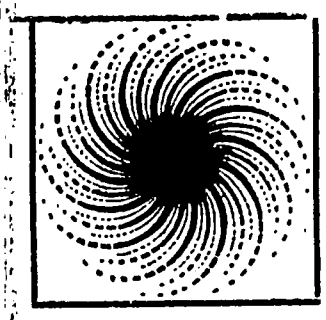

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

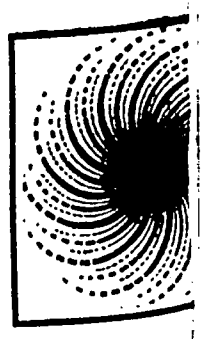

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,

4 Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Email.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boulllonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemysekjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt

● ● ALT ● ●

henhørende til
Hus- & Køkken- · · Inventar · ·

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymna
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 1

C. R. EVERS & Co'

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid be
nyttes i denne

Influenza og Forkølelsesti

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 328

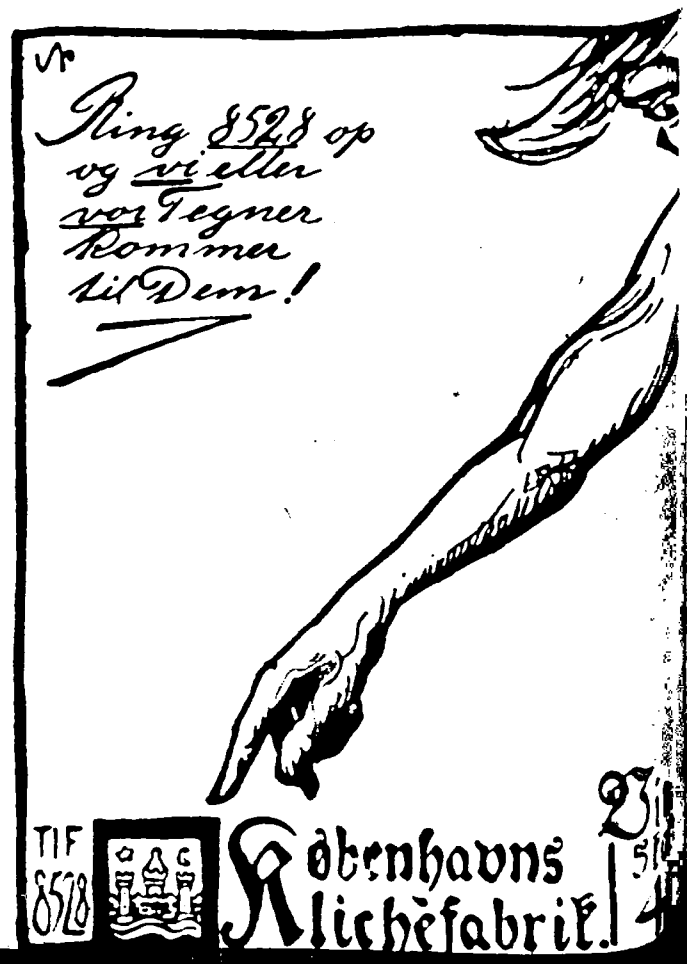

Kejserlig russisk

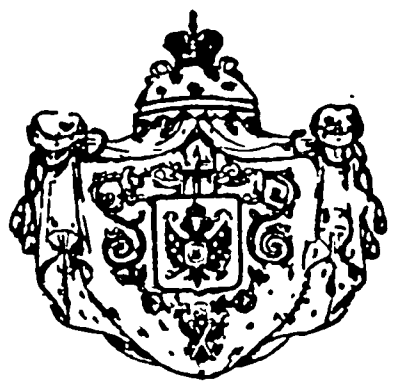

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.
Komp. Bind til Værket leveres.
Spec. Privat Indbinding.
Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

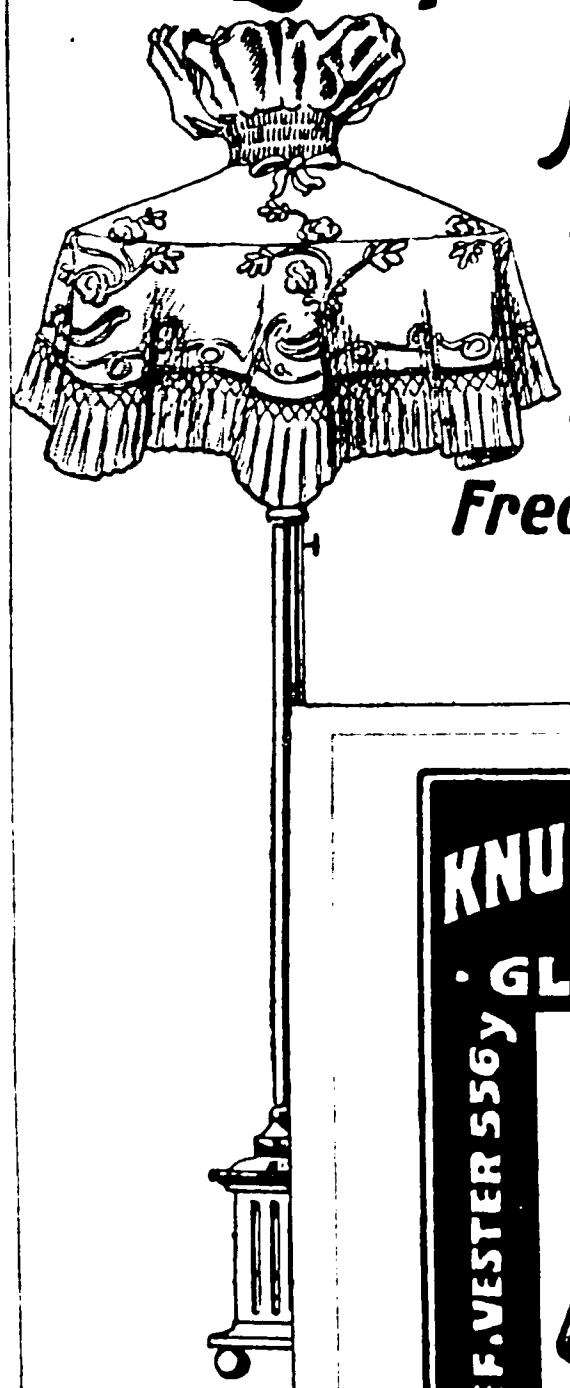

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

KNUDSEN's VASKERI
19
· GL: KONGEVEI ·

TELEF. VESTER 556 y
TELEF VESTER 556 y

Filial Asger Ryesgade 13

DET HOFFENSBERGSKE ETABL.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forlag **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

271. HEFTE

30 ØRE

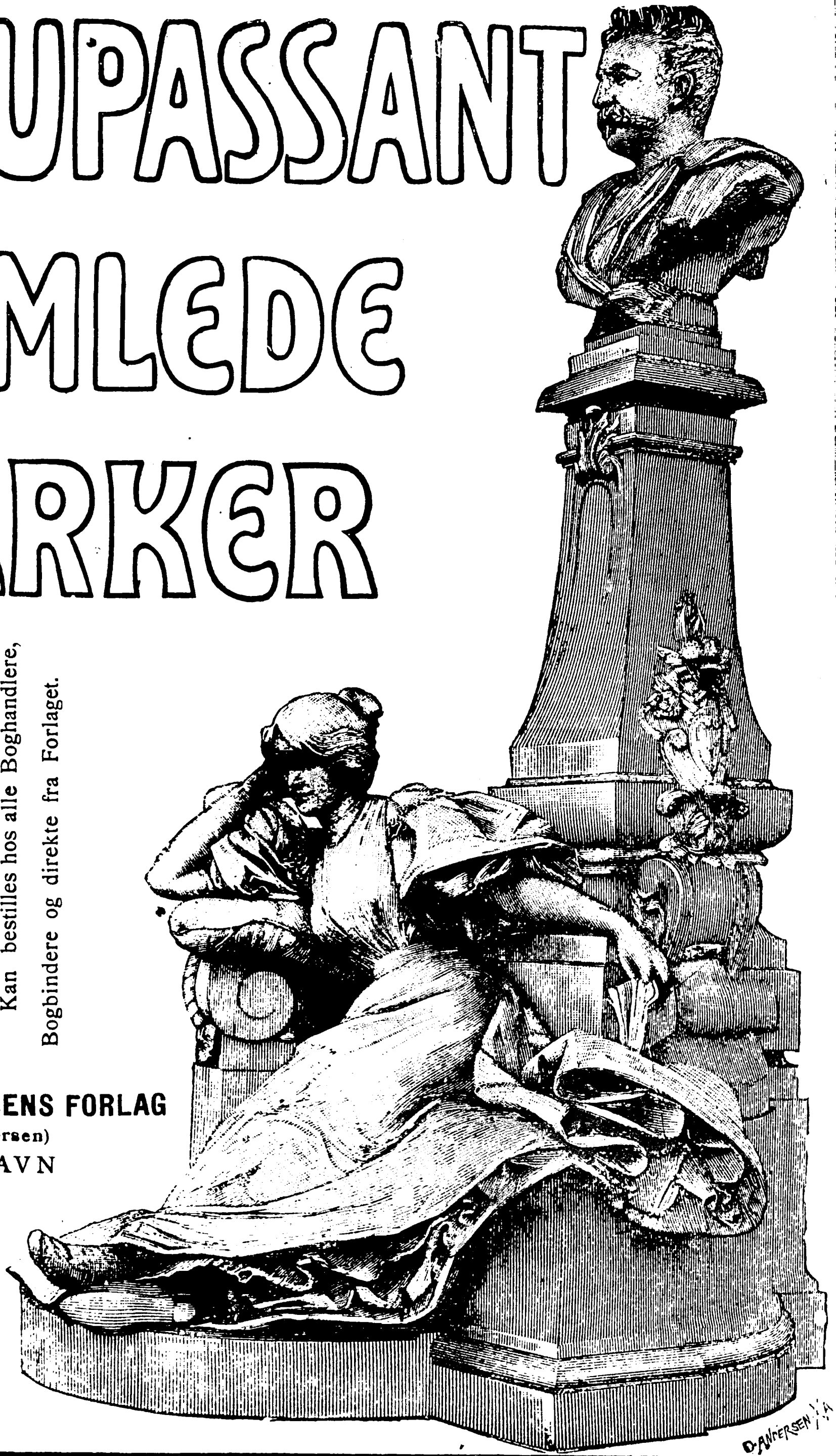

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,
Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:
Emaill.Kogekar i alle Størrelser og **Façons,**
Boullionskjedler,
Iskekjedler,
Damp Gemyse-kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Puddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Varsrande,
Eggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Franchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- - - Inventar - -

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. BLATE

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 135

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

Kejserlig russisk

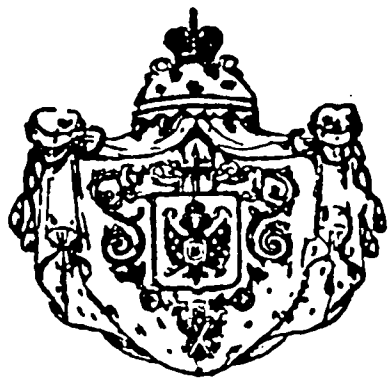

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolsehor

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✡ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.
Spec. Privat Indbinding. Komp. Bind til Værket leveres.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

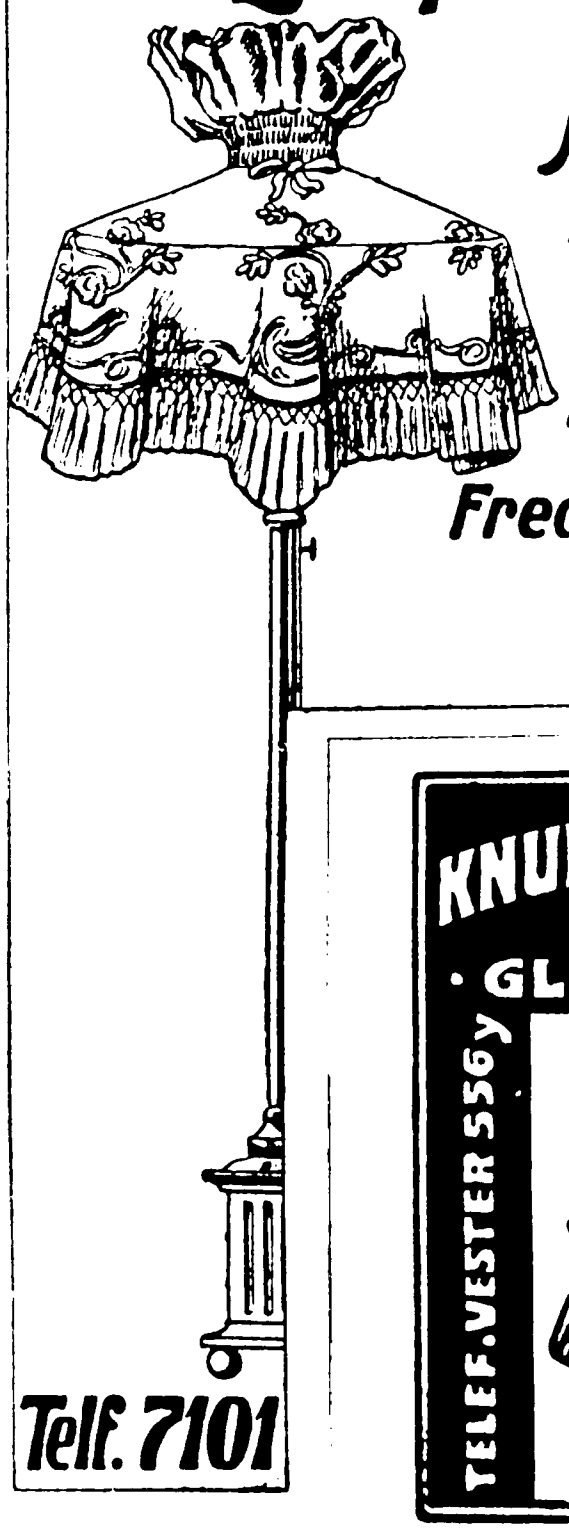

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

KNUDSENS VASKERI 19

GL: KONGEVEI

TELEF. VESTER 556 y

TELEF VESTER 556 y

LU

Jd

H

gefo

ma

St

co

oul

lsk

lam

kj

Klar

hø

Saut

Plaa

Sudc

Fran

Ame

sk

sfor

Fars

Egg

hø

Bord

Bess

Fran

Steg

Dmel

h

Hu

Prisc

Artik

Liste

styr

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

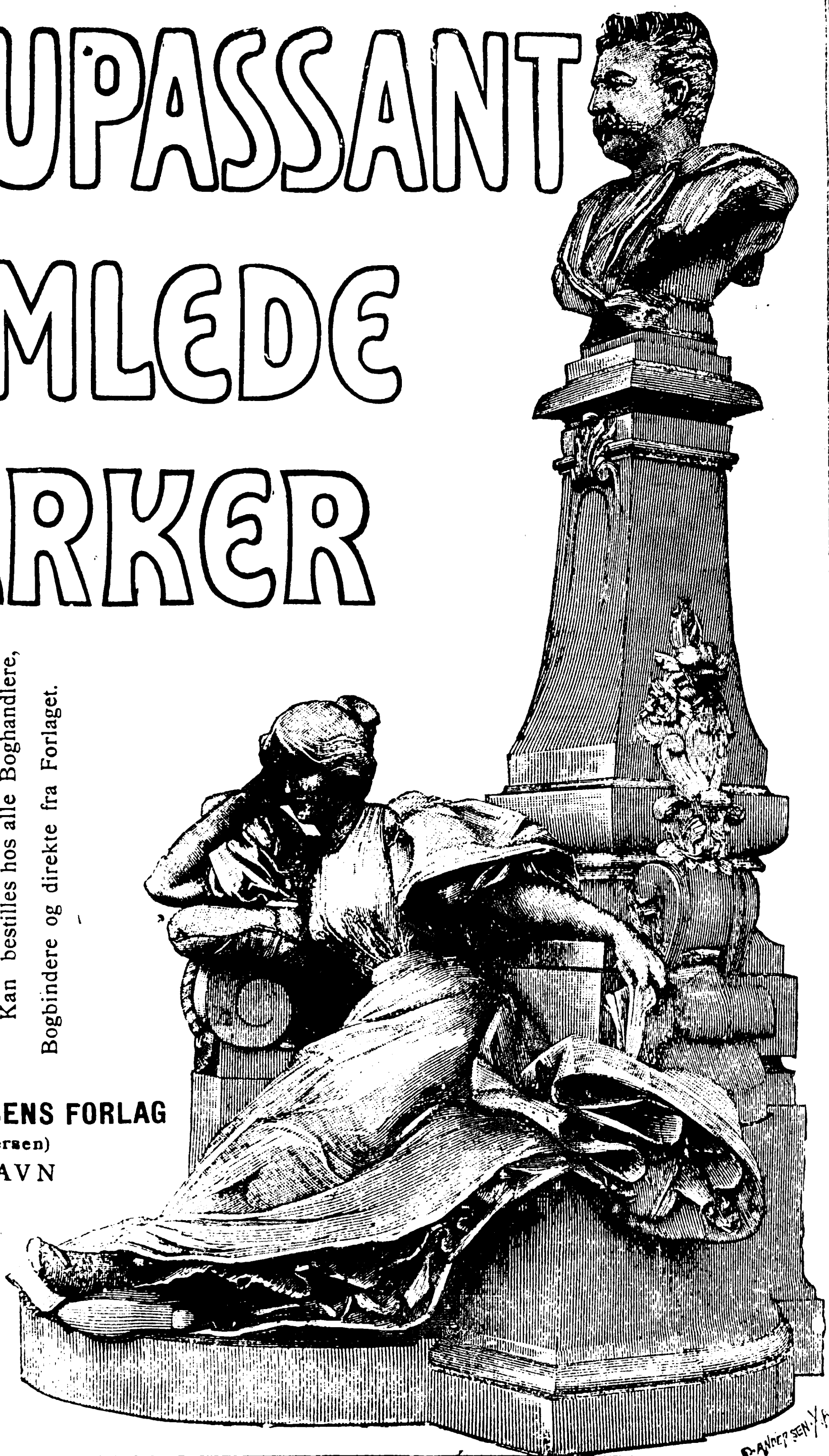

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlag **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

272. HEFTE

30 ØRE

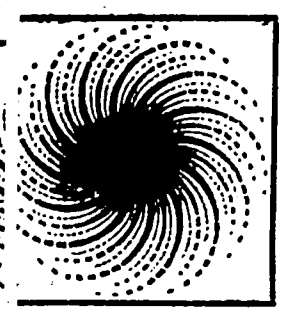

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

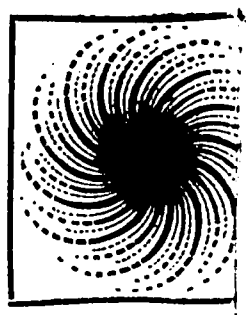

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,
Holbergsgade 4
(ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Emaill.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Boullionskjedler,
Iskekjedler,
Damp Gemyse-kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Flaatpander,
Puddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Varsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Franchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt

● ● ALT ● ●

henhørende til
Hus- & Køkken- · · Inventar · ·

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. BLATT

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje

MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 13

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282

Kejserlig russisk

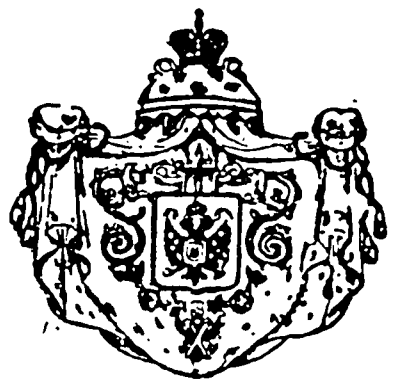

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✡ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.
Spec. Privat Indbinding.
Komp. Bind til Værket leveres.
Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

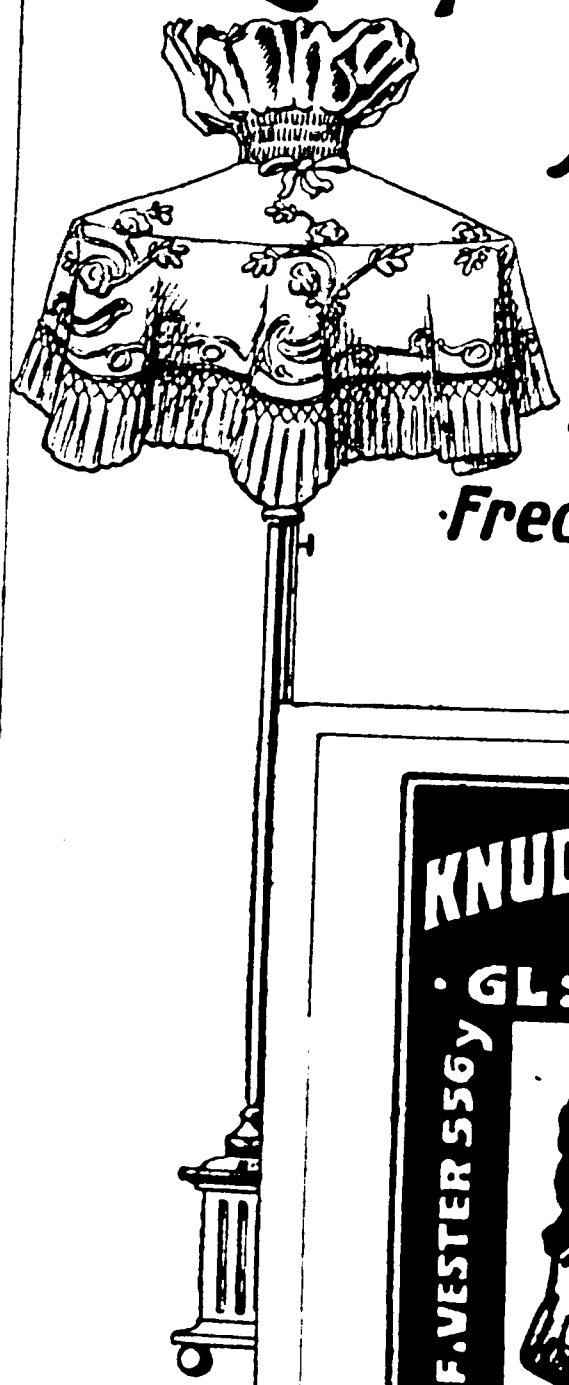

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

KNUDSENS VASKERI 19

GL: KONGEVEI

TELEF. VESTER 556 y

TELEF VESTER 556 y

DET HOFFENSBERGSKE ETABL

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

273. HEFTE

30 ØRE

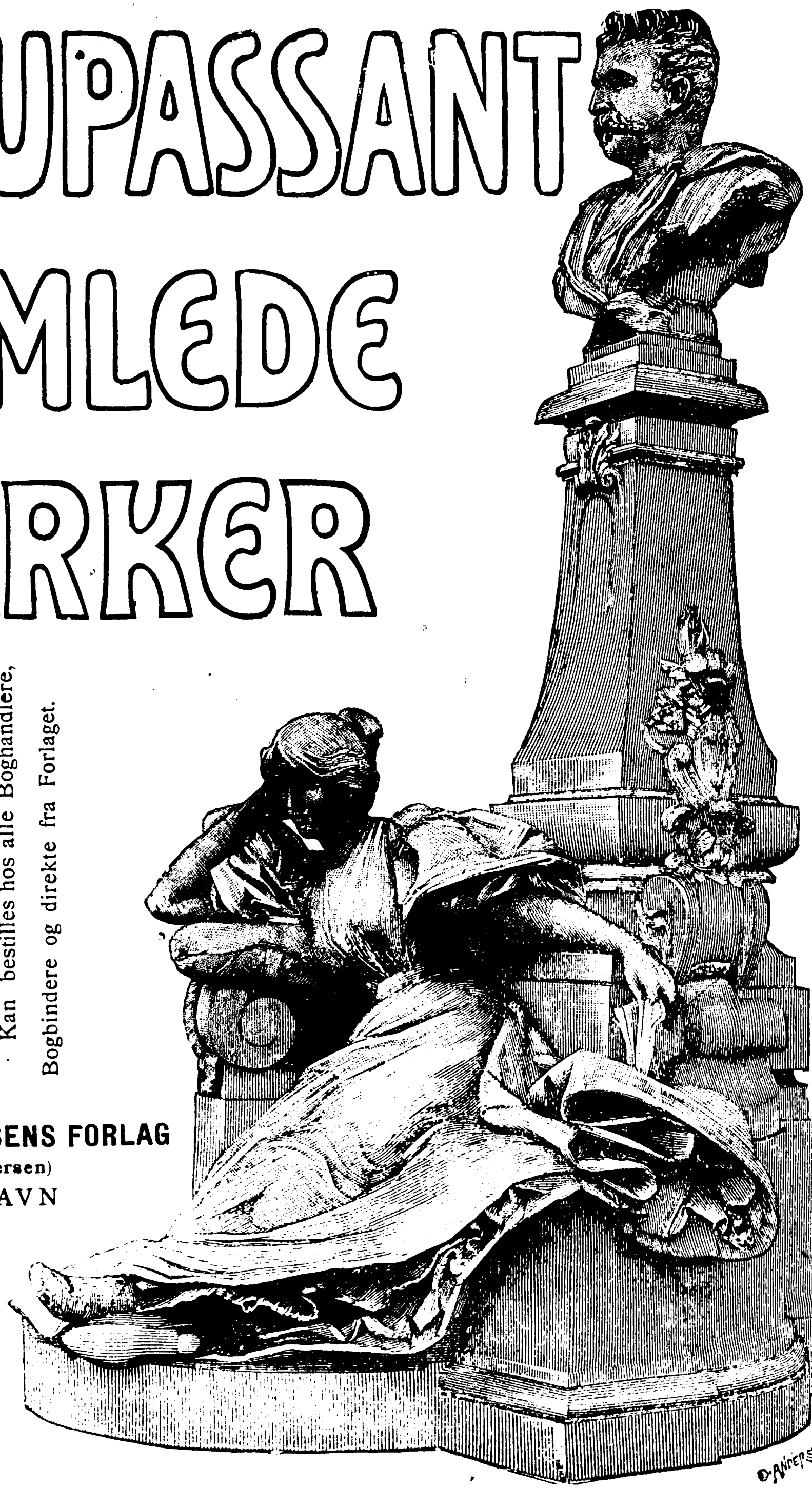

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

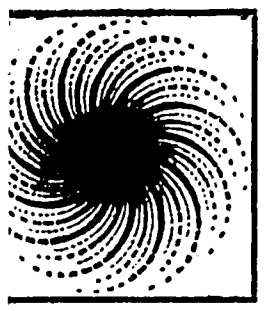

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

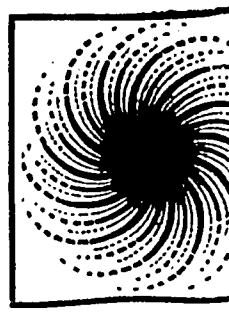

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

dstyrslager,
Holbergsgade 4
gefor Studenterforeningen)
anbefales:
mall.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
oullionskjedler,
lskekjedler,
amp Gemyse- · · kjedler,
laretkjedler med tilhørende **Kurve,**
auterpander,
laatpander,
uddingforme,
ranske Celéforme,
merik. Frysemaskiner,
sforme,
arsrande,
ggepander med tilhørende **Forme.**
ordknive,
essertknive,
ranchersaxe,
tegelaag,
meletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- · · Inventar · ·

riscouranter over alle rtikler med vedføjede ister over samlede Udstyr tilsendes franco.

DRIK CLUNY WHISKY

Pris Kr. 1,50, 1,75, 2,50, 4,50.

Tlf. 5054. **Carl G. Scherfin,** Østerbrogade

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. Byen 2536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. BLÅTE

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 3 — Telefon Byen 135

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid be nyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282

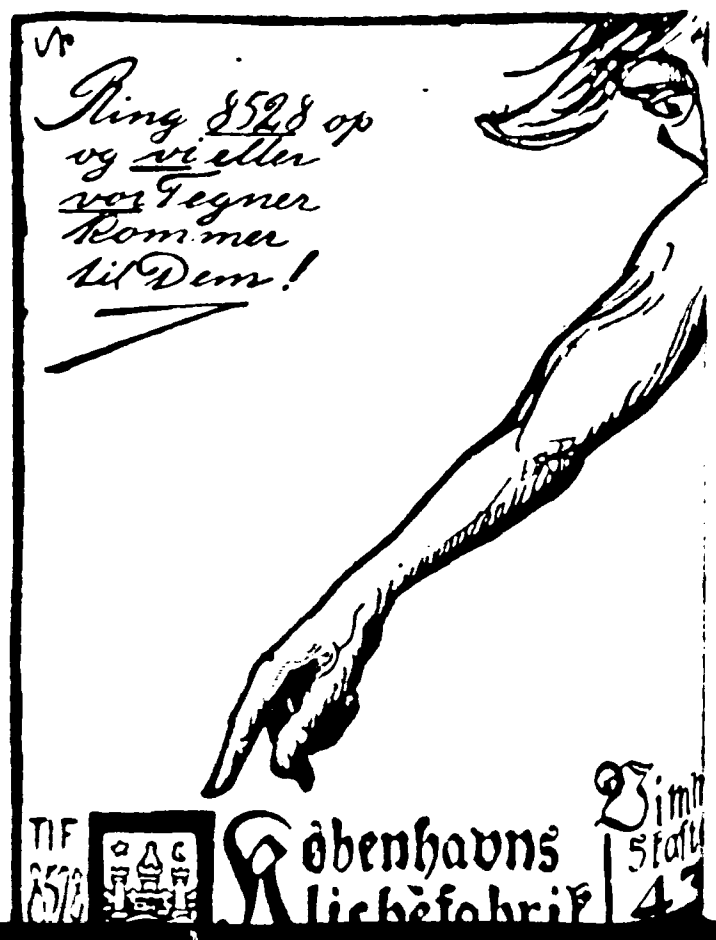

Kejserlig russisk

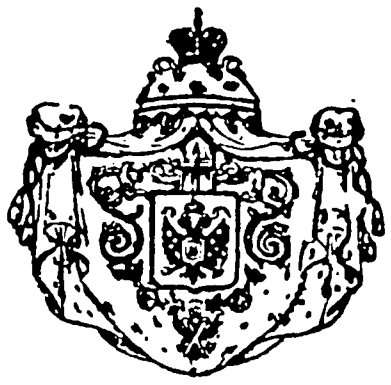

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs Vægt** og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✡ Telef 3282

O. Rasmussens Bogbinderi Øster Farimagsgade 10, St.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. Komp. Bind til Værket leveres.

Ring op: Tlf. Øbro 2398 x

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Kostumer, Frakker** og **Aftenkaaber, Kjoler** og **Bluser** samt **Pelsvarer.** Godt Snit, god Pasning garanteres.

Billige Priser.

Blaagaardsgade 41

Telefon Nora 1409 y.

Københavns Lampeskærmefabrik

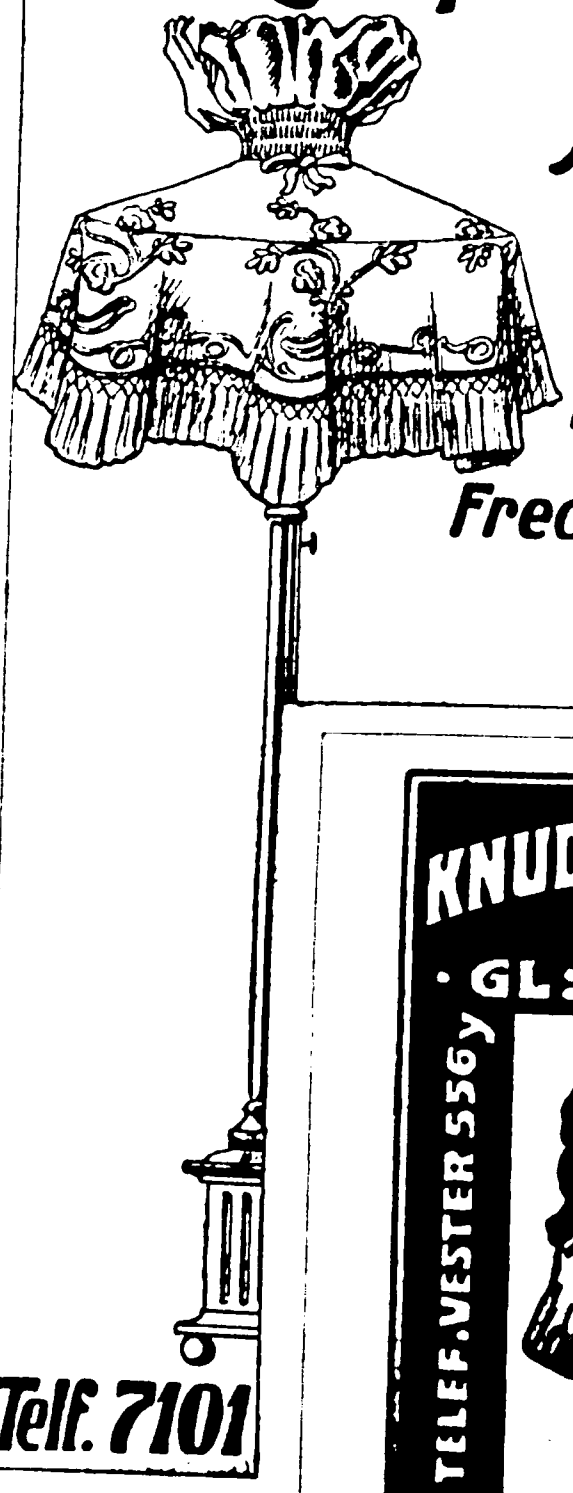

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste
Frederiksberggade
27.

Telf. 7101

KNUDSENS VASKERI
19
GL: KONGEVEI

TELEF. VESTER 556 y

TELEF. VESTER 556 y

DET HOFFENSBERGSKE ETABL
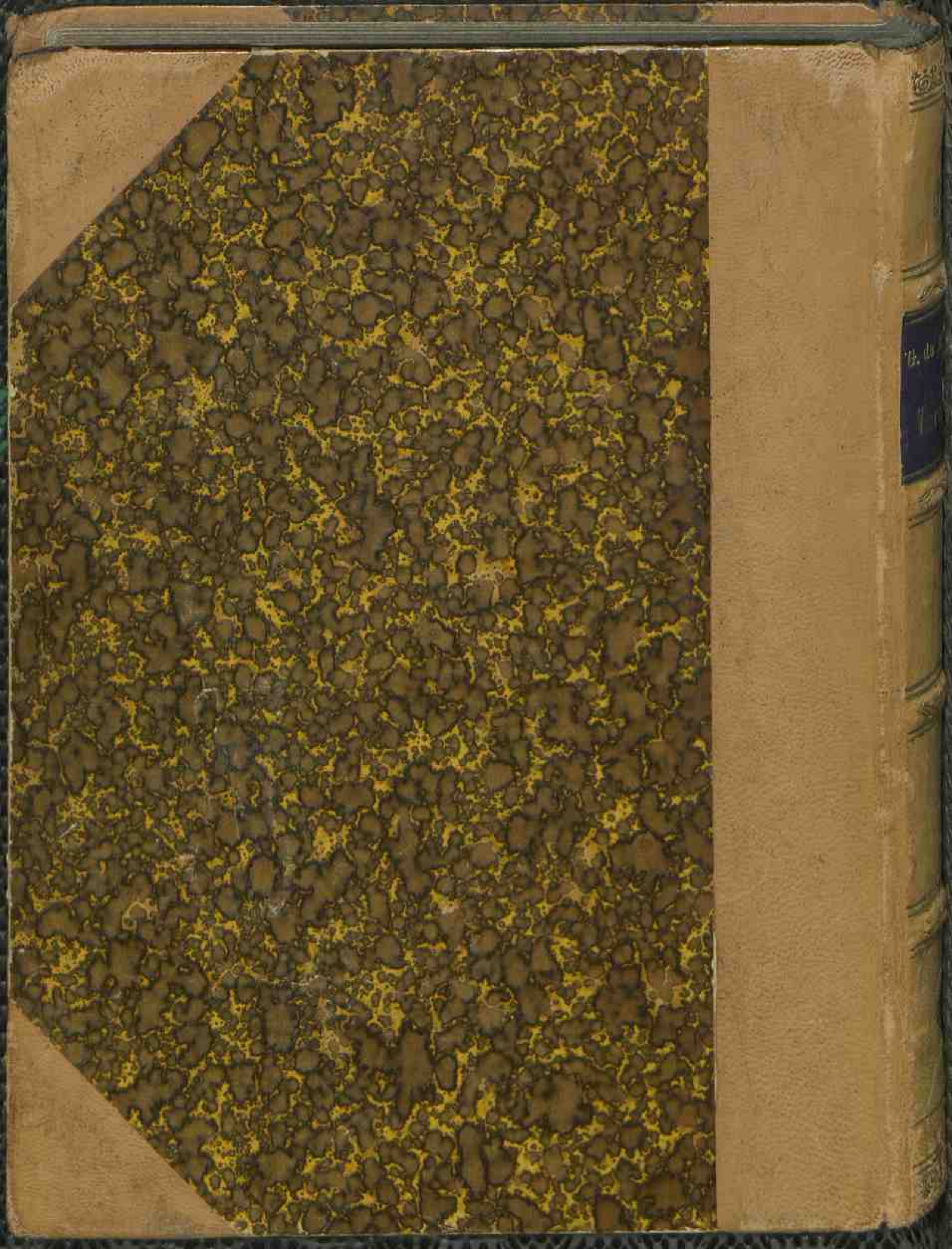
J. V. RODES
EFTFLG.
J. SKRAM